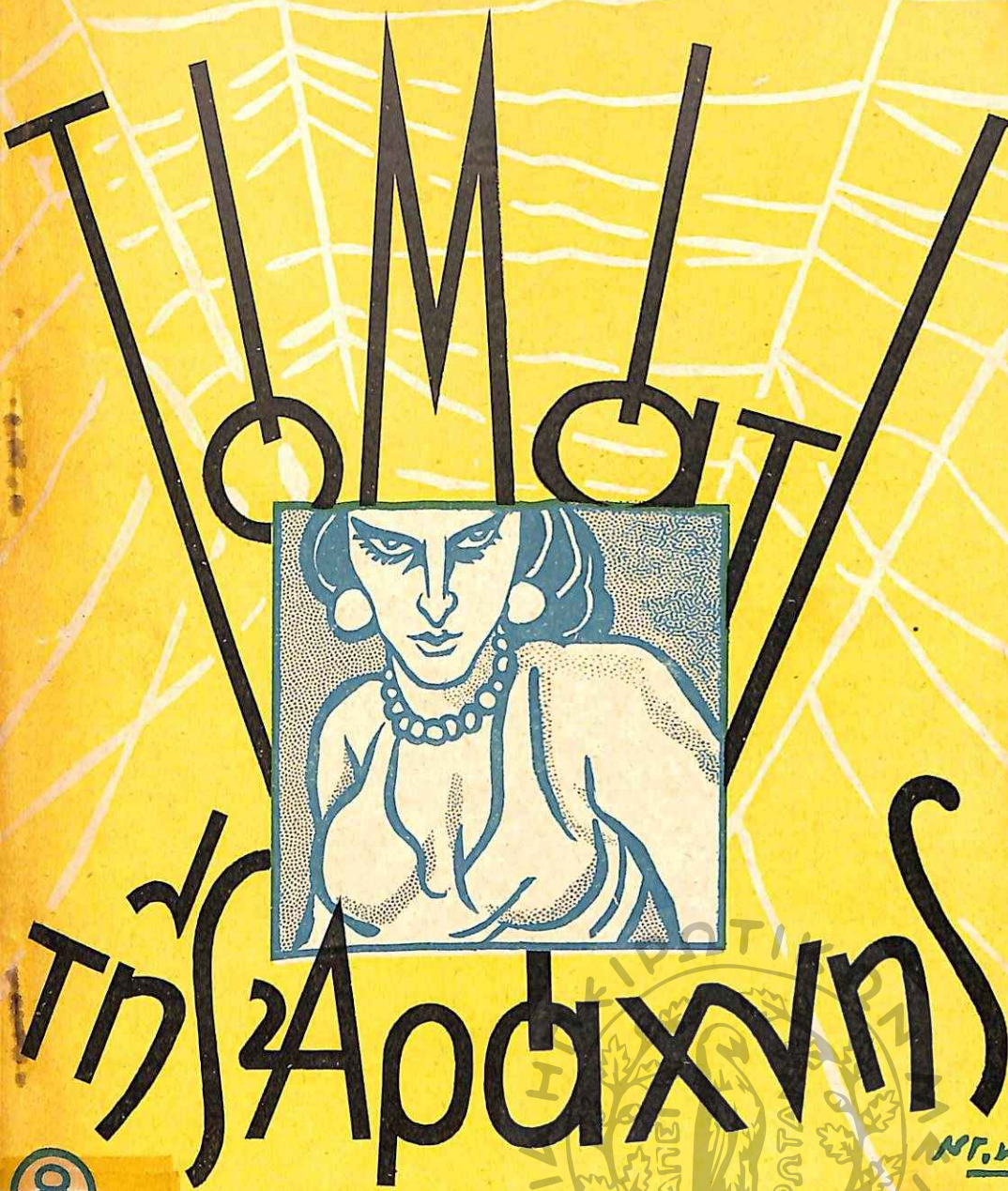

ΟΥΪΛΙΑΜ ΛΕ ΚΑΙ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ"

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
"ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,"

ΙΟΥΛΙΟΣ 1935

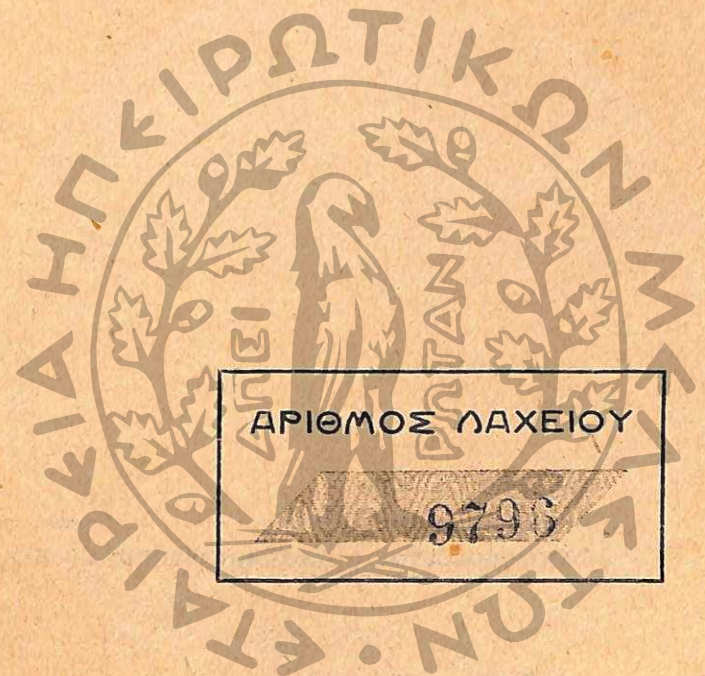
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΘ. ΑΥΘΟΙ ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΙΣΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΑΧΕΙΟΥ

9796

ΟΥΪΛΙΑΜ ΛΕ ΚΑΙ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΡΑΧΝΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει

ΑΘΗΝΑΙΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
1935

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζόνα

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 35566

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Σάν νά λέμε εἰσθε ἐρωτευμένη μαζί του ! Ἐλάτε, Πασλίνα, παραδεχθῆτε το. Μή λησμονῆτε πὼς ὁ Γουώλτερ Γκουίλφορντ εἶναι φίλος μου.

— Μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι φίλη σας ;

— Βέβαια, εἰσθε φίλη μου... ἀλλὰ... μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω ἐλεύθερα ;

— Μὰ φυσικά ! ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά μου, μιά κομψή, μελαχροινὴ Ἰταλίδα μὲ τὴ γλυκεῖα τραγουδιστὴ τῆς φωνῆς.

— Λοιπόν, εἶπα τότε, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, πὼς σὰς βρίσκω ἐδῶ στὸ Μπράιτον, μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Πιάτζα Βιττόρια. Ξέρετε ὅτι σὰς καταζητοῦν. Ἡ ἀστυνομία ἤρθε καὶ σὰς ζήτησε σπιτί μου μετὰ τὴν δραπετευσὴ σας, πρόσθεσα χαμηλώνοντας τὴ φωνή μου.

— Καὶ σεῖς δὲν τοὺς εἶπατε τίποτε ἀγαπητέ μου Τζώρτζ ! φώναξεν ἡ Ἰταλίδα. Εἰσθε ἐγγλέζος καὶ οἱ ἐγγλέζοι ξέρουν νὰ σιωποῦν, ὅταν πρόκειται γιὰ καμμιά γυναῖκα.

— Οἱ ἀστυνομικοί, ἐξακολούθησα, σὰς ἀκολούθησαν στὴν Ρώμη ὅπου ἐξαφανισθήκατε. Ὑστερα τί ἀπογίνατε ;

— Πῆγα στὴν ἀρχὴ στὴν Νεάπολη, ὕστερα στὴν Ἀλεξάν-

ΤΥΠΟΙΣ : Γ. Π. ΞΕΝΟΥ

ΒΙΡΓΙΝ. ΜΠΕΝΑΚΗ 9• ΑΘΗΝΑΙ

δρεια, από εκεί στη Μασσαλία κι' από εκεί πάλι στη Νέα Ύόρκη.

— Καί κατόπιν ;

— Κατόπιν τέλειωσαν τὰ χρήματά μου καί ἀναγκάσθηκα νὰ δουλεύω γκαρσόνα γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

Χαμογέλασα. Ἡ ἰδέα τῆς Παολίνας Ντιμαρία νὰ δουλεύῃ ὡς γκαρσόνα εἶναι τόσο κωμική !

— Καί συχνὰ σὰν βρισκόμουν στὴν Ἀμερική, προσέθεσε ἡ συνομιλήτριά μου, θυμώμουν τὸν παλῆο καλὸ καιρό.

— Ναί ! εἶπα καί ἐγὼ κυττάζοντάς την κατάματα. Τὶ καλὴ ἐποχὴ ἦταν ἐκείνη—προτοῦ συμβῇ ἡ ὑπόθεσις τῆς Φλωρεντίας !

— "Α ! ἀναστέναξεν αὐτὴ. Γιατὶ νὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή. Οἱ νεκροὶ σιωποῦν.

— Κι' ὅμως, ἂν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν ; τὴν ρώτησα.

— Τότε, ὁ κόσμος θὰ μάθαινε τὴν ἀλήθεια ! Τὴν ἀλήθεια ποὺ θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἀθωότητά μου !

— Τὴν ἀθωότητά σας ; φώναξα. Μὰ ἂν ἀρνεῖσθε τὴν ἐνοχὴ σας, γιατί τότε δραπετεύσατε ;

— Γιατὶ φοβώμουν ! ἀπάντησεν αὐτὴ μὲ σπασμένη φωνή. Εἶμαι ἡ Παολίνα Ντιμαρία, μιὰ τυχοδιώκτρια. Κι' ὅμως, μπορῶ ἀκόμα νὰ σᾶς ἀτενίζω, ἐσᾶς ποὺ κάποτε μὲ ἀγαπήσατε, καὶ νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶμαι τίμια γυναῖκα !

— Τότε γιατί ἀφήνετε τὸν κόσμο νὰ σᾶς παρεξηγῇ ;

— Γιατὶ αὐτὸ συμφέρει στὸ σκοπὸ μου ! ἀπάντησεν ἡ Παολίνα σκληρά. Ἐνας ἄνδρας, ἓνας φίλος σας, σκοτώθηκε καὶ ὅλοι μὲ θεωροῦν ὡς τὴν δολοφόνου του. Κι' ὅμως, δὲν φοβᾶμαι τὴν δικαιοσύνη, ἀφοῦ κάθομαι τώρα κοντά σας !

Ἦταν ὁμορφὴ ἐκείνη ἡ Κυριακὴ ποὺ ἔκοβα βόλτες στὸ πάρκο τοῦ Μπράϊτον. Κι' ἐνῶ ἀπεθαύμαζα τὴν σιλουέττα μιᾶς ὁμορφῆς κοπέλλας, εἶδα ξαφνικὰ τὴν κοπέλλα αὐτὴ νὰ στρέφῃ τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀναγνωρισθήκαμε ἀμέσως καὶ χαμογελάσαμε.

— Παολίνα, ἐσεῖς ! φώναξα ὁρμώντας πρὸς τὸ μέρος της. Καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε καθισμένοι κοντά-κοντά σ' ἓνα

παγκάκι καὶ κουβεντιάζαμε γιὰ χίλια δυὸ πράματα.

Καὶ βλέποντας τὴν πανέμορφη ἐκείνη κοπέλλα στὸ πλευρὸ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν συλλογισθῶ τί περίεργη εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἐγὼ, ὁ Τζῶρτζ Μάρχαμ, καθόμουν τώρα κοντὰ στὴν Παολίνα Ντιμαρία, τὴν περίφημη γυναῖκα, ποὺ ὅλες οἱ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης τὴν κυνηγοῦσαν ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια, τὴ γυναῖκα ποὺ ἂν ἡ Εὐρώπη μάθαινε τὴν κατηγορίαν ποὺ τὴν βάρυνε, θὰ τὰ ἔχανε κυριολεκτικῶς. Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Κι' ὅμως ἡ Παολίνα βρισκόταν κοντά μου, πὶο χαριτωμένη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— "Α ! φώναξε ξαφνικὰ ἡ νέα, ἀντιλαμβανομένη καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ κάθονταν κοντά μας. "Ας μιλήσουμε ἰταλικά γιὰ νὰ μὴν μᾶς καταλάβῃ κανένας.

Κι' ἐνῶ καθόμασταν καὶ κουβεντιάζαμε ἰταλικά, σὰν δυὸ παλῆοι καλοὶ φίλοι, ἢ μάλλον σὰν δυὸ παλῆοι ἐρασταί, ἓνα κῦμα ἀναμνήσεων πλημμύριζε τὸ μυαλό μου, γλυκιᾶς μισοξεχασμένες εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἰταλία, τὴν χώρα ὅπου ἀστράφτουν τὰ μαῦρα μάτια, ὅπου ὁ ἔρωτας εἶναι ἓνα ἄγριο πάθος κι' ὅπου τὸ μαχαίρι ξέρει νὰ ἐκδικεῖται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

— Ποιὸς τάχα ἀπ' ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς περιτριγύριζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὴν ἱστορίαν μιᾶς γυναῖκας ποὺ ἡ ὁμορφιά της, ἀλλοίμονο, ἦταν τόσα μοιραία ! Ἡ Παολίνα βέβαια ἦταν μιὰ τυχοδιώκτρια· μιὰ γυναῖκα ποὺ ἡ ζωὴ της ἦταν γεμάτη σκάνδαλα· μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε κακὴ φήμη, τόσο στὴ Φλωρεντία ὥς καὶ στὴ Ρώμη. Κι' ὅμως ὑπῆρχε κάτι τὸ παιδικό, τὸ ἀγνὸ στὴ ψυχὴ της, καὶ τὸ χαμόγελό της ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πάντοτε τόσο γοητευτικό καὶ τόσο γλυκό.

Ἦτανε κάπου εἴκοσι πέντε χρονῶν, κι' ὅμως ἔμοιαζε σὰν κοριτσάκι. Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἀποθαύμαζα τὰ ὑπέροχά της μάτια, ὁράματα ἐμφανίζονταν μπροστά μου ἀπὸ τὸ μικρὸ βουήσιο χωριουδάκι τοῦ Ἀρνο, ὅπου ὁ πατέρας μου εἶχε νοικιάσει μιὰ ἔπαυλη γιὰ νὰ περνᾷ τὰ καλοκαίρια του κι' ὅπου ὑπῆρχε τὸ σπίτι τοῦ Καθηγητοῦ Ντιμαρία, ποὺ ζοῦσε μὲ τὴ μοναχοκόρη

του, τῇ Πασολίνα. Ἡ Πασολίνα καὶ ἐγὼ μεγαλώσαμε μαζί. Ἡ παιδική φιλία μας παρεχώρησε τὴ θέση της στὸν πιὸ ἄγριο ἔρωτα... Μὰ ὄχι! ἄς ἀφήσω καλύτερα τὸ παρελθὸν γιὰ πάντα θαμμένο.

— Τὶ περίεργο πού εἶναι, Πασολίνα! παρετήρησα σχεδὸν μηχανικά. Τὶ περίεργο πού εἶναι νὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ στὸ Μπράιτον, ἐγὼ ἕνας ἐργένης, καὶ ἐσεῖς...

Σταμάτησα. Τὶ μπορούσα τάχα νὰ πῶ;

— Κι' ἐγὼ μιὰ τυχοδιώκτρια! συμπλήρωσε αὐτὴ γελῶντας. Ἐλάτε, πέστε τὴ λέξη, δὲν πρόκειται νὰ προσβληθῶ! Καὶ πῶς ἀρκετοὶ ἄνδρες καταστραφήκανε γιὰ τὸ χατήρι μου. Ἄς ἀφήσουμε τὸν κόσμον νὰ λέη. Μόνον ἐγὼ γνωρίζω τὶ κρύβω στὴν καρδιά. Κάποτε, Τζώρτζ, σὰς ἀγαποῦσα—σὲ ἀγαποῦσα!

— Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά, ἀναστέναξα. Καλύτερα νὰ μὴν τὰ θυμώμαστε. Μὴ ξεχνᾷς πῶς συμφωνήσαμε νὰ μὴν ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ναί! εἶπε κι' αὐτὴ μελαγχολικά. Μὰ ἂν ὁ ἔρωτάς μας συνεχιζόταν, εἶμαι βέβαια πῶς θὰ ἤμουν τώρα μιὰ καλὴ γυναῖκα. Τὶ περίεργο ὅμως, ὅστερα ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν περιπέτειες νὰ συναντηθοῦμε ἔτσι κατὰ τύχη!

Καὶ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα μυστηριακὰ μάτια της γέμισαν ἀπὸ δάκρυα, ἐνῶ ἔμεναν στυλωμένα ἐπάνω μου, σὰν νὰ θέλαν νὰ διαβάσουν τίς πιὸ ἀπόκρυφες σκέψεις μου.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχα λησμονήσει πῶς εἶχα πλάϊ μου τὴν Πασολίνα Ντιμαρία, τὴν ὁμορφὴν ἐκείνην γυναῖκα, πού ἦταν πασίγνωστη σ' ὁλόκληρὴν τὴν Εὐρώπην. Τὴν συλλογιζόμουν ἀπλῶς σὰν τὴν παλαιά, τὴν μισολησμονημένη μου ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποία συνήθιζα νὰ περπατῶ μέσα στὰ ἀμπέλια καὶ τοὺς ἐλαιῶνες, πού ἡ φωνὴ της ἀντηχοῦσε σὰν μουσικὴ στ' αὐτιά μου καὶ πού τὰ χεῖλιά μου εἶχαν διατηρήσει τὴν ἀνάμνηση τῶν θερμῶν φιλιῶν της.

Ἀγάπη! Μὰ ἦταν τάχα δυνατόν ἡ γυναῖκα αὐτή, πού τὴν καταζητοῦσαν ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου νὰ μὲ εἶχε ποτὲ ἀγαπήσει; Κι' ὅμως εἶχεν ἀκόμα διατηρήσει κάποια στοργὴ

γιὰ μένα, ἀφοῦ μοῦ ἐμπιστεύθηκεν ἐκείνη ἕναν καινούργιον τῆς ἔρωτα. Ὁ χαρακτηῖρας της ἦταν τόσο περίεργος! Ὁ ἄνδρας τὸν ὁποῖον τώρα ἀγαποῦσε ἦταν φίλος μου. Κι' ἀναρωτιώμουν ἂν θὰ ἦταν κι' αὐτὸς τὸ καινούργιον τῆς θύμα.

— Ναί, ἔχεις δίκην, Τζώρτζ, φώναξε ξαφνικά ἡ Πασολίνα. Τὰ περασμένα ξεχασμένα! Συγχώρησέ με πού ἄφησα νὰ μὲ παρασύρῃ ἕνας στιγμιαίος αἰσθηματισμός, ἀλλὰ μὴ λησμονῇς πῶς στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ γυναῖκα. Σὲ παρακαλῶ μόνο νὰ μὴν μὲ παρεξηγήσης. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ποιά κατηγορία μὲ βαρύνει. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα, πού τὸ ὄνομά της μόνο ἀρκεῖ νὰ τρέψῃ σὲ φυγὴ τοὺς καλοὺς καὶ ἠθικοὺς ἀνθρώπους. Ἀφήνω ὅμως τὸν κόσμον νὰ λέη ὅτι τοῦ καπνίσῃ. Ἐχὼ τὴν συνειδήσή μου ἡσυχῇ. Κι' ἂν ἤμουν ἐνοχος δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σφίξω τὸ χέρι σου, τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου πού ὑπῆρξεν... ὁ πρῶτος ἔρωτάς μου!

Ὡμιλοῦσε μὲ μιὰν εἰλικρίνεια πού σὲ ἔπειθε. Δὲν ἔκανε καμμιά προσπάθεια κοκκεταρίας. Ἀπ' ἐναντίας στεκόταν τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν περίφημην γυναῖκα, πού γνώριζεν ὅλος ὁ κόσμος.

Μεῖναμε σιωπηλοὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, κυττάζοντας ἀνόρεχτα τὸν κόσμον πού πηγαινοερχόταν μπροστὰ μας. Δυὸ κύριοι γνωστοί μου πέρασαν καὶ μὲ χαιρέτησαν, παραξενεμένοι πού μὲ ἔβλεπαν μὲ μιὰ τόσον ὁμορφὴν γυναῖκα.

— Τζώρτζ, εἶπε ἡ Πασολίνα τρυφερά, θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴν μᾶς ἔβλεπαν μαζί. Οἱ φίλοι σου θὰ θελήσουν νὰ πληροφορηθοῦν ποιά εἶμαι. Κι' ὅμως ἔχω ἀκόμα πολλὰ νὰ σοῦ πῶ, κι' ἡ παρουσία σου μοῦ θυμίζει τὴν πιὸ εὐτυχισμένη περίοδο τῆς ζωῆς μου, τίς ὁμορφες μέρες πού βρισκόμασταν στὸ Σάν Μαρτίνο. Ἐγὼ τώρα μένω στὸ ξενοδοχεῖο Μετροπόλ. Θέλεις νὰ φᾶμε μαζί σήμερον τὸ βράδυ; Θὰ κουβεντιάσωμε καὶ θὰ μπορέσης τότε νὰ ἀποφασίσῃς...

— Ν' ἀποφασίσω τί πράγμα; ρώτησα περίεργος.

— Τὸ μέλλον μου! ἀπάντησεν αὐτὴ. Κι' ἡ φωνὴ της ἀντήχησε σὰν ἕνα γλυκόηχο μουρμουρητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΩΝ

Ἐνῶ καθόμασταν στήν τραπεζαρία τοῦ ἰδιαιτέρου της διαμερίσματος στο ξενοδοχεῖο Μετροπόλ, τὴν κύτταζα σιωπηλὸς καὶ τὴν εὗρισκα πρὸ ὁμορφῆς ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. Ἦταν κομψὰ ντυμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη ἀπλότητα. Δὲν φοροῦσε κοσμήματα, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ λεπτὴ χρυσὴ ἀλυσίδα καὶ ἓνα πανταντίφ, ἓνα τιποτένιο πραγματάκι, ποὺ τῆς εἶχα χαρίσει στὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ἀγάπης μας.

Εἶδε τὰ βλέμματά μου ποὺ ἦσαν στυλωμένα ἀπάνω της γεμάτα θαυμασμό καὶ χαμογελώντας μὲ ρώτησε :

— Θυμᾶσαι ;

— Ναί, θυμᾶμαι, ἀπάντησα.

— Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, εἶπεν ἡ Πασλίνα, ἀναγκάστηκα νὰ πουλήσω ὅλα μου τὰ κοσμήματα. Αὐτό, ὅμως, ἔδω τὸ φύλαγα γιὰ ἀνάμνηση τῆς ἀγάπης μου.

Καὶ τότε ἀναρωτήθηκα ἂν εἶχα κάνει καλὰ ποὺ δέχθηκα τὴν πρόσκληση της. Παίζαμε ἐκείνη τὴν στιγμή ἓνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι. Τί τρέλλες δὲν θὰ ἔκανα ἂν ξαφνικὰ ξαναζοῦσεν ὁ παλῆς ἐρωτᾶς μου !

Τὸν θυμῶμουν τώρα ὅπως ἦταν ὅταν τῆς χάρισα τὸ ἀσήμαντο ἐκεῖνο κόσμημα. Εἶχε περάσει δέκα χρόνια στο μοναστήρι τῆς Μπεάτα Τζιοβάννα, καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ της ἐκείνη τῆς εἶχεν ἀπομείνει μιὰ θερμὴ πίστη. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι εἶχε θερμοπαρκαλέσει τὸν γέρο-καθηγητὴ, τὸν πατέρα της, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ καλόγρη. Μὲ τὴν συντροφιά μου ὅμως δὲν ἄργησε νὰ λησμονήσῃ τὴ μοναχικὴ ζωὴ, κι' ἀπὸ ὑποψη-

φία καλόγρησιν ποὺ ἦταν μεταβλήθῃ σὲ μιὰ κοσμικὴ κοπέλλα. Μιὰ στιγμή ἡ Πασλίνα πῆρε στὸ χέρι της τὸ πανταντίφ, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη της καὶ τὸ φίλησε, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔμεναν στυλωμένα ἀπάνω του.

— Ὅχι, διαμαρτυρήθηκα. Γιατί δὲν τὸ πετᾷς; Εἵμαστε φίλοι τώρα καὶ ὄχι ἐρασταί.

— Ἐχεις δίκην ! ἀναστέναξε, χαμογελώντας πικρά. Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πιά. Ἐγώ, ὅμως, αὐτὸ τὸ κόσμημα θὰ τὸ φορῶ πάντοτε.

Εἶχα σηκωθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κύτταζα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καὶ γυρνώντας ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος της παρετήρησα :

— Καὶ ὅμως μοῦ εἶπες πῶς εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Γουώλτερ Γκουίλφορντ, δὲν εἶναι ἔτσι ;

Σηκώθηκε τότε κι' αὐτὴ καὶ πλησιάζοντάς με μουρμούρισε :

— Ἀκουσε με, Τζώρτζι ! Θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιατί ξέρω πῶς δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταγγείλῃς. Δὲν εἶπες τίποτα ὅταν σὲ ἀνέκρινε ὁ Πιέτρο Τζόλι, ὁ ἀρχιστυνόμος, κι' εἶμαι βεβαία πῶς καὶ τώρα δὲν θὰ πῆς τίποτε.

— Καὶ τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ; τὴν ρώτησα.

Ἐνοιῶσα τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸ δικό μου νὰ τρέμῃ :

— Ὅταν σοῦ εἶπα σήμερα, μουρμούρισε, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ ἀγαπᾷ, δὲν φανταζόμουν πῶς τὸν ἤξερες, δὲν φανταζόμουν πῶς ἦταν φίλος σου. Μάθε, ὅμως, πῶς μοῦ πρότεινε νὰ μὲ παντρευθῇ, κι' ἐγὼ δέχθηκα !

— Δέχθηκες ; φώναξα κατάπληκτος. Ὡστε σοβαρὰ σκέπτεσαι νὰ παντρευθῇς τὸν Γουώλτερ Γκουίλφορντ ; Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς αὐτό, Πασλίνα !

— Θὰ παντρευθοῦμε τὸν Ἰανουάριο, ἀπάντησεν αὐτὴ. Δὲν μὲ συγχάρις ;

— Θὰ σὲ συγχάρῳ ἀργότερα, εἶπα ψυχρά. Πές μου μόνο πῶς γνωρίστηκες μὲ τὸν φίλο μου.

— Τὸν γνώρισα στὸ Τσικάγο. Ταξίδευε μὲ τὴν ἀδελφὴ του. Μιὰ μέρα ἦρθε στὸ κατάστημα ὅπου ἐργαζόμουν γιὰ νὰ ψω-

νιση κάτι, και μου γλύστρησε την κάρτα του, δίνοντάς μου ένα ραντεβού στο όποιο πήγα. Σε λίγο είχαμε επισήμως άρραβωνιασθή. Δεν ήξερε, βέβαια, την ταυτότητά μου και μιὰ μέρα πληροφορήθηκα πώς είχε καταθέσει σε μιὰ τράπεζα έπ' όνόματί μου ένα σημαντικό ποσό. Και δυό μέρες αργότερα έλαβα ένα γράμμα του από την Άγγλία, που με προσκαλούσε να πάω άμέσως να τον συναντήσω.

— Και έτσι ήρθες εδώ; ρώτησε.

— Άκριβώς, με πήρε και με έγκατέστησε στο σπίτι μιὰς φιλικής του οικογενείας του Ούέντουορθ, όπου και μένω τώρα.

— Όστε ο Γουώλτερ πραγματικά λογαριάζει να σε κάνη γυναίκα του;

— Βέβαια, άπάντησεν ή Παολίνα. Τώρα ο άρραβωνιαστικός μου βρίσκεται για κάτι δουλειές του στη Σκωτία.

— Μά ξέρεις τί άνθρωπος είναι κατά βάθος; την ρώτησα κυττάζοντάς την κατάματα.

— Μου διηγήθηκε λίγα πράγματα για την ζωή του. Νομίζω πώς είναι αρκετά πλούσιος, γιατί διαφορετικά δεν θα κατέθετε χίλιες λίρες στο όνομά μου. Έξ άλλου, ξέρει καλά πώς παντρεύεται μιὰ γυναίκα που δεν έχει δεκάρα.

— Ναι, αλλά δεν ξέρει τί είναι αυτή ή γυναίκα στην πραγματικότητα μουρμούρισα τόσο σιγά που μόλις άκουόμουν.

— "Α, δεν θα του τό πής, δεν είναι έτσι; φώναξεν ή Παολίνα άγκαλιάζοντάς με. Δεν θα του άποκαλύψης το μυστικό μου, Τζώρτζ; Πρέπει να μου το ύποσχεθής αυτό, να μου το όρκισθής!

— Καλά, είπα τότε, άφοϋ δεν ξέρεις ποιός είναι ο άντρας που θέλεις να παντρευθής, θα σου τό πώ έγώ. "Ο Γουώλτερ Γκουίλφορντ, έκτός που είναι πλούσιος, είναι άνεψιός και διάδοχος του Κόμητος Τόσουστερ, ενός γέρου που όπου να είναι θα πεθάνη. "Αν λοιπόν, Παολίνα, παντρευθής τον φίλο μου, θα γίνης μιὰ μέρα κόμησσα Τόσουστερ, μιὰ από τις μεγαλείτερες κυρίες της Άγγλιας.

— "Ο Γουώλτερ, κόμης! μουρμούρισεν ή Παολίνα σαν χα-

μένη. "Α, τώρα τα καταλαβαίνω όλα... Ναι, έχεις δίκη, Τζώρτζ. Έγώ νόμιζα τον Γουώλτερ έναν κοινό, συνηθισμένο άνθρωπο. Δεν μπορώ βέβαια, στιγματισμένη όπως είμαι, να μπώ στην άριστοκρατική του οικογένεια! Κι' έτσι πρέπει να έξακολουθήσω να ύποφέρω!

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ξέσπασε σ' ένα πικρό άναφυλλητό.

— "Όχι, όχι, είπα προσπαθώντας να την παρηγορήσω. Δεν με κατάλαβες, λέω μόνο πώς έφ' όσον ύπάρχει ο κίνδυνος να σε συλλάβουν, δεν θα ήταν σωστό να παντρευθής.

— Μά δεν ζητώ ούτε πλούτη, ούτε κοινωνική θέση, μουρμούρισεν ή Παολίνα άνάμεσα στα δάκρυά της. Είμαι όλομόναχη και δυστυχισμένη, και χρειάζομαι την προστασία ενός συζύγου, ενός ανθρώπου που να έχω το δικαίωμα να τον άγαπώ.

— Μη ξεχνάς, Παολίνα, παρατήρησα, πώς επάνω σου βαρύνει μιὰ φρικτή κατηγορία.

— Σοϋ όρκίζομαι στην άγάπη μας, άπάντησεν αυτή, που είναι για μένα το ιερώτερο πράγμα, πώς είμαι άθώα για τα όσα συνέβησαν στην Φλωρεντία. Βέβαια, θα με έκαναν έξι-λαστήριό τους θυμά, αν τολμούσα. "Ο Τζόλι, ο άρχιαστυνόμος της Φλωρεντίας ήλθε και με βρήκε στο Τσικάγο. Του μίλησα όμως, τόσο ξεκάθαρα που άναγκάσθηκε να γυρίση άπρακτος.

— Όπως και να είναι, είπα, δεν πρέπει να παντρευθής τον Γουώλτερ αν δεν ξεκαθαρισθής το μυστήριο της Πιάτζα. Θα φυλάξω το μυστικό σου, Παολίνα, αλλά δεν θα σου έπιτρέψω να καταστρέψης την εύτυχία του φίλου μου.

— Όστε με νομίζεις ένοχη;

— Άπ' έναντίας σε πιστεύω, και ξέρω πώς ποτέ σου δεν μου είπες ψέμματα.

— Τότε... τότε, μπορεί να μ' άγαπάς άκόμα λιγάκι, Τζώρτζ; ρώτησε ή Παολίνα με την γλυκειά της φωνή. Και είσαι λιγάκι... ώ, λιγουλάκι... ζηλιάρης; Ζηλεύης;

Δεν άπάντησα. "Η Παολίνα μπορεί και να είχε δικη. Πάντως ήξερε πώς κρατούσα στα χέρια μου το

μέλλον της. Καί ἀρπάζοντας τὰ χέρια μου μουρμούρισε :

— Σοῦ χρεωστῶ τὸ πᾶν. Ἄν δὲν μὲ λυπώσουν, θὰ ἔλεγες τοῦ Τζόλι ὅτι κρυβόμουν στὴ Νεάπολη, τὴν ἀπαίσια ἐκείνη νύχτα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπες τίποτα.

— Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ σένα, Παολίνα, εἶπα μὲ σοβαρὴ φωνή. Καί νομίζω πὼς θὰ σὲ ἀγαποῦσα ἀκόμα, ἂν τὸ ὄνομα σου δὲν τὸ πλαισιῶναν τόσα σκάνδαλα.

— Ὡστε πιστεύεις αὐτὰ τὰ σκάνδαλα ; φώναξεν ἡ Παολίνα ὀρθώνοντας τὸ κορμί της. Βέβαια, ἂν μὲ ἀγαποῦσες ἀκόμα, δὲν θὰ ἔδινες σημασία στὸ κουτσομπολιό. Μὰ ἀλλοίμονο, ὁ ἔρωτάς σου γιὰ μένα ἔχει σβύσει. Ξεχασμένες ἀναμνήσεις.

— Ὅχι ὁλότελα ξεχασμένες, Παολίνα, παρετήρησα, γιατί διαφορετικὰ δὲν θὰ βρισκόμουν τώρα ἐδῶ.

— Ἄ ! φώναξεν ἡ νέα. Τὰ λόγια σου αὐτά, Τζώρτζ, μοῦ ξαναδίνουν θάρρος καὶ ἐλπίδα. Μιὰ μέρα θὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς εἶμαι ἄξια τῆς συμπάθειάς σου, καὶ ὅτι ὁ κόσμος δὲν κάνει παρὰ νὰ μὲ συκοφαντῇ.

— Δὲν θὰ παντρευθῇς, ὅμως, τὸν Γουώλτερ ἂν δὲν μοῦ ἀποδείξης προηγουμένως τὰ ὅσα λές. Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω !

— Ἄ, ὅχι ! Δὲν θὰ φανῇς τόσο σκληρὸς γιὰ μένα ! Ὅχι Τζώρτζ, φώναξε ξεσπώντας πάλι σὲ κλάμματα καὶ πέφτοντας στὰ γόνατα μπροστά μου. Ὅχι Τζώρτζ ! Μὴ μοῦ καταστρέψης, αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ποῦ μοῦ παρουσιάζεται ! Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ἀγαπῶ τὸν Γουώλτερ, ὅτι θὰ σταθῶ κοντά του σὰν καλὴ σύζυγος, ὅτι ποτέ του δὲν θὰ μετανοήσῃ μ' αὐτὸν τὸν γάμο, κι' ὅτι ἐσὺ ποτέ δὲν θὰ μετανοήσης γιὰ τὴν σιωπὴ σου !

Εἶχεν ἀρπάξει ξαφνικὰ τὸ χέρι μου καὶ τὸ εἶχε φέρει στὰ χεῖλη της. Μὰ κατάρθωσα νὰ βρῶ τὴν ἀπαιτούμενη δύναμη γιὰ νὰ τὸ τραβήξω, καὶ εἶπα σκληρά :

— Καὶ τὰ περίφημα σκάνδαλά σου ; Θὰ τολμήσης ἄραγε νὰ μοῦ διαψεύσῃς ὅτι τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του, ὁ φτωχὸς ὁ Φρέντ Ἰγκραμ κατέθεσε ἐπ' ὀνόματί σου στὴν Μπάνκα Κομμερτσιάλε ἑξήντα χιλιάδες λιρέττες ;

— Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπεν αὐτό ; φώναξεν ἡ Παολίνα, χλωμιάζοντας τρομερά.

— Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς δὲν λέν ψέμματα ! εἶπα μὲ φωνὴ αὐστηρή.

— Ναί, παραδέχθηκε, εἶναι ἀλήθεια. Κι' ἐνῶ ἔμενε γονατιστὴ μπροστά μου, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, πρόσθεσε :

— Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ ἔλαβα. Τοῦ τὰ δανείστηκα ἐναντι καλοῦ ἐνεχύρου. Ὁ θάνατός του, ὅμως, παραμένει μυστηριώδης. Δὲν ἤξερα τίποτα σχετικῶς, ἴσαμε τὴν ἡμέρα ποῦ ἔμαθα πὼς τὸν βρῆκαν νεκρό. Τὸ ὀρκίζομαι στὸ Πανάγιο ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

— Καὶ μοῦ λές πὼς εἶσαι μιὰ γυναῖκα ἄξια νὰ παντρευθῇς τὸν φίλο μου, τὸν φίλο μου, ποῦ κάποτε ποῦ ψαρεύαμε στὴ Νορβηγία, μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴ ; ρώτησα γελώντας πικρὰ γιατί ἡ ἀπάντησίς της ἐπιβεβαίωνε ὅλες μου τίς ὑποψίες. Ὅχι, Παολίνα, ὅσοδήποτε κι' ἂν λυπᾶμαι γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ παντρευθῇς τὸν Γουώλτερ Γκουϊλφορντ. Ἡ τρέλλα αὐτὴ πρέπει νὰ σταματήσῃ, τόσο γιὰ τὸ δικό του καλὸ, ὅσο καὶ γιὰ τὸ δικό σου.

— Ὡστε αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς σου ! φώναξεν ἡ Παολίνα ποῦ ὠρθώθηκε. Μοῦ ἀπαγορεύεις νὰ τὸν παντρευθῶ, ἔ ; Μὲ ἀπειλεῖς ὅτι θὰ μὲ ἀποκαλύψῃς ; Ὡστε καὶ γιὰ σένα γελάσθηκα. Ἐπειδὴ σοῦ μίλησα καθαρὰ, ἐπειδὴ ἀπάντησα στίς ἐρωτήσεις σου, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἀρνεῖσαι τὸ δικαίωμα νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία ! Καὶ καταστρέφεις τὸ μέλλον μου, καὶ μὲ στέλνεις πάλι ἀνήμερη νὰ γυρίζω τὸν κόσμον, στιγματοισμένη μὲ τὸ ἔγκλημα, ἐσὺ ποῦ ὁ ἔρωτάς σου ἀποτελεῖ τὴν καλύτερή μου νεανικὴ ἀνάμνηση ! Ἄ, Τζώρτζ, ὁ κόσμος ὑπῆρξε πάρα πολὺ σκληρὸς γιὰ μένα καὶ ἐσὺ, ὁ κριτὴς μου, μὲ κατεδίκασες ἀλύπητα !

— Δὲν εἶμαι κριτὴς σου, Παολίνα, εἶπα. Σοῦ λέω μόνο πὼς δὲν μπορεῖς νὰ παντρευθῇς τὸν φίλο μου, ἂν προηγουμένως δὲν ἀποκαλυφθῇ ὅλη ἡ ἀλήθεια.

— Μὰ δὲν εἶμαι ἔνοχη, μουρμούρισε. Τζώρτζ, σπλαχνί- σου με !

Μπροστά στην έπιμονή της αύτη ένοιωσα μιάν άμφιβολία νά τρυπώνη στην ψυχή μου και μουρμούρισα :

— Καλά, δέν θα καταστρέψω όλη σου τήν εύτυχία, Πασολίνα. Σε παρακαλώ, όμως, νά μήν παντρευθής χωρίς τήν συγκατάθεσή μου.

— "Ωστε μοῦ έπιτρέπεις νά τόν άγαπῶ και νά μείνω άρραβωνιασμένη; φώναξεν ή Πασολίνα μέ χαρά. "Ωσπου νά σοῦ φέρω τίς άποδείξεις πού ζητάς, δέν θα πής τίποτα· δέν είναι έτσι :

— Ναί. Δέν θα πῶ λέξη για τὸ παρελθόν σου, αν τηρήσης και έσύ τήν υπόσχεση σου. "Αν συναντηθοῦμε μπροστά στον Γουώλτερ, θα συναντηθοῦμε σαν ξένοι.

— "Α ! σ' εύχαριστῶ από τὸ βάθος τής καρδιάς μου, Τζώρτζ. Εἶσαι γενναιόψυχος άπέναντί μου, όπως υπήρξες πάντοτε. Τὸ μέλλον μου, ή ζωή μου όλόκληρη έξαρτῶνται από τήν σιωπή σου. "Εδῶ στην "Αγγλία, κανένας δέν με γνωρίζει. Και αν μένω έδῶ, μπορεί νά κατορθώσω νά θάψω τὸ παρελθόν. Και σοῦ υπόσχομαι, πῶς ὁ φίλος σου ποτέ δέν θα μετανοήση γιατί με άγάπησε.

"Η Πασολίνα ξανάρχισε νά κλαίη, και παίρνοντας τὸ χέρι μου τὸ ξανάφερε στα χείλη της.

Κι' έγώ στεκόμουν άμίλητος, κυττάζοντάς την και άναρωτιώμουν αν ή γυναίκα αύτη ήταν άθῶα ή ένοχη τής φρικτῆς κατηγορίας πού βάραине επάνω της.

Και τότε άναρωτήθηκα αν είχα κάνει καλά πού δέχθηκα τήν πρόσκληση της. Παίξαμε εκείνη τήν στιγμή ένα επικίνδυνο παιχνίδι. Τί τρέλλες δέν θα έκανα αν ξαφνικά ξαναζούσεν ὁ παληός έρωτάς μου !

•ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ•
•Εκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΛΕΓΕΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἓνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα με κά-
λοῦσε στή Φλωρεντία, καί πρὶν περάσῃ μιὰ ἐβδομάδα βρισκό-
μουν στήν παλιὰ ἑπαυλὴ πάνω ἀπὸ τὸν Ἄρνο.

Εἶχαν γίνεῖ κάτι ταραχές με τοὺς χωρικοὺς καὶ ὁ γέρος Τζιο-
βανίνο, ὁ ἐπιστάτης μου μοῦ διηγῶταν ὅλες τὶς λεπτομέρειες.
Ὁ γέρος αὐτὸς εἶχεν ὑπηρετήσῃ πιστὰ τὸν πατέρα μου, κι-
ὅταν ἐγὼ ἀπουσίαζα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, αὐτὸς ἦταν ὁ πραγμα-
τικὸς κύριος τοῦ κτήματός μου.

Καί σὰν ἔμεινα μόνος ἄρχισα νὰ περιπατῶ μέσα στὸ κτῆμα
μου. Σὲ κάθε γωνιὰ ποὺ στεκόμουν, μιὰ ἀνάμνηση ξαναζοῦσε
στή ψυχή, μιὰ γλυκεῖα καὶ πονεμένη ἀνάμνηση. Καί δάκρυα
πλημμύρισαν τὰ μάτια μου, σὰν βρέθηκα μπροστὰ στὸ ἐγ-
κατελελειμένο ξωκκλησάκι, ὅπου ἄλλοτε, ἡ Πασλίνα, ἡ μόνη
ἀγάπη μου γονάτιζε μπροστὰ στὸ ἱερὸ καὶ προσευχόταν με
θέρμη.

Μ' ἓνα ἀναστεναγμὸ ἔκανα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ξωκκλησάκι
καὶ βρέθηκα στήν πλακόστρωτη αὐλὴ. Ἐκεῖ με συνάντησεν ὁ
Τζιοβανίνο γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἐσοδεία καὶ γιὰ τὰ
κρασιά, ποὺ φαίνεται θὰ ἦσαν τὴν χρονιά ἐκείνη σπουδαῖα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος γεροντάκος, πὼς ἐπιθυ-
μοῦμε ὅλοι μας νὰ γυρίσῃ ἡ Ἀφεντιά Σας ἐδῶ, ἀντὶ νὰ μένῃ
στήν παγωμένη καὶ σκοτεινὴ Ἀγγλία. Χρόνια καὶ χρόνια πέ-
ρσαν, κι' ὅμως ἡ ἑπαυλὴ μένει κλειστή. Κι' αὐτὸ γιατί ἡ Ἀ-
φεντιά σας ξέχασε τὴν Ἰταλία καὶ μένει στὸ Ἐξωτερικό.

— Μιὰ μέρα ἐλπίζω νὰ γυρίσω νὰ ζήσω ἀνάμεσά σας,

εἶπα, χαμογελῶντας σὰν ἄκουσα τὰ καλὰ λόγια τοῦ γερον-
τάκου.

— Ὅταν ἡ ἀφεντιά σας παντρευθῇ, δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτη-
σεν ὁ ἐπιστάτης.

— Νὰ παντρευθῶ; ὦ, ἐγὼ δὲν πρόκειται ποτέ μου νὰ
παντρευθῶ. Πὼς φαντάστηκες τέτοιο πρᾶγμα;

— Νὰ νά, ἀφεντικό, νόμιζα πὼς θὰ παντρευόσασταν τὴν
Σενιορίνα ποὺ ἔμενε ἐκεῖ κάτω, εἶπεν ὁ Τζοβανίνο δείχνοντας
με τὸ δάχτυλο πίσω ἀπὸ τὸν ὦμο του. Ὅλοι μας τὸ θεωροῦ-
σαμε βέβαιον αὐτό, ὥσπου φύγατε γιὰ τὴν Ἀγγλία. Καὶ τώρα
φαντάζομαι—καὶ τὸ φαντάζομαι, πὼς ἡ Σενιορίνα σὰς ξέχασε,
ἀλλὰ καὶ σεῖς ξεχάσατε τὴν Σενιορίνα.

— Ναί! εἶπα βιαστικά. Ἀλλὰ καλύτερα ἂς μιλήσουμε γιὰ
τίποτε ἄλλο—γιὰ τὸ ἐλαιόλαδο, παραδείγματος χάριν. Ἦσαν
οἱ τιμὲς καλὲς περίσου;

— Πολὺ καλές, ἀφεντικό. Πουλήσαμε ὀγδόντα βαρέλια
ποὺ φορτώθηκαν στὸ Λιβόρνο. Στὸ κτῆμα τώρα ἔχουμε πολλὰ
σκουλήκια, μὰ τὰ πολεμοῦμε με θεϊκὸ χαλκόν.

Καὶ κουβεντιάζοντας ἔτσι προχωρήσαμε πρὸς τὴν ἑπαυλὴ.
Μὰ ἡ φλυαρία τοῦ γέρου ἐπιστάτη δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ
ἀπὸ τὸ μυαλό μου μιὰ παράξενη γυναικεῖα εἰκόνα, ποὺ ὁλοέ-
να φανεωνόταν μπροστὰ μου καὶ ποὺ μοῦ θύμιζε μιὰ παλιὰ,
εὐτυχισμένη ἐποχὴ, μιὰ ἐποχὴ ποὺ εἶχε γιὰ πάντα περάσει. Ἡ
εἰκόνα αὐτὴ ποὺ ζωντάνευε ὁλοένα καὶ περισσότερο δὲν ἦταν
ἄλλη ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Πασλίνας Ντιμαρία.

Ὁλόκληρη τὴν ἐπομένη μέρα τὴν πέρασα περιπατῶντας
μέσα στ' ἀμπέλια τοῦ Σάν Ρόμολο καὶ τοὺς ἐλαιῶνας τῆς
Πίζας. Τὸ βράδυ ἐνῶ ἐπέστρεφα γιὰ τὸ δεῖπνο, ἓνας ἄνθρω-
πος με συνάντησε στήν μεγάλη αἴθουσα καὶ τρέχοντας μοῦ
ἄρπαξε καὶ μοῦ ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο
τὸν εἶχα προσκαλέσει εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, γιὰ νὰ
φᾶμε μαζί.

Ἦταν ἓνας ξανθὸς μεσόκοπος, ποὺ εἶχε ξανθὰ, μεταξένια
θαρρεῖς γένεια, γαλανὰ μάτια, ὕψηλός καὶ ποὺ γενικῶς εἶχε

στρατιωτικό παρουσιαστικό. "Εμοιαζε έντελως σάν ένας Γερμανός περιηγητής, από αυτούς που κατά χιλιάδας κατακλύζουν την Ίταλία σέ όλες τις ώρες και σέ όλες τις εποχές.

— Άγαπητέ μου, φώναξε σάν με είδε. Δεν ξέρετε πόσο απόρησα, αλλά και πόσο χάρηκα σάν έλαβα τὸ σημείωμά σας. Γιατί εἶναι ἀλήθεια, πὼς δὲν σὰς περιμέναμε παρὰ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες.

— Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ λίγες μέρες, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἀπάντησα ἐνῶ τὸν πῆρα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ὠδήγησα στὸ σαλόνι περιμένοντας νὰ ἐμφανισθῇ ἡ γρηὰ Σαντρίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ Τζιοβανίνο, καὶ νὰ ἀναγγείλῃ ὅτι τὸ φαγητὸ ἦταν ἔτοιμο.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν λίγοι τὸν ἤξεραν τόσο καλὰ ὅσον ἐγώ. Τὸ ὄνομά του καὶ μόνο ἦταν συνώνυμο τοῦ μυστηρίου, γιατί ἀντὶ νὰ εἶναι ἓνας ὁποιοσδήποτε Γερμανός περιηγητής ὅπως φαινόταν, ὁ συνοδός μου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Πιέτρο Τζόλι, τὸν περίφημο Ίταλὸ ντέτεκτιβ, ἀρχιστυνόμο τῆς Φλωρεντίας καὶ ἀρχηγὸ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας τοῦ Βασιλέως τῆς Ίταλίας. Ὁ Τζόλι ἦταν πραγματικὰ δαιμόνιος ἀστυνομικός.

Τὰ κατορθώματα τοῦ ἡσυχου, ἀμέριμνου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐθεωρεῖτο σάν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀστυνομικοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ ποὺ ὑπερηφανευόταν, πὼς ποτὲ δὲν ἔφερε μαζί του ἄλλο ὅπλο ἀπὸ ἓνα σπαθὶ κρυμένο σ' ἓνα μπαστοῦνι, θὰ ἐχρειάζοντο τόμοι ὁλόκληροι γιὰ νὰ τὰ διηγηθῇ κανένας. Ἡ ἰδιοφυΐα του στὸ νὰ ἀνακαλύπτῃ τοὺς ἐγκληματίας καὶ νὰ λύῃ τὰ πολυπλοκώτερα μυστήρια ἦταν ἀληθινὰ καταπληκτικὴ. Οἱ μεταμφιέσεις του ἦσαν ἀναρίθμητες, οἱ μετακινήσεις του ταχύταται, καὶ ἡ φήμη του ὡς διώκτου τοῦ ἐγκλήματος τέτοια, ποὺ τὸ ὄνομά του ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ πανικοβάλλῃ καὶ τὸν πιὸ τολμηρὸ ἀκόμα κακοῦργο. Ὁ Τζόλι ἦταν ἀκόμα γλωσσομαθέστατος, μιλοῦσε στὴν ἐντέλεια Γαλλικὰ, Γερμανικὰ καὶ Ἀγγλικὰ, γνώριζε στὴν ἐντέλεια ὅλους τοὺς θρύλους καὶ τὶς μυστικὲς ἐταιρεῖες, ποὺ ἐλυμαίνοντο τὴν Ίταλία

καὶ ἦταν ἀκόμα ἀτρόμητος. Καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀτρόμητος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ σκοτώσουν ὅλοι οἱ κακοῦργοι τῆς Ίταλίας.

Ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλες τῆς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης ὅπου τὸν ἐθαύμαζαν οἱ συνάδελφοί του, γιὰ τὶς ἀναρίθμητες του ἐπιτυχίες. Αὐτὸς ὅμως ἦταν λιγὸλόγος, καὶ συχαινόταν κυριολεκτικῶς νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ κατορθώματά του. Στὴν Φλωρεντία εἶχα σχετισθῇ πάρα πολὺ μαζί του, καὶ ὅταν τὸν θερμοπαρακαλοῦσα, δεχόταν νὰ μοῦ διηγηθῇ καμμιὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειές του. Κι' οἱ περιπέτειές του αὐτὲς ἦσαν πιὸ καταπληκτικὲς ἀπ' ὅτι μοῦ εἶχε δοθῇ ν' ἀκούσω σχετικῶς μὲ ἀστυνομικὰ κατορθώματα. Καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καθημερινὰ πᾶρε-δῶσε μὲ τοὺς τρομερωτέρους κακοῦργους τῆς Εὐρώπης καὶ ποὺ ἦταν τόσο ἀτρόμητος, ὥστε νὰ κυκλοφορῇ παντοῦ μὴ ἔχοντας ἄλλο ὅπλο παρὰ μόνο ἓνα κρυμένο σπαθὶ βρισκόταν κοντά μου.

Ὅταν καθήσαμε στὴν παλῆα τραπεζαρία, κι' ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε τὰ πατροπαράδοτα ἰταλικά ζυμαρικά, τὸν ρώτησα γιὰ τὶς πρόσφατες ἀσχολίες του.

— ὦ, τίποτε τὸ σπουδαῖο! μοῦ εἶπε γελῶντας. Βλέπω πὼς ἐνδιαφέρεσθε πάρα πολὺ γιὰ μένα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γράψετε τίποτε καὶ νὰ μὲ παρουσιάσετε σάν ἓναν ἥρωα!

— Καθόλου, ἀγαπητέ μου Πιέτρο, ἀπάντησα. Ξέρετε πὼς μπορεῖτε νὰ βασίξεσθε στὴν ἐχεμύθεια μου. Οἱ ἱστορίες σας ὅμως εἶναι τόσο ἐνδιαφέρουσες!

— Ἐνδιαφέρουσες ὅπως οἱ ἱστορίες κάθε ἀστυνομικοῦ, παρετήρησεν αὐτός. Οἱ ἄνδρες τῆς Σκότλαντ Γιάρντ σας ξέρουν κι' αὐτοὶ ἱστορίες ἀπ' τὶς δικές μου.

— Ὁχι δά! Στὴν Ἀγγλία οἱ ἐγκληματίες μας δὲν ἔχουν ἐταιρεῖες σάν κι' αὐτὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ίταλία, ὅπως εἶναι ἡ Μαφφία, ἡ Καμόρρα, ἡ Μαύρη Χεῖρ, κ.λ.π.

— Καὶ καμμιὰ δωδεκαριά ἄλλες, ποὺ οὔτε τὰ ὀνόματά τους δὲν ξέρεי τό κοινό! προσέθεσεν ὁ Τζόλι.

— Τώρα τελευταία λείπατε στο έξωτερικό δεν είναι έτσι : τὸν ἐρώτησα.

— Ναι, ἤμουνα στὴν Ἑλβετία ; μοῦ ἀπάντησε. Κι' ὕστερα σιωπηλὰ ἀποτελεῖωσε τὰ μακαρόνια του.

Ὅταν ἡ Σατρίνα ἔφερε καὶ ἄφησε τὸ ἀκόλουθο πιάτο, ὁ Τζόλι, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια μου μοῦ διηγήθηκε τὸ τελευταῖο του κατόρθωμα :

— Ἐνδιαφέρθηκα γιὰ τὰ κοσμήματα τῆς Κοντέσσας Σεραβάλλι πὺ ἐκλάπησαν πρὸ δυὸ ἐτῶν. Χάρις σέ διάφορες ἀνακρίσεις πὺ ἔκανα κατώρθωσα νὰ μάθω πὺς στὴν κλοπὴ αὐτὴν τῶν κοσμημάτων ἦταν ἀνακατωμένος κάποιος, πὺ ἐκρατεῖτο γιὰ κλοπὴ στίς φυλακὲς τῆς Γενεύης. Παρουσιάσθηκα στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ φυλακίσῃ κι' ἐμένα γιὰ λίγο καιρὸ. Ἔτσι κατώρθωσα νὰ σχετισθῶ μὲ τὸν ὑποπτο πὺ κυνηγοῦσα, πὺ δὲν ἄργησε νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ πὺς εἶχε κλέψῃ τὰ κοσμήματα τῆς κόμησας, καθὼς καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο τὰ εἶχε θάψῃ. Τρεῖς μέρες ἀργότερα βρισκόμουν στὸ μέρος πὺ μοῦ εἶχεν ὑποδείξει ὁ κλέφτης ὅπου καὶ βρῆκα τὰ κοσμήματα τῆς κόμησας.

Καὶ ἄρχισε κατόπιν μὲ πολλή ὄρεξη νὰ τρώῃ τὸ ψάρι του, σὰν νὰ μὴν ἀπόδιδε καμμιά σημασία στὸ ἐξυπνο αὐτὸ κόλπο του.

Ἀργότερα ὅταν ἡ γρηὰ Σαντρίνα μᾶς ἔφερε ἕνα παγωμένο πεπόνι καὶ πῆγαμε στὴ ταρατσα γιὰ νὰ πιοῦμε τὸ καφέ μας καὶ τὸ λικέρ μας, προσεκτικὰ ἔφερα τὴν κουβέντα στὸ ζήτημα πὺ μὲ ἀπασχολοῦσε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχα προσκαλέσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν Πιέτρο Τζόλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

— Μήπως θυμάστε τὴν μυστηριώδη ὑπόθεση τῆς Πιάττσα Βιττόριο, στὴ Φλωρεντία, πὺ ἐγίνε ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια ; ρώτησα, προσποιούμενος ὅτι ἐκάπνιζα ἀμέριμνα τὸ ποῦρο μου.

— Τὴν ὑπόθεση κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἑγγλέζος, ὁ κύριος Ἰγκραμ βρέθηκε νεκρὸς ; Φυσικὰ τὴν θυμᾶμαι ! Ἦταν μιὰ ὑπόθεση περίεργη, πάρα πολὺ περίεργη.

— Δὲν προέβητε σέ καμμιά σύλληψη σχετικῶς ; ρώτησα. Γιατὶ μοῦ φαίνεται πὺς ἐσεῖς κάνατε τὴν ἀνάκριση.

— Ναι μοῦ ἀπάντησεν ὁ Τζόλι ἀπότομα, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφραση. Μὰ ἂν καὶ κατώρθωσα νὰ λύσω τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως δὲν μπόρεσα νὰ προβῶ σέ καμμιά σύλληψη. Θὰ μπορούσα βέβαια νὰ συλλάβω κάποιον πρόσωπο, οἱ ἀρμόδιες ὁμῶς ἀρχὲς τῆς Ρώμης ἀρνήθηκαν νὰ μοῦ δώσουν ἐνταλμα συλλήψεως.

— Ὡστε ἀνακαλύψατε τὸν δολοφόνον ;

— Δολοφόνος δὲν ἀναγνωρίζεται κανένας, παρὰ μόνον μετὰ τὴν δίκην. Ἐκεῖνο πὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἀκολούθησα τὸ ὑποπτο πρόσωπο ἴσαμε τὴν Ἀμερική.

— Καὶ ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο ; Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴν ἐχεμύθειά μου.

— Μὰ δὲν χρειάζεται πιά καμμιά ἐχεμύθεια, ἔκανε ὁ μέγας ἀστυνομικὸς, πίνοντας τὸ λικέρ του. Τὸ πρόσωπο πὺ ἀκολούθησα ἦταν μιὰ γυναῖκα, ἡ Πασλίνα Ντιμαρία. Τὴν βρῆκα στὸ Τοικάγο ὅπου δούλευε σ' ἕνα κατάστημα καὶ παρουσιάζοταν γιὰ Γαλλίδα.

— Καί γιατί δέν τήν συλλάβατε; ρώτησα προσπαθώντας νά μείνω ήρεμος.

— Γιά τόν λόγο πού σᾶς εἶπα. Οἱ ἰταλικές ἀρχές δέν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν.

— Ὡστε πιστεύετε πὼς εἶναι ἔνοχη;

— Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, ἀπάντησεν ὁ ἀστυνομικός. Μά... γιὰ σταθῆτε... ἂ, εἶχα ξεχάσει! Τώρα θυμᾶμαι πὼς ἦσασταν φίλος τῆς! Σᾶς εἶχα δεῖ πολλές φορές μαζί τῆς στὴ Φλωρεντία!

— Ἦμουν φίλος τῆς, κάποτε, ἀπάντησα μὲ σκληρὴ φωνή, τώρα ὅμως δέν εἶμαι. Ὅτιδήποτε μοῦ πῆτε σχετικῶς, θὰ τὸ φυλάξω γιὰ τόν ἑαυτό μου.

— Πάντως, ὅσα λιγώτερα πῶ γι' αὐτὴν καὶ τίς μεθόδους πού χρησιμοποίησε τόσο τὸ καλύτερο θὰ εἶναι. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν χαρὰ μου, πού δέν ἔχετε πιά φίλια μαζί τῆς. Γιατὶ φίλια μὲ μιὰ γυναῖκα τοῦ χαρακτήρος τῆς εἶναι κάτι τὸ πάρα πολὺ ἐπικίνδυνον γιὰ ἕνα ἄνδρα.

— Ὡστε πιστεύετε ὅτι στὴν πραγματικότητα ἡ Παολίνα εἶναι μιὰ τυχοδιώκτρια;

— Ὁ ἀστυνομικός κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Πὼς φθάσατε σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα; ρώτησα. Ἄς μιλήσουμε ἀνοιχτά, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὑπῆρξα φίλος τῆς. Μὰ ὕστερα ἀπ' ὅσα ψιθυρίσθηκαν εἰς βάρος τῆς, ἦταν πιά ἀδύνατον νὰ ἐμφανισθῶ πουθενὰ μαζί τῆς.

— Ἐχετε δίκην, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Μὲ ρωτᾶτε πὼς ἔφθασα στὸ συμπέρασμα πού σᾶς ἀνέφερα. Ἀπλούστατα, ἡ ἔρευνα πού διεξήγαγα μέσῳ τῶν καλυτέρων πρακτόρων μου μὲ ἔπεισεν ὅτι τὰ σκάνδαλα πού θρυλοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Παολίνας Ντιμαρία εἶναι ἀληθινὰ. Δανείσθηκε χρήματα ἀπὸ τὸν δολοφονηθέντα Ἀγγλο τὴν παραμονὴ τῆς δολοφονίας του.

— Τὸ ξέρω αὐτό, ἀλλὰ δέν φαντάζομαι τὸ δάνειο αὐτὸ νὰ ἀποτελῇ ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς συνενοχῆς τῆς. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ δανεισθῇ χρήματα ἀπὸ τοὺς γνωστούς τῆς.

Βρισκόμεουν στὸ Παρίσι, ὅταν συνέβησαν ὅλα αὐτά, καὶ ὅταν ἐπέστρεψα μετὰ μιαν ἐβδομάδα ἡ Παολίνα εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἐνῶ ὁλος ὁ κόσμος τὴν κατηγοροῦσε.

— Τὰ γεγονότα ὑπῆρξαν ἀρκετὰ περίεργα, εἶπεν ὁ Πιέτρο Τζόλι στυλώνοντας τὸ βλέμμα του στὴν ἄκρη τοῦ πούρου του. Ὅπως ξέρετε ὁ νεαρὸς Ἀγγλος πού σκοτώθηκε ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Ἀγγλου Πρεσβευτοῦ στὴ Μαδρίτη καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἄρεζε ἡ τέχνη, ζοῦσε στὴ Φλωρεντία.

— Ἦταν φίλος μου! εἶπα ξηρά, νευριασμένος λιγάκι ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε καταδικάσει τὴν Παολίνα.

— Ὁ πατέρας πάλι τῆς κοπέλλας αὐτῆς, ἐξακολούθησεν ὁ Πιέτρο, ἦταν ἕνας γνωστὸς καθηγητῆς πού πεθαίνοντας ἐκτός ἀπὸ τὴν περιουσία του τῆς ἄφησε μιὰ πινακοθήκη τὴν ὁποία ἡ Παολίνα ἤθελε νὰ πουλήσῃ χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βρίσκῃ ἀγοραστή. Φαίνεται τότε πὼς ὁ νεαρὸς Ἀγγλος θέλησε νὰ ἀγοράσῃ τὴν πινακοθήκη αὐτὴ κι' ἔτσι γνωρίσθηκε μὲ τὴν φιληνάδα σας. Ἀργότερα ἀγόρασε τοὺς πίνακες αὐτοὺς ἐναντι πενήντα χιλιάδων φράγκων, καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἡ Παολίνα τὸ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ πληρώσῃ μερικὰ χρέη τοῦ πατέρα τῆς.

Κατόπιν ἡ Παολίνα ἔκλεισε τὸ σπίτι τῆς καὶ ἐξαφανίσθηκε γιὰ κανένα χρόνον. Μερικοὶ λέγαν πὼς βρισκόταν στὴν Ὁστάνδη, ἄλλοι πάλι πὼς εἶχε πάει στὸ Λονδίνο. Τίποτε ὅμως τὸ θετικὸ δέν ἦταν γνωστὸ ὡς τὴν ἡμέρα πού ξαναπαρουσιάσθηκε στὴν Φλωρεντία, ὅπου ἔγινε περίφημη γιὰ τίς ἐκκεντρικότητές τῆς καὶ τὰ γλέντια τῆς. Εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ κάποια θεία τῆς πού ζοῦσε στὸ Μιλᾶνο μιὰν ἀρκετὰ σεβαστὴ περιουσία, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ Ἑγγλέζου συνδέθηκε στενῶτα μὲ τὸ δικό τῆς ὄνομα. Μὰ ἀσφαλῶς θὰ μάθατε τὸ σχετικὸ κουτσομπουλιό. Ἦταν φιληνάδα σας, ὅπως ἦταν φιληνάδα τοῦ νεαροῦ Ἴγκραμ.

— Ναί, ἀπάντησα λιγόλογα. Κατόπιν;

— Ὁλος ὁ κόσμος πίστευε πὼς ὁ Ἴγκραμ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί τῆς. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ περιέργειά μας κινή-

θηκε όπως συμβαίνει πάντοτε, όταν βλέπαμε κανένα να σκορπᾷ ἀφειδῶς χρήματα. Ξέρετε, μᾶς ἀρέσει να μαθαίνουμε ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ χρήματα ποὺ σπαταλῶνται τόσον εὐκόλα· κι' αὐτὸ διέταζε νὰ ὀργανωθῇ ἐκεῖ μυστική παρακολούθησις.

— Τῆς Πασλίνας; ρώτησα.

— Ναί τῆς Πασλίνας, ἀπάντησεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἐθεωρεῖτο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀστυνομικοὺς τῆς Εὐρώπης. Ἐπιθυροῦντο διάφορα πράγματα ἐναντίον τῆς καὶ μάλιστα ἕνα βράδυ τὴν εἶδαν νὰ τρώῃ σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ λεγόταν Μαρτέν καὶ ποὺ ἦταν γνωστός ὡς μέλος μιᾶς συμμορίας Γάλλων τυχοδιωκτῶν καὶ ἀπατεώων. Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἦρθε καὶ τοὺς συνάντησε ἕνα ἄλλο μέλος τῆς συμμορίας, καὶ οἱ τρεῖς μαζί πέρασαν τὴν βραδυὰ τους στὴν Ἀλάμπρα. Ἐνῶ αὐτοὶ εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἐγὼ εἶδο-ποιήθηκα σχετικῶς ἀπὸ τοὺς πράκτοράς μου καὶ πῆγα ὁ ἴδιός μου στὸ θέατρο ὅπου τοὺς παρακολούθησα δύο ὁλόκληρες ὥρες. Τὴν ἐπομένη ὁ νεαρὸς ἐγγλέζος πλήρωσε ἕνα σοβαρὸ ποσὸν στὴν Πασλίνα, καὶ τὸ ἄλλο πάλι πρωτῆ, όταν ἡ μαγείρισσά του, ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ κοντά, μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἰγκραμ γιὰ νὰ πάρῃ διαταγές, τὸν βρῆκε ξαπλωμένο πάνω στὸ πάτωμα, νεκρό. Τὸν εἶχαν χτυπήσει στὸν λαιμὸ μ' ἕνα λεπτὸ καὶ σκληρὸ μαχαίρι. Κάποιος ἄτιμος δολοφόνος εἶχε κρυφθῇ στὸ δωμάτιο τοῦ νέου τὸν ὁποῖον χτύπησε μὲ τέτοια ἀκρίβεια, ποὺ ὁ δυστυχὴς ξεψύχησε στὴν στιγμή χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ πῇ λέξη.

— Κι' ὕστερα; μουμύρισα σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μου.

— Μὲ κάλεσαν, καὶ ἀνεκάλυψα πῶς τὸ καπάκι ἑνὸς μεγάλου ἀτσάλινου κουτιοῦ, ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀγγλικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, εἶχεν ἀνοιχθῇ μ' ἕνα μυστηριεῖο, καὶ ὅτι εἶχαν ἀφαιρεθῇ διάφορα πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ μυστικὸ ἐκεῖνο διαμέρισμα. Τί ἦσαν αὐτὰ τὰ πράγματα παραμένει καὶ σήμερ' ἀγνωστο. Ὁ δολοφόνος θὰ ἤξερε ἀσφαλῶς τὴν θέσιν τοῦ μυστικοῦ διαμερίσματος, γιατί εἶχε πάρει μαζί του τὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ

ἀνοιχθῇ. Ἄλλο τίποτε δὲν εἶχεν ἀγγιχθῇ. Ὅπως μόρεσα νὰ πληροφορηθῶ, τὸ θῦμα δὲν εἶχε δεχθῇ καμμιά ἀπολύτως ἐπίσκεψη, καὶ ἡ ὑπηρετριά του, ἐναντίον τῆς ὁποίας καμμιά ὑπόνοια δὲν μπορούσε νὰ στραφῇ, δὲν εἶχε ἀκούσει ἀπολύτως τίποτε. Ἡ ὅλη ὑπόθεσις παρουσιαζόταν ὡς ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀπ' ὅσες μοῦ ἔτυχαν, καὶ θὰ παρέμενε μυστηριώδης ἂν δὲν μεσολαβοῦσαν διάφορα ἀλλόκοτα γεγονότα.

— Ποιὰ εἶναι τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ γεγονότα; ρώτησα κρατώντας τὴν ἀναπνοή μου.

— Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ἔκανα μιὰ ἔρευνα στὸ σπῖτι στὸ ὁποῖο καθόταν ἡ Πασλίνα Ντιμαρία. Αὐτὴ ὅμως εἶχε κι' ὅλας δραπετεύσει ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, μαζί μὲ τὸν Γάλλο τὸν Μαρτέν. Σκέφθηκα τότε πῶς ἐσεῖς, ποὺ εἴσασταν φίλος τῆς, θὰ ξέρατε ποῦ εἶχε πάει καὶ θὰ θυμᾶσθε ἀσφαλῶς πῶς, όταν γυρίσατε στὴν Φλωρεντία, ἦρθα καὶ σᾶς ἀνέκρινα. Μὰ ἐσεῖς δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε. Ὅταν, ὅμως, ἔκανα ἔρευνα στὸ σπῖτι τῆς, ἀνεκάλυψα μέσα σ' ἕνα συρτάρι τὰ ἐργαλεῖα ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθῇ γιὰ ν' ἀνοιχθῇ τὸ ἀτσαλένιο κιβώτιο ἐνῶ στὸ τζάκι ὑπῆρχεν ἀκόμα λίγη στάχτη ἀπὸ τὰ χαρτιά ποὺ εἶχε κάψει ἡ Πασλίνα προτοῦ δραπετεύσῃ. Τὰ χαρτιά αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ εἶναι παρὰ τὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχαν κλαπῇ. Μαζί μὲ τὰ ἐργαλεῖα ὑπῆρχε καὶ ἕνα κλειδί, ποὺ ὅπως ἀποδείχθηκε ἀνοίγε τις πόρτες τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἰγκραμ. Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ἀκόμα πῶς ἕνας ἀμαξῆς εἶδε τὴν Πασλίνα Ντιμαρία τὴν ὥρα ποὺ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Ἰγκραμ, τὸ ἴδιο τὸ βράδυ τῆς τραγωδίας. Κι' ἀκόμα, ἐξετάζοντας τὸ μαχαίρι μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε γίνῃ τὸ ἔγκλημα ἀπεκάλυψα ὅτι συγκρατοῦσε μιὰ λεπτὴ εὐωδία—ἡ ἴδια εὐωδία ποὺ ὑπῆρχε στὸ ντουλάπι ὅπου ἡ Πασλίνα φύλαγε τὰ ἀσπρόρρουχά της. Αὐτὸ μοῦ ἀπόδειχνε πῶς τὸ μαχαίρι ἡ Πασλίνα τὸ εἶχε κρύψει μέσα στὸ μαντήλι τῆς.

«Στηριζόμενος σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα θεώρησα καλὸ νὰ προσφέρω μιὰ μεγάλη ἀμοιβή γιὰ τὴν σύλληψη τῆς Πασλίνας. Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν πολὺ ἔξυπνη καὶ κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ στὴν Ἀμερική. Κι' εἶχα πιά ἐγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα

νά την συλλάβω όταν ξαφνικά ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐγκληματικῆς σπείρας κάποιος Βερνέ, γνωστὸς στοὺς κύκλους τῶν κακοποιῶν μέ τὸ παρατσουκλι «τὸ μάτι τῆς ἀράχνης» συνελήφθη στὴ Βενετία κατηγορούμενος γιὰ ληστεία. Ταύτοχρόνως ἡ ὑπομονή μου ἐπιβραβεύθηκε γιατί κατῶρθωσα νὰ πιάσω ἓνα γράμμα ποὺ ἡ Παολίνα ἔστελνε σὲ μιὰ γυναῖκα τῆς Μπολόνιας, ποὺ ἄλλοτε ἦταν καμαριέρα της. Ἔτσι κατῶρθωσα νὰ μάθω ποὺ βρισκόταν ἡ γυναῖκα τὴν ὁποία κυνηγοῦσα, καὶ ἀφοῦ συνεγκέντρωσα ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, χωρὶς νὰ χάσω στιγμή πῆγα στὸ Τσικάγο γιὰ νὰ τὴν συλλάβω.

— Καὶ γιατί δὲν τὴ συλλάβατε ; ρώτησα.

— Γιατὶ ξαφνικά ἔλαβα τηλεγραφικῶς τὴν ἀνάκλησή μου.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ Παολίνα δὲν εἶναι ἔνοχη ! φώναξα γεμάτος χαρά.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἔκανε ὁ Τζόλι. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφισβήτηση πὼς ὁ νεαρὸς Ἑγγλέζος σκοτώθηκε ἀπ' αὐτήν.

— Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες, βιάστηκα νὰ πῶ. Δὲν ἔχετε καμμιά ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξη γιὰ τὰ ὅσα λέτε.

— Ἀ! ἔκανε ὁ Πιέτρο Τζόλι σηκώνοντας νευρικὰ τοὺς ὤμους του. Τὸ ξέρω πὼς ἦταν φιληνάδα σας, καὶ θέλετε νὰ ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητα της. Τὸ γεγονὸς, ὅμως, εἶναι ὅτι τὴν ἐνοχή της τὴν κατέδειξε ἀναμφισβήτητα ὁ Γάλλος Βερνέ, «τὸ μάτι τῆς ἀράχνης» ποὺ πέθανε ἀπὸ περιπνευμονία πρὸ ἔτους στὴ φυλακὴν, μετὰ τὴν καταδίκην του ἐπὶ ληστεία ἑνὸς ἀγγλοῦ περιηγητοῦ. Εἶχε φυλακισθῇ στὴν Λοῦκκα, καὶ προτοῦ πεθάνῃ με κάλεσε καὶ μοῦ ξωμολογήθηκε. Αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφος του Μαρτέν ἦσαν συνένοχοι τῆς Παολίνας Ντιμαρία. Αὐτὴ σκότωσε τὸν Ἰγκραμ. «Τὸ Μάτι τῆς ἀράχνης» μοῦ περιέγραψε τὴν ὅλη ὑπόθεση με ὅλες της τίς λεπτομέρειες. Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐξυπνο στὴ σύλληψη του, καὶ ἡ Παολίνα Ντιμαρία τὸ εἶχε προμελετημένο.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΣΙΔΕΙΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝ ΔΑΝΟΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ἔκανε ψύχρα τὸ Νοεμβριανὸ ἐκεῖνο βράδυ ποὺ ἀνέβηκα στὸ ἀμάξι τοῦ Γουώλτερ Γκουϊλφορντ γιὰ νὰ πάω στὴν κυνηγετικὴ του ἔπαυλη.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλία μιὰ μόνο φορὰ ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν Παολίνα. Ἡ ἴδια της μοῦ εἶχε στείλῃ μιὰ κάρτα λέγοντάς μου πὼς ἔφευγε με τοὺς φίλους της τοὺς Οὐώλτονορθ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γουώλτερ με εἶχε προσκαλέσει γιὰ νὰ κυνηγήσουμε, καὶ τὴν πρόσκληση αὐτὴ τὴν δέχθηκα—καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα τοῦ φίλου μου γιὰ τὴν Παολίνα.

Ὅπως κι' ὁ πατέρας του, ὁ Γουώλτερ ἦταν μανιώδης κυνηγός. Εἶχε διατηρήσει ὅλες τίς παραδόσεις τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας του. Καὶ σὰν ἔφθασε τὸ ἀμάξι στὴν κυνηγετικὴ ἔπαυλη, βρῆκα τὸν φίλο μου νὰ με περιμένῃ στὴν ἐξώπορτα μαζί με τὸν Μπόμπ Ἀλντερσον.

Ὁ Γουώλτερ δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐκείνη λεπτότητα καὶ εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων: ὕψλός, μελαχροινός, γεροδεμένος, με ὑποδέχθηκε με σκληρὴ ἐγκαρδιότητα. Ἐσφίξε τὸ χέρι μου με ζέση καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐπὶ τέλους ἔφθασες, παλῆ μου φίλε. Πᾶνε τρία χρόνια ποὺ δὲν ἦρθες νὰ κυνηγήσῃς μαζί μου! Μὰ τὸν Δία, εἶσαι μιὰ χαρά! Ἡ Ἰταλία σοῦ ἔκανε καλὸ. Μὰ εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ Ἰταλία εἶναι γιὰ σένα σὰν πατρίδα σου.

Καὶ ὁ Γουώλτερ γέλασε πειρακτικὰ, γιατί ἤξερε πόσο συ-

χαινόμουν νά με θεωρούν για κάτι άλλο από άγνō 'Εγγλέζο.

Ο σύντροφός του ο Μπόμπ ήταν επίσης ένας σπουδαίος κυνηγός. Είχε έγγραφη στὸν δικηγορικό σύλλογο, ποτέ του όμως δὲν παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριο. Ἡ μητέρα του εἶχεν ἕνα κτῆμα στὴν ἐξοχή. Τὸ καλοκαίρι ἔμενε μαζί της, ἔπαιζε τένις, τεμπέλιαζε καὶ κάθε χειμῶνα τὸν προσκαλοῦσε ὁ Γουῶλτερ νά κυνηγήσουν μαζί.

Ἀφοῦ χαιρετισθήκαμε, ὁ Γουῶλτερ μοῦ φώναξε :

— Κουνήσου λοιπόν, φίλε μου. Ἡ μαγείρισά μου θὰ γίνη ἔξω φρενῶν μαζί σου, γιατί θὰ κρυώσουν τὰ φαγητά της. Πρέπει σέ εἴκοσι λεπτά νά εἴμαστε ντυμένοι. Ξέρεις βέβαια τὸ δωμάτιό σου—ἐκεῖνο ὅπου κατὰ τὴν τελευταία σου ἐπίσκεψη τὰ ποντίκια ἔφαγαν τὰ παπούτσια σου.

Κι' ὁ ὑπηρέτης, ποῦ χαμογελοῦσε σὰν ἄκουσε τὸ ἀστεῖο τοῦ κυρίου του, με ὠδήγησε στὸ δωμάτιό μου.

Τὸ δεῖπνο μας ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν παληὰ τραπεζαρία, οἱ τοῖχοι τῆς ὁποίας ἦσαν σκεπασμένοι με φωτογραφίες τῶν προγόνων τοῦ Γκουίλφορντ ὑπῆρξε παρὰ πολὺ εὐθυμο. Τρεῖς ἄλλοι κύριοι ποῦ θὰ λάβαιναν καὶ αὐτοὶ μέρος στὸ κυνηγι ἦσαν παρόντες, κι' ἔτσι κάναμε πολὺ κέφι, γιατί ἐξ ἄλλου ὁ Γουῶλτερ ἦταν πρώτης τάξεως οἰκοδεσπότης. Ὅλα ἐστηρίζοντο στὶς παληές παραδόσεις τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἡ συνομιλία περιστρεφόταν γύρω στὰ πιὸ διαφορετικὰ ζητήματα. Μερικοὶ εἶχαν ἔλθῃ γιὰ νὰ περάσουν τὴν κυνηγετικὴ ἐποχὴ στὰ περὶχωρα, καὶ φυσικὰ τὸ κουτσομπολιὸ πῆρε καὶ ἔδωσε. Πέξαμε ὕστερα μιὰ παρτίδα μπριτζ στὸ σαλόνι, κι' εἶχαν πιά περάσει τὰ μεσάνυχτα ὅταν φύγαν οἱ προσκεκλημένοι. Οἱ τρεῖς μας τότε πήγαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Γουῶλτερ γιὰ νὰ καπνίσουμε ἕνα τελευταῖο τσιγαράκι, προτοῦ πᾶμε γιὰ ὕπνο.

Καὶ κύτταξα τὸ Γουῶλτερ, ἐνῶ ὄρθιος, με τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὴν σόμπα, κάπνιζε τὸ τσιγάρο του. Ἦταν ὁ τέλειος τύπος τοῦ ἀγγλοῦ τζέντλεμαν, κι' ὅμως ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς εἶχε ξετρελλαθῇ με μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Παολίνα Ντιμαρία.

Ὁ Γουῶλτερ ἦταν ἀσφαλῶς ὁ καλύτερος γαμπρὸς τῆς περιφέρειας. Ὁ γέρο κόμης τοῦ Τόσυστερ, ὁ πατέρας του, πλούσιος καὶ ἐκκεντρικός, ζοῦσε ὀλομόναχος στὸν ὑπέροχο προγονικὸ του πύργο. Χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχε πεθάνει ἡ γυναῖκα του, ζοῦσε ἀπομονωμένος με μονάχα ἕνα πιστὸ ὑπηρέτη, τὸν Πάλμερ, ποῦ ἦταν μαζί του ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια. Ἐμενε διαρκῶς στὸ δωμάτιο του, ἐκτὸς μόνο ὅταν ἔκανε πάρα πολὺ καλὸ καιρὸ, ὁπότε κατέβαινε νά κάνῃ ἕνα περίπατο στὸ πάρκο. Μὰ ὁ κόσμος ἔλεγε πὼς κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ κτήματός του, κι' ὅτι τόσο συχναίνονταν τὶς γυναῖκες, ποῦ εἶχε διατάξει οἱ ὑπηρέτριες τοῦ πύργου, καμμιά τριανταριά, νά ἐξαφανίζονται μόλις θὰ τὸν ἔβλεπαν νά πλησιάζῃ.

Κουβεντιάζαμε ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ γέρου, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Μπόμπ πετάχθηκε καὶ εἶπε :

— Ὁ Γουῶλτερ δὲν σοῦ εἶπε τὰ νέα Τζῳρτζ. Πρέπει νὰ τὸν συγχαρῇς.

— Γιατί πρᾶγμα ; ἔκανα προσποιούμενος τὸν ἀνῆξερο.

— Γιὰ τὸν ἀρραβῶνα του με μιὰν Ἰταλίδα. Ἐσὺ ποῦ ξέρεις τόσο καλὰ τὴν Ἰταλία, μπορεῖ νὰ τὴν ξέρῃς κι' αὐτή.

— Ὁ Τζῳρτζ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξέρῃ ! βιάστηκε νὰ πῇ ὁ Γουῶλτερ. Γιατί ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική,

— Πὼς λέγεται ; ρώτησα.

— Παολίνα Ντελφίνο. Μένει τώρα μαζί με τοὺς Οὐέντουορθ.

— Ντελφίνο ! Τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ εἶναι ὀλότελα ἀγνωστο ! εἶπα, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ παληὰ μου ἀγαπημένη δὲν εἶχε δώσει τὸ πραγματικὸ της ὄνομα.

— Πρέπει νὰ τὴν γνωρίσης ! φώναξε με ἐνθουσιασμόν ὁ Γουῶλτερ. Θὰ σὲ πάρω γιὰ μάρτυρα στὸν γάμο μου. Αὔριο θὰ πᾶμε με τὸ αὐτοκίνητο νὰ δοῦμε τὴν Παολίνα, καὶ θὰ μπορέσης νὰ κουβεντιάσης Ἰταλικά μαζί της.

Οὔτε δέχθηκα, μὰ οὔτε καὶ ἀπέκρουσα τὴν πρότασή του.

— Καὶ ποῦ τὴν γνώρισες ; ρώτησα ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

— Τὴν γνώρισα περίσου, στὴν Ἀμερική.
 — Ξέρεις τὴν οἰκογένειά της, βέβαια;
 — Ὁχι. Εἶναι ὁλομόναχη στὸν κόσμο.
 — Δὲν σοῦ φαίνεται ρωμαντικὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; φώναξεν ὁ Μπόμπ. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πὼς εἶχαμε ὀρκισθῇ. τόσον ὁ Γουώλτερ ὅσο καὶ ἐγὼ νὰ μὴν παντρευθοῦμε ποτέ!

— Ὁ πατέρας μου θέλει νὰ παντρευθῶ! παρετήρησεν ὁ Γουώλτερ. Μόνο πού φυσικὰ προτιμᾷ ἡ μέλλουσα κόμησσα νὰ εἶναι μιὰ Ἑγγλέζα ἀριστοκράτισσα, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν τοῦ εἶπα ἀκόμα τίποτε ἀπὸ τὰ σχέδιά μου.

— Καὶ ἔχεις δίκηο, ἔκανε ὁ Μπόμπ. Ἐμεῖς οἱ Ἑγγλέζοι εἴμαστε στενοκέφαλοι καὶ ὑποπτευόμεθα ὅλους τοὺς ξένους, κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ τίς γυναῖκες. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κουτσομπολιὸ παίρνει καὶ δίνει. Ὅσοι εἶδαν τὴν Πασλίνα ἀναρωτιοῦνται τί νὰ εἶναι, κι' οἱ γυναῖκες τῆς περιφέρειας πᾶνε νὰ ἀρρωστήσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους, γιατί τὴν βλέπουν πιὸ ὁμορφὴ καὶ πιὸ κομψή ἀπ' ὅλες τους.

— Φυσικὰ ζηλεύουν! ἔκανε ὁ Γουώλτερ.

— Ζηλεύουν ὅλες, πετάχθηκεν ὁ Μπόμπ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μέυ Ουέντουορθ πού εἶναι πραγματικὰ σπάνια κοπέλλα.

Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴν ἐξομολόγησι, ὁ Μπόμπ ἄδειασε τὸ ποτήρι του μὲ τὸ οὔσκου καὶ ἔφυγε ἀφοῦ μᾶς καληνύχτησε.

— Ὡστε εἶσαι πραγματικὰ ἀρραβωνιασμένος, Γουώλτερ; ρώτησα μὲ σοβαρὸ τόνο, σὰν βρεθήκαμε μόνοι.

Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ εἶμαι ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν πιὸ γοητευτικὴ κοπέλλα τοῦ κόσμου. Ὅταν τὴν γνωρίσης, θὰ συμφωνήσης μαζί μου, κι' ἴσως-ἴσως μάλιστα μὲ ζηλήψης.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑποπτεύοταν ποιά τραγικὴ ἀλήθεια κρυβόταν στὰ λόγια του αὐτά. Ἀγνοοῦσε βέβαια τὴν τρομερὴ μου ὑποψία, πού τὴν εἶχε ἐπιβεβαιώσει ὁ Πιέτρο Τζόλυ, τὸ φρικιαστικὸ μυστικὸ πού μοῦ σπάραζε τὴν καρδιά:

— Σὲ σένα, Τζώρτζ, σὲ σένα πού εἶσαι ἀπὸ τοὺς παλαιότερους καὶ καλύτερους μου φίλους, θὰ σοῦ ἐξωμολογηθῶ πὼς

ἀγαπῶ τὴν Πασλίνα ὅπως δὲν ἀγάπησα ποτέ μου μιὰ γυναῖκα. Τῆς ζήτησα νὰ γίνῃ γυναῖκα μου κι' αὐτὴ δέχθηκε. Ἔτσι ἔγινε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Κι' ἀλήθεια εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού νοιώθω τέτοιαν εὐτυχία.

— Μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ εἶσαι ἀκόμα ὁλότελα εὐτυχισμένος, παρετήρησα. Θὰ περιμένῃς βέβαια μὲ ἀγωνία τὴ στιγμή πού ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου θὰ γίνῃ γυναῖκα σου.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, παραδέχθηκε ὁ Γουώλτερ. Κανόνισαμε νὰ παντρευτοῦμε τὸ Ἰανουάριο—μυστικὰ βέβαια, γιατί τὸν γάμο μου δὲν πρέπει νὰ τὸν πληροφορηθῇ ὁ πατέρας μου. Ξέρω πὼς δὲν θέλει νὰ παντρευθῶ μιὰ ξένη.

— Φυσικὰ, εἶπα, καὶ πρὸ πάντως μιὰ ξένη γαί τὴν ὁποία δὲν ξέρεις τίποτα. Σὲ ποῖο μέρος τῆς Ἰταλίας γεννήθηκε;

Εἶναι ἀπὸ τὴν Φλωρεντία καὶ μιλά τὰ ἐγγλέζικα μὲ μιὰ χαριτωμένη προφορὰ.

— Καὶ πὼς βρέθηκε στὴν Ἀμερική;

— Δὲν μοῦ εἶπε σχετικῶς πολλὰ πράγματα, καὶ φοβᾶμαι μήπως τὴ θίξω ζητώντας τῆς λεπτομέρειες. Ἐξ ἄλλου τὴν ἀγαπῶ τόπο πολὺ, πού ὅλα τὰ ἄλλα μοῦ εἶναι ἀδιάφορα.

Τοῦ ὑπέδειξα ὅτι αὐτὸ πού ἔκανε δὲν εἶναι σωστό. Κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε:

— Σὲ ξέρω, Τζώρτζ, πόσο φιλόποτος εἶσαι, ὅταν πρόκειται γιὰ γυναῖκες.

— Οἱ γυναῖκες, εἶπα, διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες, οἱ καλὲς καὶ οἱ κακές.

— Δὲν θέλεις βέβαια νὰ πῇς πὼς ἡ Πασλίνα δὲν εἶναι καλὴ, γυναῖκα; φώναξεν ὁ Γουώλτερ, κυτάζοντάς με κατὰματα.

— Ἀγαπητέ καὶ παλιὸ μου φίλε! ἀπάντησα μὲ σταθερὴ φωνή. οὔτε καὶ πέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦ μου τέτοια ὑποψία. Ἐκφέρω μόνο τὴ γνώμη, γιὰ τὸ καλὸ σου, ὅτι θὰ εἶναι σωστὸ νὰ μάθῃς ὅλο τὸ παρελθὸν τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου, προτοῦ νὰ τὴν κάμῃς κόμησσα τοῦ Τόσουστερ. Αὐτὸ μονάχα ἤθελα νὰ πῶ.

Ἡ ἐπομένη ἦταν μιὰ μοναδική μέρα γιὰ τὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς. Κι' ἔτσι ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τὸ περάσαμε στὰ δάση τοῦ κτήματος κυνηγώντας. Κατὰ τίς δυὸ τὸ ἀπόγευμα ὁ Γουώλτερ καὶ ἐγὼ ἐπιστρέψαμε σιγά-σιγά πρὸς τὴν ἑπαυλιν, ἀφήνοντας τὸν Μπόμπ νὰ ἀκολουθῇ τὰ σκυλιά, ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει μιὰ καινούργια ἀλεπού.

—Μόλις φᾶμε θὰ πᾶμε στὸ Ράντστοουν νὰ δοῦμε τὴν Πασλίνα, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Γουώλτερ. Εἶναι μιάμισης ὥρας περίπατος μετὰ τὸ αὐτοκίνητο.

—Γιατὶ νὰ μὴν πᾶμε αὖριο; Πρότεινα προσπαθώντας νὰ ἀναβάλω μιὰ συνάντηση ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσάρεστη.

—Ὅχι, πρέπει νὰ πᾶμε σήμερα γιὰτὶ τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Καὶ θέλω νὰ ἔλθῃς μαζί μου γιὰ νὰ συστήσω στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου τὸν καλύτερό μου φίλο.

Ἡ θέσις μου ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτή. Ἄν ἀρνιῶμουν νὰ πάω μαζί του, θὰ προσέβαλα τὸν φίλο μου· ἂν πάλι δεχόμουν, μπορῶ χωρὶς νὰ τὸ ἤθελα νὰ πρόδωκα τὴν παληὰ μας φιλική.

Ὁ Γουώλτερ ἐρμήνευσε τὴν σιωπὴ μου σὰν ἀποδοχὴν κι' ἔτσι στὶς τρεῖς, ἀφοῦ φάγαμε καὶ ἀλλάξαμε φορέματα, ξεκινήσαμε. Ὑστερα ἀπὸ τὴν βαρεῖα βροχὴ τῆς περασμένης νύχτας οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι λάσπες, ἔτσι ποὺ τὸ αὐτοκίνητό μας ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ κόβῃ ταχύτητα.

Ὅσο ὁ κίτρινος χειμωνιάτικος ἥλιος χαμήλωνε πρὸς τὸν ὀρίζοντα τόσο καὶ πιὸ κρύο ἔκανε. Ὁ σωφὲρ γινώριζε καλὰ

τὸν δρόμο γιὰτὶ πῆγαινε κάθε ἐβδομάδα τὸν κύριό του στὴν πόλη ὅπου ἔμενε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του κι' ἔτσι προχωροῦσε ὅσο ἦταν δυνατόν πιὸ γρήγορα. Καὶ σὲ λίγο φθάσαμε στὸ σπίτι τῶν Ράντστοουν ὅπου ἔμενε ἡ Πασλίνα.

Προτοῦ τὸ αὐτοκίνητό μας σταματήσῃ μπροστὰ στὴν ἐξόπορτα, φανήκαν μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πέσει δυὸ γυναικεῖες μορφές. Ἡ μιὰ, ἀδύνατη, μοῦ ἦταν ἄγνωστη· στὴν ἄλλη σκιά ἀνεγνώρισα τὴν σιλουέττα τῆς Πασλίνας.

—Γουώλτερ! Γουώλτερ! τὴν ἀκουσα νὰ φωνάζῃ· κι' ὕστερα βλέποντας πῶς ὁ ἀρραβωνιαστικός της δὲν ἦταν μόνος, σιώπησε καὶ ἀποτραβήχτηκε, περιμένοντάς μας νὰ πλησιάσουμε, ἐνῶ ἐγὼ ἔτρεμα μήπως προδῶσῃ κάποιαν ἐκπληξιν σὰν μετὰ δὴ τόσο ξαφνικὰ μπροστὰ της.

—Ἐπίτρεπέ μου, Πασλίνα, νὰ σοῦ συστήσω τὸν παληό μου φίλο Τζώρτζ Μάρχαμ, εἶπεν ὁ Γουώλτερ. Γινώριζει καλὰ τὴν πατρίδα σου καὶ μιλά τὰ ἰταλικά σὰν νὰ εἶναι ἡ μητρικὴ του γλῶσσα.

Τὴν εἶδα νὰ ξαφνιάζεται καὶ ὕστερα νὰ χλωμιάζῃ· ἀνέκτησε ὅμως ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν της, χαμογέλασε καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Ὑστερα ἡ ἴδια της μετὰ σύστησε στὴν σύντροφόν της, τὴν Μέυ Οὔέντουορθ, μιὰ ὁμορφὴ ξανθοῖα κοπέλλα, ποὺ ἦταν δὲν ἦταν εἴκοσι δύο χρονῶν.

—Ὁ κ. Γκουίλφορντ μιλεῖ πολὺ συχνὰ γιὰ σᾶς, καὶ σᾶς συνάντησα κάποτε πρὸ τριετίας, μοῦ εἶπεν ἡ Μέυ.

Ὑστερα μπήκαμε στὸν διάδρομο, βγάλαμε τὰ βαρεῖά μας πανωφόρια. Οἱ δυὸ νέες μᾶς ὠδήγησαν κατόπιν στὸ σαλόνι ὅπου ἡ κυρία Οὔέντουορθ, μιὰ γρηὰ χαριτωμένη κυρία καθόταν μετὰ μιὰ μελαχροινὴ, ἐκπάγλου καλλονῆς νέα, τὴν ὁποία ἡ Μέυ μοῦ σύστησε ὡς ἐξαδέλφη της· τὴν μίς Ντόρα Χάλετ.

Γιὰ νὰ δώσω στὴν Πασλίνα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξανάβρῃ ὅλη της τὴν ψυχραιμίαν, ἀρχισα νὰ κουβεντιάζω μετὰ τὴν Μέυ καὶ τὴν Ντόρα. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή ποὺ τίς εἶδα τίς δυὸ αὐτὲς κοπέλλες μετὰ γοήτευσαν, προτιμοῦσα ὅμως τὴ Ντόρα

πού ήταν πιο έξυπνη από την Μέυ, την οποία χαλνούσεν λιγάκι κάποιος έντονος έπαρχιωτισμός.

Ένω ήμεις φλυαρούσαμε ο Γουώλτερ μιλούσε με την αγαπημένη του. Εύτυχως δέν άντελήφθην καμμιάν άλλαγή στην στάση της. Η κόκκινη λάμπα έκρυβε την θανατερή χλωμάδα της, και χάρις σ' ένα βλέμμα που μου έρριξε, κατάλαβα πως δέν έννοουσε καθόλου τόν σκοπό της έπισκέψεώς μου αυτής. Με την έξυπνη όμως εκείνη διπλωματία που χαρακτηρίζει τις Ίταλίδες, κατώρθωνε να παρουσιάζεται σαν να μη με γνώριζε καθόλου.

—Έλα, Τζώρτζ, φίλε μου, φώναξε ξαφνικά ο Γουώλτερ, πρέπει να κουβεντιάσης Ίταλικά με την Πασλίνα.

Αναγκάσθηκα τότε να σηκωθώ και να πλησιάσω προς το μέρος όπου καθόταν ο φίλος μου με την άρρωβωνιαστικιά του. Όμολογώ, όμως, ότι ή καρδιά μου κτυπούσε δυνατά, σαν για να σπάση.

Ο φίλος μου μου είπε πως είσθε Φλωρεντινή, είπα τότε Ίταλικά, μη βρίσκοντας τί άλλο θα μπορούσα να πω.

—Sì, signore μου άπάντησεν αυτή γελώντας, και ύστερα με συνεχάρη για τόν τρόπον με τόν όποϊον ώμιλοβσα την γλώσσα της.

—Ξέρετε, σινιρίνα, είπα, δέν μπορούσα να μην έχω καλή προφορά, άφοϋ έζησα πολύ καιρό κοντά στη Φλωρεντία, στην Σάντα Λουτσία, πάνω από το Άρνο.

—Στη Σάντα Λουτσία! φώναξεν αυτή με υπέροχη προσποιητή έκπληξη. Ό, έχω πάει πολλές φορές εκεί.

Κι' έξακολουθήσαμε έτσι να κουβεντιάζουμε για δήθεν άδιάφορα πράγματα, μα που το καθένα από τα όποια ξανάφερνε στο νοϋ μου μια γλυκειά ανάμνηση.

Στην αρχή ήθελα με κάθε τρόπο να βρω μια πρόφαση για να φύγω, γιατί φοβώμουν μήπως στα πίσω προδώσουμε, εγώ και ή Πασλίνα, την προηγούμενή μας γνωριμία. Μα ή αυτοκυριαρχία της γυναίκας αυτής μου έδωσε θάρρος, και άν και ο Πιέτρο Τζόλι την είχε καταδικάσει ως φόνισσα

του Φρέντ Ίγκραμ, ήμουν υποχρεωμένος τώρα να γελώ μαζί της.

Η Μέυ Ουέντονορθ και ή Ντόρα βρίσκονταν σε μιάν άλλην γωνιά του δωματίου, κουβεντιάζοντας με την οίκοδέσποινα για τις λεπτομέρειες μιās φιλανθρωπικής άγοράς, όταν παρουσιάσθηκε κι' ο ίδιος ο κ. Ουέντονορθ, ένας ψηλός, αδύνατος, άσπρομάλλης κύριος, με την εμφάνισιν ενός σπόρτσμαν.

Με χαιρέτησε εγκάρδια, κι' ύστερα άρχισε να μās ρωτά πως τα είχαμε περάσει κατά τη διάρκεια του πρωΐνου μας κυνηγιού.

—Μένετε στο σπίτι του κυρίου Γκουΐλφορντ; με ρώτησε ξαφνικά ή δμορφη Ίταλίδα.

—Ναί, της άπάντησα.

Τα μάτια μας συναντήθηκαν και ξεχώρισα στα δικά της κάποια εύτυχία. Όπως είχαμε συμφωνήσει την πρώτη φορά που είχαμε συναντηθι στο Μπράϊτον, φερόμαστε σαν να είμεθα ολότελα ξένοι μπροστά στον άνθρωπο που την αγαπούσε. Η Πασλίνα, όμως, καταλάβαινε πάρα πολύ καλά, τώρα που θυμώταν πως της είχα άπαγορεύσει να παντρευθι τόν Γκουΐλφορντ, πως ή θέσις της άπέναντι του ήταν πάρα πολύ δύσκολη.

Κι' εγώ αναρωτιώμουν τι θα έλεγαν ο Ουέντονορθ και ή γυναίκα του αν ξέραν ποιά ήταν στην πραγματικότητα ή γυναίκα την οποία φιλοξενούσαν. Ο Γουώλτερ μου είχε πη πως ή οίκογένεια αυτή ήταν οίκονομικώς στενοχωρημένη και είχε δεχθι να φιλοξενήση την Πασλίνα επί πληρωμής. Της έφέροντο σαν να ήταν μέλος της οίκογενείας τους, ιδίως λόγω της φιλίας τους για τόν Γουώλτερ. Πράγματι ο γέρος κ. Ουέντονορθ και ο πατέρας του Γουώλτερ ήσαν στα παλιά χρόνια στενώτατοι φίλοι. Απ' άλλη μεριά τόσο η Μέυ όσο και ή Ντόρα λάτρευαν την δμορφη Ίταλίδα, την οποία ώνόμαζαν «καρίσμα» και της όποιας τα λάθη στην Άγγλική γλώσσα διώρθωναν συνεχώς. Αν γνώριζαν την αλήθεια, θα δεχόνταν

τάχα οι Ουέντονορθ, άνθρωποι αυστηρότατοι στα ζητήματα της ηθικής, να αφήσουν την κόρη τους να κάμει παρέα με την διαβόητη γυναίκα, για την οποία τόσα σκάνδαλα ψιθυρίζονταν και που την αναζητούσαν όλες οι αστυνομίες του κόσμου μεταξύ των οποίων και η δική μας Σκότλαντ Γιάρντ ;

Θυμήθηκα τότε την ρητή δήλωση του Πιέτρο Τζόλι, και έμεινα για μιάν ακόμη φορά κατάπληκτος μπροστά στην θρασύτητα της Πασολίνας, που είχε βάλει στο νοῦ της να παντρευθῇ έναν άνθρωπο που είναι φίλος μου, και που είχε αφήσει τον εαυτό του με τόση άνοησία να πέση στα δίχτυα της επικίνδυνης εκείνης σειρήνας.

Ο Γουώλτερ καθόταν πλάι μας ἐνῶ ἐμεῖς ἐξακολουθοῦσαμε να κουβεντιάζουμε Ιταλικά. Δεν θυμάμαι, όμως, σχεδόν τίποτε από τα δίχως ἔννοια λόγια που πρόφερα. Ξαφνικά όμως ο Γουώλτερ σηκώθηκε και απομακρύνθηκε από κοντά μας. Τον καλούσε από το πλαϊνό δωμάτιο ο κ. Ουέντονορθ ο οποίος ήθελε να του δείξη ένα καινούργιο τουφέκι που ἔκείνη ἀκριβώς την ἡμέρα του το είχαν στείλει από το Λονδίνο.

Τότε ἡ Πασολίνα γύρισε βιαστικά πρὸς τὸ μέρος μου, και ξέροντας πὼς οὔτε ἡ γρηῃ κυρία οὔτε οἱ δυὸ κοπέλλες ξέραν Ἱταλικά, με ρώτησε:

— Γιατί βρίσκεσαι ἔδω ; Ἡλπίζα πὼς θὰ ἤθελες νὰ με ἀπαλλάξης ἀπὸ τὴν σκληρὴ αὐτὴν δοκιμασία, πὺ ξέρεις πόσο κακὸ μοῦ κάνει.

Γιὰ νὰ κρύψῃ, ὅμως, τὴν πραγματικὴ ἔννοια τῶν ὧν ἔλεγε, εἶχε πάρει ἕνα χαρούμενο τόνο, πὺ με ἀνάγκασε νὰ θαυμάσω τὴν ἱκανότητά της ὡς θεατρίνας.

— Δὲν ἤρθα ἔδω ἐπειδὴ τὸ ἤθελα, ἀπάντησα. Ὁ Γουώλτερ με ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ βέβαια δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω τὴν προσβολὴ νὰ ἀρνηθῶ νὰ γνωρίσω τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

— Καὶ δὲν ὑποπτεύεται τίποτε ; Ἀπολύτως τίποτε ; ἔκανε ἡ Πασολίνα με τὸ χαριτωμένο της πάντα ὕφος. Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ;

— Ἀπολύτως ! ἀπάντησα. Μὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆς τὰ ὅσα σοῦ εἶπα στὸ Μπράιτον. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ παντρευτῆς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο πὺ εἶναι φίλος μου.

— Μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ πρὸ τριῶν μηνῶν, ἔκανε αὐτὴ γελώντας καὶ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὀμορφούς της ὤμους, ἐνῶ ἡ Μέυ καὶ ἡ Ντόρα μάταια προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας. Ἡ γυναίκα περιέργειά τους φαινόταν ἐκδηλη στὰ γοητευτικὰ τους προσωπάκια.

— Ἀκουσέ με, εἶπα με φωνὴ σταθερή, δὲ θὰ δειλιάσω μπροστὰ σὲ τίποτε, ὅταν θὰ πρόκειται νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία καὶ τὴν τιμὴ τοῦ φίλου μου !

— Πὼς ; ἔκανε ἡ Πασολίνα. Θὰ ἔφθανες δηλαδὴ μέχρι τοῦ σημείου νὰ με προδώσης ;

— Ναί, ἂν τολμήσης νὰ με παρακούσης ! εἶπα με τὸν ἴδιο τόνο. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω ἀπὸ τώρα νὰ διακόψῃς κάθε δεσμὸ με τὸν Γουώλτερ, δὲν μπορεῖ νὰ καταλήξῃ παρὰ στὴν τέλεια καταστροφὴ σου.

Κι' ὕστερα γυρνώντας πρὸς τὴν κυρία Ουέντονορθ, πὺ καθισμένη κοντὰ στὴν φωτιά, κεντοῦσε κάτι, τῆς εἶπα σὲ ἐγγλέζικα, προσπαθώντας νὰ δώσω στὴν φωνή μου ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη ἡρεμία :

— Ἐλεγα στὴν σινιορίνα πόσο ὀμορφα περνῶ κάθε φορὰ πὺ με φιλοξενεῖ ὁ φίλος μου ὁ Γουώλτερ. Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ κυνηγι τῆς ἀλεπούς, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ φίλοι μου πιστεύουν ὅτι εἶμαι ἕνας τύπος πολὺ κοσμοπολιτικὸς γιὰ νὰ μοῦ ἀρέσῃ ἕνα σπὸρ τόσο τυπικὰ ἐγγλέζικο.

— Μὰ μιλάτε σὰν νὰ εἴσθε ἀληθινὸς Ἱταλός, εἶπεν ἡ Ντόρα, πὺ τώρα καταλαβαῖνα καλὰ πὼς μάταια εἶχε προσπαθήσει νὰ καταλάβῃ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μου με τὴν Πασολίνα. Πολὺ πιθανὸν ἀπὸ τὴν μορφὴ μας νὰ ἐκατάλαβε πὼς μιλοῦσαμε γιὰ κάτι πάρα πολὺ σοβαρό. Ἦταν πολὺ ἔξυπνη αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ὥστε νὰ μὴν ἀποκλείεται ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο.

— Ὁ κύριος Μάρχαμ, εἶπε τότε ἡ Πασολίνα, μιλά τὰ Ἱταλικά ὅπως καὶ ἐγώ. Ἡ προφορὰ του εἶναι τέλεια. Εἶναι ὁ

πρώτος Έγγλέζος πού άκούω νά μιλή τόσο καλά τήν γλώσσα μου. Ξέρετε, δέν εΐναι δύσκολο νά μάθη κανείς τά Ίταλικά. Εΐναι μιá γλώσσα πάρα πολύ εύκολη. Ή προφορά της όμως εΐναι δύσκολος. Έλάχιστοι μόνο ξένοι μπορούν νά περάσουν για Ίταλοί στην Ίταλία, καί ο κύριος Μάρχαμ εΐναι άκριβώς ένας άπό τούς λίγους αΐτούς. Άν δέν μοΐ λέγατε πώς εΐναι Έγγλέζος, θα τόν έπαιρνα για συμπατριώτη μου.

—Μά ξέρετε, σινιορίνα, εΐπα γελώντας, έζησα στην Ίταλία δέκα πέντε όλόκληρα χρόνια, καί έμαθα τήν γλώσσα σας προτοΐ άκόμα μάθω τήν δική μου.

Κι' έτσι προσπαθήσαμε νά κρύψουμε άπό τούς άλλους τήν πραγματική φύση της συνομιλίας μας εκείνης, πού πόσο φάνηκε νά τραβά τó ένδιαφέρον της Ντόρας.

Μετά δέκα λεπτά, ή Παολίνα μέ πολλήν έξυπνάδα, μοΐ πρότεινε νά πάμε στην άλλην αίθουσαν για νά συναντήσουμε τόν οίκοδεσπότην, πού εξακολουθοΐσε νά κουβεντιάζη μέ τόν Γουώλτερ. Κι' έτσι όταν βρεθήκαμε καί πάλι μόνοι στον διάδρομο, μοΐ ψιθύρισε στοΐ αΐτί μέ φωνήν γεμάτην άγωνία.

—Γιατί δέν μοΐ έχεις έμπιστοσύνη, Τζώρτζ; Γιατί δέν μέ πιστεύεις; Γιατί νομίζεις πώς σοΐ εΐπα ψέμματα όταν σοΐ άνοιξα τήν καρδιά μου στοΐ Μπραΐτον; εξακολουθεΐς λοιπόν νά μέ υποψιάζεσαι;

Γιά λίγο έμεινα σιωπηλώς, κι' ύστερα άπάντησα άρνητικώς.

—Πρέπει νά συναντηθοΐμε κάπου άλλοΐ! μοΐ εΐπε βιαστικά ή Παολίνα μέ πραγματικό σπαραγμό στη φωνή της. Πρέπει νά σε δώ ιδιαιτέρως. Ξέρω ότι έδω διατρέχω μεγάλο κίνδυνο, καί κάθε στιγμή φοβάμαι μήπως ο Γουώλτερ άνακαλύψη τήν άλήθεια.

—Γιατί τó φοβάσαι αΐτό; ρώτησα.

—Έξ αίτίας ένός περιέργου γεγονότος πού συνέβηκε έδω καί τρεΐς μέρες! ύπήρξε ή άπελπισμένη της άπάντησις. Στόν δρόμο πού πηγαΐνει στοΐ Μπέντφορντ συνάντησα κάποιον...κάποιον πού μέ άνεγνώρισε...

—Καί νόμιζες ότι ήσουν άσφαλής;

—Ίσαμε τήν στιγμήν πού συνάντησα αΐτόν τόν άνθρωπο, ναΐ. Τώρα όμως οί έχθροΐ μου ξέρουν τήν έδω παρουσία μου. Μποροΐν νά πάν στην άστυνομία καί νά μέ καταγγείλουν. Καί τότε...

Ή Παολίνα σταμάτησε, μη βρίσκοντας άρκετό θάρρος για ν' άποτελειώση τή φράση της.

—Μά ποιός αΐναι αΐτός ο άνθρωπος πού σε άναγνώρισε; ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

—Ένας έχθρός μου άπό τήν Φλωρεντία. Ά, δέν ξέρεις έσΐ τίποτα, Τζώρτζ! Δέν μπορείς νά ξέρης τόν τρομερό φόβο πού μέ κατέλαβε άπό κείνη τήν στιγμή...ο φόβος της καταγγελίας...της συλλήψεως...

—Μά έγώ νόμιζα, παρατήρησα, πώς ή άστυνομία παραιτήθηκε της διώξεως σου. Γιατί διαφορετικά ο Τζόλι θα σε συνέλάμβανε στοΐ Τσικάγο καί θα σε έφερνε μαζί του στην Ίταλία.

—Μπορεΐ νά εΐναι κι' έτσι, παραδέχθηκεν ή Παολίνα. Ένα πρᾶγμα μονάχα ξέρω: πώς ο άνθρωπος τόν όποΐον συνάντησα θα κάνη τó πάν για μέ καταστρέψη. Ά, άν τολμοΐσα νά σοΐ τά πῶ όλα Τζώρτζ, θα μέ λυπώσουν. Θα σπαραζόταν ή καρδιά σου για μένα. Θέλησα νά σοΐ τά έξομολογηθῶ όλα προτοΐ δραπετεύσω άπό τήν Φλωρεντία, μά αΐτό στάθηκεν άδύνατο. Υπάρχουν πράγματα στην φρικτή μου ιστορία, πού δέν μπορώ νά σοΐ έξηγήσω. Δέν μπορώ...δέν τολμῶ νά σοΐ τά έξηγήσω.

—Μά πρέπει νά τολμήσης! εΐπα. Θα συναντηθοΐμε καί θα μοΐ τά πῆς όλα. Πού μποροΐμε νά συναντηθοΐμε; Μεθαΐριο στίς δυό θα βρίσκωμαι στόν σταθμό Μπράνλυ. Νά βρίσκεσαι εκεί καί θα μέ ακολουθήσης. Θα πάμε σ' ένα μέρος όπου θα μπορέσουμε νά κουβεντιάσουμε χωρίς νά μάς άντιληφθῇ κανένας.

Κι' έπειδή εκείνη τήν στιγμή άνοιξε ή πόρτα καί φάνηκεν ο Γουώλτερ, ή συνομιλία μας αΐτή σταμάτησε. Καί σαν έφυγα μετά δυό ὤρες, ή Παολίνα βρήκε τήν εύκαιρία νά μοΐ ψιθυρίση πώς θα τηροΐσε τόν λόγον της.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΚΕΡΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΝΟΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟΣ ΤΗΣ ΣΙΝΙΟΡΙΝΑΣ

Τὸ πρωτὶ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχα δώσει ραντεβοῦ με τὴν Παολίνα, ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία νὰ πάω στὸ Λονδῖνον γιὰ μιὰν ἐπείγουσα δουλειά, καὶ ἀφοῦ ὑποσχέθηκα στὸν Γουώλτερ νὰ γυρίσω μετὰ τὸ βραδυνὸ τραῖνο, πῆγα στὸ σταθμό.

Μὲ στενοχώρια εἶχα παρατηρήσει πόσο ὁ φίλος μου φαινόταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἤθελε νὰ παντρευτῇ, καὶ τὴν προηγούμενη βραδυά, ἐνῶ βρισκόμουν μόνος μετὰ τὸν Μπόμπ ἄκουσα τὸν νέο νὰ μοῦ λέγῃ, πῶς τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση τὸ ὅτι ὁ κουτὸς φίλος μας δὲν ἀπέδιδε καμμιά σημασία στὸ παρελθὸν τῆς Παολίνας.

—Ὁ Γουώλτερ δὲν καταλαβαίνει, εἶπεν ὁ Μπόμπ πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει κάθε συμφέρον νὰ τὸν παντρευθῇ, γιὰ νὰ γίνῃ κόμισσα. Μοῦ φαίνεται πῶς ἓνας ἄνθρωπος ὅταν ἐρωτεύεται γίνεταί ἡλίθιος!

—Δὲν τοῦ ἔκανες ποτὲ λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τὸν ρώτησα.

—Φυσικά, φίλε μου. Μὰ αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀνακατώωμαι σὲ ξένες ὑποθέσεις. Τί θέλεις, λοιπόν, νὰ κάνω ὕστερα ἀπὸ αὐτό;

—Ὅστε δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ Παολίνα; ρώτησα.

—Τί νὰ σοῦ πῶ; εἶναι ὁμορφὴ, χαριτωμένη, τὰ ἔχει ὅλα τέλος πάντων. . . . Μὰ ἔλα ποὺ ἔχω ὑποψίες. . .

—Ὑποψίες! τί ὑποψίες; ρώτησα.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς. . . τοῦλάχιστον γιὰ τὴν στιγμὴ.

—Ἀρχίζα με ἀγωνία νὰ ἀναρωτοῦμαι ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἄγνωστο πῶς, εἶχε μάθει τίποτε.

—Ἄν μοῦ πῆς τί ὑποψιάζεσαι, τοῦ εἶπα, μπορῶ νὰ σε βοηθήσω καὶ νὰ ἐμποδίσουμε τὸν φίλο μας ἀπὸ τοῦ νὰ κάνῃ μιὰ τρέλλα.

—Γιὰ τὴν στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε, Τζώρτζ. Πάντως σ' ἓνα πρᾶγμα συμφωνοῦμε: πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι κατάλληλη νὰ γίνῃ μιὰ μέρα κόμισσα τοῦ Τόσουςτερ. Εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας φίλοι τοῦ Γουώλτερ, καὶ ἔχουμε τὸ καθήκον νὰ τὸν προφυλάξουμε. Εἶναι τόσο καλὸς καὶ γενναῖος ψυχὸς ποὺ νομίζει πῶς ὅλος ὁ κόσμος εἶναι τίμιος σὰν κι' αὐτόν.

Αὐτὰ σκεπτόμουν σὰν ἀνέβαινα τὸν δρόμο τοῦ Μπράνλυ ξέροντας πῶς ἀπὸ μακριὰ με ἀκολουθοῦσεν ἡ Παολίνα. Προχώρησα τότε πρὸς τὸ δάσος ποὺ ἐκτεινόταν ἐκεῖ, καὶ σὰν ἔφθασα κάτω ἀπὸ μιὰ βαλανιδιὰ ὅπου κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς δῇ, σταμάτησα. Ἡ Παολίνα τάχυνε τότε τὸ βῆμα της καὶ σὲ λίγο βρισκόταν κοντὰ μου.

—Ἄ, Τζώρτζ, φώναξε σὰν με πλησίασε, δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι ποὺ ἦρθες. Τὰ δικά μου, ἀφήσεται. Ἡ κυρία Οὐέντονορθ ἤθελε νὰ στείλῃ καὶ τὴν Μεῦ μαζί μου. Φαίνεται πῶς ὑποσχέθηκε στὸν Γουώλτερ νὰ μὴν με ἀφήνῃ νὰ βγαίνω μόνη.

—Ναί, καὶ τώρα βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ κανένας δὲν σε εἶδε, εἶπα γελῶντας.

—Πράγματι, εἶπεν αὐτὴ, καὶ κάθε στιγμὴ ποὺ μένω σ' αὐτὴ τὴν γειτονιά αὐξάνεται κι' ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διατρέχω.

—Μὰ πῶς αὐτὸ ἐξήγησε μου. . . .

—Ἄ, ξέρω πῶς νομίζεις ὅτι σοῦ λέω ψέματα, Τζώρτζ, φώναξεν ἡ Παολίνα με ραγισμένη φωνή. Πιστεύεις πῶς εἶμαι ἀνάξια νὰ γίνω γυναῖκα ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

—Ἄν νόμιζα πῶς εἶσαι ἀθῶα, Παολίνα, εἶπα με πολλὴ τρυφερότητα, παίρνοντάς της τὸ χέρι θὰ σοῦ ζητοῦσα νὰ γίνῃς δική μου.

—Πές μου πιστεύεις ἀληθινὰ πῶς εἶμαι ἔνοχη: ξαναρώτησε.

—Περιμένω νά μου ἀποδείξης τὴν ἀθωότητά σου! ἀπάντησα σταθερά ἐνθυμούμενος καὶ ὅσα μοῦ εἶχεν εἶπῃ ὁ Πιέτρο Τζόλι.

—Ναί, ξέρω, πὼς φοβᾶσαι μήπως παντρευθῶ τὸν Γουώλτερ! Μὰ μεῖνε ἡσυχος, ἔχουμε ἐμεῖς οἱ δυὸ μιὰ συμφωνία, δὲν εἶναι ἔτσι; Αὐτὴ τὴ συμφωνία θὰ τὴν τηρήσω, μεῖνε ἡσυχος.

—Γιὰ πές μου τώρα ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ ἀναγνώρισε καὶ τὸν ὁποῖον τόσο πολὺ φοβᾶσαι, εἶπα.

—Εἶχαμε βγῆ περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητον, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Παολίνα, μὲ τὴν Μέϋ, τὴν Ντόρα καὶ τὸν κ. Οὐέντονορθ, ὅταν στὴν εἴσοδο ἀκριβῶς τοῦ Μπέτφορντ ἔσκασε ἓνα ἀπὸ τὰ λάστιχά μας. Κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ὡς ποῦ νὰ γίνῃ ἡ ἐπισκευή, ὅταν ξαφνικὰ δυὸ ὀργανοπαῖκται μᾶς πλησίασαν καὶ σὰν ἔφθασαν κοντά μας, ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸ ὀργανέτο τους.

—Ἦσαν Ἰταλοί, καὶ θὰ σὲ ἀνεγνώρισαν, ἀσφαλῶς; παρετήρησα.

—Πράγματι. Σὰν τοὺς κύτταξα εἶδα τὸν νεώτερο ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὰ χάνῃ βλέποντάς με, ἐνῶ ὁ γεροντώτερος παρ' ὀλίγον νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον μου, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε ὁ σύντροφός του. Ἀπὸ τὰ βλέμματα ὅμως ποῦ μοῦ ρίξαν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, κατάλαβα πὼς ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή τελείωνε ἡ εὐτυχία μου.

—Γιατί τάχα νὰ μὴν σοῦ μιλήσουν; ρώτησα.

—Δὲν ξέρω. Κύτταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ χαμογελοῦσαν. Ἄ, δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτὰ τὰ καθάρματα. Βέβαια, δὲν μοῦ ἀπηύθυναν τὸν λόγο. Τοὺς εἶδα ὅμως νὰ σημειώνουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου μας.

—Μὰ ποιοὶ ἦσαν τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

Οἱ ἐχθροί μου, οἱ χειρότεροί μου ἐχθροί!

—Τοὺς φοβᾶσαι;

—Εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ φοβᾶμαι στὸν κόσμον! ἀπάντησε χαμηλόφωνα ἡ Παολίνα. Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ

ἐφαρμόσουν ἐναντίον μου τὴν βεντέττα. Μὲ ἀναζητοῦσαν, καὶ ἀλλοίμονο, τώρα μὲ βρῆκαν!

Ἔμεινα σιωπηλὸς γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα ρώτησα:

—Παολίνα, πές μου τὴν ἀλήθεια: δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος ἄνθρωπος ποὺ νὰ τὸν φοβᾶσαι, ἔξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ πλανωδῆς ὀργανοπαῖκτας;

—Κανένας, γιατί μὲ ρωτᾷς;

—Ὑπῆρξε κάποιος ποὺ λεγόταν Βερνέ—Φελίζ Βερνέ, τὸν ὁποῖο γνώριζες καὶ ποὺ ἔφερε τὸ παρατσούκλι «τὸ Μάτι τῆς Ἀράχνης»...

Ἡ Παολίνα ξαφνιάστηκε σὰν μὲ ἄκουσε νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ κρυφοῦ συνενόχου τῆς καὶ ὕστερα εἶπε:

—Νὰ τὸν φοβηθῶ; καὶ γιατί αὐτό;

—Γιατί ὁ Βερνέ ἦταν φίλος σου καὶ κάτοχος τοῦ μυστικοῦ σου! Τοῦ μυστικοῦ μου; Ποιοῦ μυστικοῦ;

Τοῦ μυστικοῦ ποὺ συνδέεται μὲ τὸν θάνατο τοῦ φτωχοῦ Φρέντ Ἰγκραμ!

Ἡ Παολίνα ἔμεινε σιωπηλὴ γι' ἄρκετὰ λεπτὰ, κι' ὕστερα μὲ φωνὴ σιγανὴ μουρμούρισε:

—Ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέα ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστικό.

—Κι' αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ποὺ σὲ ἀνεγνώρισαν προχθὲς γνωρίζουν κι' αὐτοὶ τὸ μυστικό σου, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ἄ! φώναξε ἡ Παολίνα σὰν μόνο τότε νὰ καταλάβαινε τί ἤθελα νὰ πῶ, νομίζεις πὼς φοβᾶμαι τὴν καταγγελία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

—Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Παολίνα χαχάνισε.

Καὶ ὕστερα ξαναπαίρνοντας ὅλο τῆς τὸ σοβαρὸ ὄφος, εἶπε:

—Τζῶρτζ, μὴν εἶσαι σκληρὸς μαζί μου.

Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει τὸ τί ὑποφέρω ἀπὸ τὴς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου. Κι' ὅμως δὲν εἶμαι ἐνοχὴ, ὅπως ἐσὺ φαντάζεσαι. Δὲν σοῦ ζητῶ πολλὰ πράγματα, Τζῶρτζ.

Βρίσκομαι σὲ κίνδυνο—κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου, γιατί μὲ ἀπειλεῖ ἓνας τρομερὸς ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον οὔτε καὶ μπορεῖς νὰ φανταστῇς. Κι' ἂν γίνω θύμα τῶν ἐχθρῶν μου, ὅπως φοβᾶ-

μαί ότι είναι δυνατόν νά συμβῇ, τότε θά μάθης γιατί πρέπει νά θεωρῇς τὴν Παολίνα, τὴν γυναῖκα ποὺ κάποτε ἀγάπησες σάν μιὰ γυναῖκα ποὺ πέθανε κατατρεγμένη, παρεξηγημένη καὶ ἀνῆμπορη.

—Σοὺ ἔχω ξαναπῇ νά σταματήσης τὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι μὲ τὸν Γουώλτερ Γκουϊλφορντ, τῆς εἶπα ψυχρὰ μὴ δίνοντας καμμιά σημασία στὰ λόγια της.

—Ὁ Γουώλτερ μὲ ἀγαπᾷ! ἀπάντησεν αὐτῇ. Ἡ ἀγάπη του εἶναι ἡ μόνη εὐτυχία ποὺ μοῦ ἀπέμεινε στὴν βασανισμένη μου ζωὴ!

Δὲν μπορεῖς, βέβαια, νά μοῦ ἀρνηθῇς τὸ δικαίωμα νά ἀναζητήσω λίγη εὐτυχία!

—Πῆς μου, ἔκανα ξαφνικὰ ἀλλάζοντας τὸ θέμα τῆς συνομιλίας, ποιοὶ ἦσαν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ποὺ σὲ ἀνεγνώρισαν στὸ Μπέτφορντ;

—Οἱ ἐχθροὶ μου, ἀπάντησεν λακωνικὰ ἡ σινιορίνα. Ἦρθαν στὴν Ἀγγλία μόνο καὶ μόνο γιὰ νά ἀνακαλύψουν τὸ κρησφύγετό μου.

—Κι' ἐνῶ μὲ βεβαιώνεις πῶς ἔχουν κακοὺς σκοποὺς ἐναντίον σου, ἀρνεῖσαι νά μοῦ πῇς τὰ ὀνόματά τους;

—Δὲν μπορῶ νά σοῦ τὰ πῶ! ἀπάντησεν αὐτῇ σταθερά. Εἶναι καλύτερα νά μὴν ξέρης ἐσὺ τίποτε ἀπ' ὅλη τὴν τρομερὴ αὐτὴ ὑπόθεση. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ γνώριζαν ἀπὸ τὸν παλὸ καλὸ καιρό—δταν ἀκόμα ἐμεῖς οἱ δυὸ ἀγαπιώμασταν.

—Τὶ συμπέρασμα πρέπει νά βγάλω ἀπὸ τὴν ἀπάντησή σου;

—Κανένα ἀπολύτως, μουρμούρισε αὐτῇ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Γουώλτερ Γκουϊλφορντ μὲ ζήτησε γιὰ γυναῖκα του, παρὰ τὸ ὅτι εἶμαι μιὰ ἀνάξια γυναῖκα, ποὺ καταδικάστηκα γιὰ ἓνα ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔκανα καὶ ποὺ θεωροῦμαι σάν τυχοδιώκτρια, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα Τζώρτζ, καὶ σὲ ἱκετεύω νά μὲ λυπηθῇς!

—Μὲ ἀγαπᾷς! φώναξα, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση αὐτῇ ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ τὴν περίμενα. Μὲ ἀγαπᾷς, Παολίνα! Ἄ, ὄχι, ὄχι, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀπολύτως ἀδύ-

νατον! Κάθε ἀγάπη μεταξύ μας θά ἀποτελοῦσε ἀληθινὴ τρέλλα.

Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἀντελήφθηκα τοὺς κινδύνους αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ ραντεβοῦ.

—Θά μὲ σώσης ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους ποὺ ἀνακάλυψαν τὸ κρησφύγετό μου! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Παολίνα ἀγκαλιάζοντάς με.

—Μὰ τί μπορῶ νά κάνω ἐγώ, ἀφοῦ δὲν τοὺς ξέρω ποιοὶ εἶναι; ρώτησα.

—Μπορεῖς νά μὲ σώσης ἂν ἔλθης ἀμέσως μόλις σὲ καλέσω, ἂν μὲ κρύψης ἂν χειασθῶ νά κρυφθῶ ἀπ' αὐτούς, ἂν θελήσης νά μὲ προστατεύσης σάν ἀληθινὸς φίλος. Ἄ! Δὲν μπορεῖς νά ξέρης τί τρομερὸς κίνδυνος μὲ ἀπειλεῖ, δὲν μπορεῖς νά ξέρης ποιά μανία ἐκδικήσεως τοὺς σπρώχνει, οὔτε τὴν φρικτὴ τύχη ποὺ μοῦ ἐπιφυλάσσουν. Μὰ ἂν δὲν μπορῇς πιά νά μὲ ἀγαπήσης, Τζώρτζ, θά μὲ λυπηθῇς τοῦλάχιστον καὶ θά μὲ προστατεύσης, δὲν εἶναι ἔτσι;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἄρπαξε τὰ χέρια μου καὶ τὰ ἔφερε στὰ χεῖλή της.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ἓνα τρίξιμο φύλλων ἀκούστηκε πίσω μου. Ἐρρίξα τότε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχεν ἀκουσθῇ αὐτὸς ὁ θόρυβος, κι' ἄκουσα τὴν καρδιά μου νά παγώνη.

Μὰ κι' Παολίνα ἀντελήφθηκε τὴν ταραχὴ μου. Ἐρρίξε κι' αὐτὴ ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν στυλωθῇ τὰ μάτια μου, καὶ ἀντιλαμβανομένη τί συνέβαινε, ὀπισθοχώρησε ἓνα βῆμα, μὲ μιὰν ἐκφραση φρίκης στὸ ὁμορφὸ της πρόσωπο.

—Μὲ πρόδωσαν! μουρμούρισε μὲ τσακισμένη φωνή.

Ἡ Μεῦ Οὐέντονορθ, ποὺ ὠθοῦμενη ἀπὸ τὴν γυναικεία περιέργεια εἶχεν παρακολουθήσει τὴν φιλενάδα της, χωρὶς αὐτὴ νά τὸ ἀντιληφθῇ, μᾶς εἶχε πλησιάσει καὶ στεκόταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ μιᾶς βαλανιδιάς, παρακολουθώντας κάθε μας κίνηση! Ἡ Μεῦ εἶχεν ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Παολίνας, τὴν εἶχε δὴ νά μὲ ἀγκαλιάζῃ, νά φιλῇ τὰ χέρια μου, τὴν εἶχεν ἀκούσει νά μοῦ ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά της!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

“Ενας μονάχα τρόπος υπήρχε γιά νά βγοῦμε ἀπό τήν δύσκολη θέση στήν ὁποία βρισκόμασταν. Ἡ Μέϋ, μόλις κατάλαβε πῶς τήν εἶχαμε ἀντιληφθῇ, ἔκανε νά φύγῃ. Χωρίς νά χάσῃ στιγμήν, ὤρμησα ἀπό πίσω της καί σέ λίγο τήν ἔφθασα :

— Ἀσφαλῶς θά μέ καταδικάζετε, Μίς Οὔέντονορθ, τῆς εἶπα χωρίς νά πάρῳ ἀνάσα, γιατί θά νομίζετε πῶς ἀπατῶ τήν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου μου. Σᾶς παρακαλῶ ὁμῶς ν’ ἀκούσετε τās ἐξηγήσεις πού ἔχω νά σᾶς δώσω.

— Δέν ἔχετε καμμιάν ἐξήγηση νά μοῦ δώσετε, κ. Μάρχαμ, ἀπάντησεν αὐτῇ ψυχρά.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τήν στιγμή μᾶς πλησίασε κι’ ἡ Πασλίνα πού ἦταν πελιδνή.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς Οὔέντονορθ, ἐξακολούθησα, τόσο γιά τὸ καλὸ τῆς Πασλίνας, ὅσο καί γιά μένα, νά μείνουν τὰ ὅσα θά σᾶς πῶ μεταξύ μας. Ξέρω πῶς φαινομενικῶς τίποτε δέν μπορεῖ νά μᾶς δικαιολογήσῃ, μὰ ὅταν, στηριζόμενος στήν ἐχεμύθειά σας, σᾶς πῶ πῶς ἐγώ καί ἡ Πασλίνα, εἴμαστε πάρα πολὺ παλhoί φίλοι, φίλοι παιδικοί, ἐλπίζω νά θελήσετε νά ἀλλάξετε γνώμη γιά ὅλην αὐτὴν τήν ὑπόθεση. Συναντηθήκαμε ξαφνικά στο ὅπιτι τοῦ πατέρα σας, καί ἐπειδὴ εἶχαμε νά συζητήσουμε γιά κάτι τὸ πολὺ σοβαρό, ὀρίσαμε αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ.

— Ἀγαπητῇ μου Μέϋ, σέ ἱκετεύω νά μὴν πῆς τίποτε ! ἐπανέβη τώρα καί ἡ Πασλίνα.

Ἡ Μέϋ φαίνόταν ἀναποφάσιστη. Καταλάβαινε πῶς κρα-

... παρὰ τὸ ὅτι εἶμαι μιὰ ἀνάξια γυναῖκα, πού καταδικάστηκα γιά ἓνα ἔγκλημα πού δέν ἔκανα καί πού θεωροῦμαι σάν τυχοδιώκτρια, σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα Τζῶρτζ, καί σέ ἱκετεύω νά μέ λυπηθῆς !

τοῦσε στὰ χέρια της τὸ μέλλον της Παολίνας καὶ δὲν ἤξερε τί στάση νὰ τηρήσῃ.

Μὰ σιγά-σιγά, χάρις στὴν εὐγλωττία μου καὶ τὴν πειστικότητα τῆς Παολίνας, ἡ Μέϋ πείστηκε νὰ μὴν πῇ λέξη ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν ὑπόθεση.

— Πρέπει, ὅμως, νὰ παραδεχθῆτε, μουρμούρισε στὸ τέλος ἡ κοπέλλα, πὼς ἐσεῖς οἱ δυὸ κάποτε ἀγαπιώσασταν.

Τὸ παραδέχτηκα, μὰ πρόσθεσα :

— Ὁ καιρὸς ὅμως ἐκεῖνος πέρασε. Γιατί λοιπὸν νὰ ἐγείρουμε τίς ὑποψίες τοῦ Γουώλτερ; Κάθε γυναῖκα ἔχει ἓνα νεανικὸν ἔρωτα, κι' ὁ πρῶτος ἔρωτας ἐνὸς ἀνδρὸς δὲν διαρκεῖ πολὺ.

— Ναί, ἔχετε δίκην, κ. Μάρχαμ, ἀναστέναξεν ἡ Μέϋ. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ κοπέλλα αὐτὴ μᾶς περιέβαλε μὲ ὅλη της τὴν συμπάθεια, ἐνῶ μᾶς ἔδωσε τὸν λόγο της, πὼς δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε ἀπὸ τὰ ὅσα εἶχεν ἀντιληφθῇ.

Σὰν χωριστήκαμε, χαιρετώντας τὴν Μέϋ τῆς εἶπα :

— Ξέρετε τὸ μυστικὸ μας, μίς Οὐέντονορθ. Μὴ λησμονήτε πὼς κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὴν τύχη τῆς Παολίνας.

Τότε ἡ Μέϋ μὲ κύταξε μ' ἓνα παράξενο βλέμμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσω καὶ ἀπάντησε :

— Μπορεῖτε νὰ χετέ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, κ. Μάρχαμ. Δὲν θὰ βγῇ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα μου, παρὰ μόνον ἂν πεισθῶ ὅτι ἡ Παολίνα δὲν φέρεται τιμῶς πρὸς τὸν Γουώλτερ.

Τι νὰ ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲνμποροῦσα νὰ τὸ καταλάβω. Ἕνα μονάχα πρᾶγμα ἤξερα: πὼς εἶχα παύσει νὰ συμπαθῶ τὴν Μέϋ Οὐέντονορθ. Καὶ ἓνα ἀλλόκοτο συναίσθημα μὲ κατέλαβε, ἓνα συναίσθημα καμωμένο ἀπὸ φόβο μαζὶ κι' ἀνησυχία.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἡ γρηᾷ κυρία Οὐέντονορθ ἦρθε μαζὶ μὲ τὰ τρία κορίτσια, τὴν Παολίνα, τὴν Μέϋ καὶ τὴν Ντόρα γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Γουώλτερ πῆρε μαζὶ του τὴν Παολίνα, τὴν Ντόρα καὶ τὸν Μπόμπ καὶ πῆγαν νὰ κάνουν ἓνα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἀφήνον-

τας με στὸ σπῖτι μὲ τὴν κυρία Οὐέντονορθ καὶ τὴν κόρη της.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὅταν ἡ Μέϋ κατῶρθωσε νὰ ξεφορτωθῇ τὴν μητέρα της, κάθησε ἀντίκρυ μου σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξαφνικὰ μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ τίποτε, ποὺ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν περίεργη ἐκείνη σκηνή.

— Κύριε Μάρχαμ, ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς συναντήσω ἰδιαίτερως, γιατί ἔχω κᾶτι τὸ πάρα πολὺ σπουδαῖο νὰ σᾶς πῶ. Δὲν ξέρετε βέβαια πὼς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ περάσαμε ἓνα χειμῶνα στὴ Φλωρεντία. Ὅταν βρισκόμασταν κεῖ πέρα, σᾶς εἶδα σὲ μιὰ δεξίωση στὸ σπῖτι τοῦ Ἀγγλου Γενικοῦ προξένου, κανέννας, ὅμως, δὲν μᾶς σύστησε. Εἴσασταν μὲ κάποιον φίλο σας, κάποιον Φρέντ Ἴγκραμ τοῦ ὁποίου τὸ σπῖτι βρισκόταν στὴν Πιάτζα Βιτόρια.

— Πράγματι, εἶπα, κυττάζοντάς της μὲ ἐκπληξη, ὁ Φρέντ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους φίλους μου.

— Κι' ἓνα βράδυ, δέκα μέρες ἀργότερα, ἐξακολούθησεν ἡ Μέϋ, ὁ φτωχὸς αὐτὸς νέος βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ δολοφονημένου, ὅπως εἶπαν, ἀπὸ μιὰ Ἰταλίδα ποὺ κατόπιν ἐξαφανίσθηκε. Μήπως θυμάστε πὼς λέγαν αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— Νὰ τὸ θυᾶμαι; Γιατί θέλετε νὰ τὸ θυᾶμαι; εἶπα ἀνησυχώντας τρομερὰ γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συνομιλία.

— Γιατί ὁ κόσμος ἔλεγε πὼς εἴσασταν φίλος της. Ὅλες οἱ ἀστυνομίαι τῆς Εὐρώπης μάταια τὴν ἀναζήτησαν. Θέλω λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ ν' ἀνακαλύψω αὐτὴ τὴν γυναῖκα!

Κι' ὁ τόνος της, σὰν εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἔγινε τρομερὰ ἄγριος. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες.

— Καὶ γιατί μοῦ τὸ ζητᾶτε αὐτό; ρώτησα;

— Γιατί... θὰ σᾶς τὸ ἐξομολογήθῃ αὐτὸ σὲ σᾶς, ὅπως κι' ἐσεῖς μοῦ ἐξομολογηθήκατε τὴν ἱστορίαν σας... Γιατί ὁ φτωχὸς ὁ Φρέντ ἦταν ἐραστής μου! Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ἄσημη τυχοδιώκτρια, τὸν σκότωσε γιατί μὲ ζήλευε!

Τὰ εἶχα χάσει. Τὰ τρομερὰ λόγια τῆς κοπέλλας αὐτῆς μὲ

είχαν καταπλήξει. Κι' εξακολουθήσαμε νά κουβεντιάσουμε, χωρίς νά θυμάμαι καμμιὰ ἀπὸ τίς τυπικὲς λέξεις ποὺ ἀνάγκασα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ προσφέρῃ.

Ἡ χαρὰ μου δὲν περιγράφεται σὰν εἶδα σὲ λίγα λεπτὰ τῇ γρηῃ κυρία Οὐέντονορθ νὰ ἔρχεται νὰ μᾶς συναντήσῃ. Ζήτησα τότε συγγνώμην, κατέβηκα στὸ πάρκο, κι' ἀνάβοντας ἕνα ποῦρο ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι.

Ἡ Μέϋ εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν ἐντύπωση ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ἡ ἐξομολόγησίς της, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ ὅταν σὲ λίγο ἐπέστρεψαν κι' οἱ ἄλλοι, τὸ χαρούμενο γέλοιο τῆς Ντόρας ἀντήχησε καὶ πάλι. Μετὰ τὸ τσάϊ, ὁ Γουῶλτερ πῆγε τίς προσκεκλημένες νέες μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ σπίτι τους. Προτοῦ ὅμως χωρισθοῦμε ἡ Μέϋ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ μουρμουρίσῃ μὲ ἀγωνία:

— Μὴ λησμονῆτε, κ. Μάρχαμ, ὅτι ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς ὅπως καὶ ἐσεῖς πρέπει νὰ ἔχετε σὲ μένα. Μᾶς συνδέουν τώρα κοινὰ μυστικά.

Κάθησε στὸ αὐτοκίνητο, καὶ μιὰ στιγμή ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἐνῶ ὁ Μπόμπ καὶ ἐγὼ φωνάζαμε γιὰ νὰ τίς καληνυχτίσουμε καὶ πάλι.

Τὴν ἐπομένη εἶχαμε φύγει ἀπὸ πολὺ πρωτὶ γιὰ τὸ αἰώνιό μας κυνήγι. Καὶ τίς ἄλλες μέρες τίς περάσαμε πάλι κυνηγώντας. Ἕνα πρωτὶ ὅμως, ποὺ ὁ Μπόμπ βρισκόταν στὸ Λονδίνο, σὰν κατέβηκα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ τὸ κυνήγι, βρῆκα στὸ σαλόνι τὸν Γουῶλτερ, ντυμένο καὶ ἔτοιμο. Πλάϊ του στεκόταν ἕνας ὑπηρέτης.

— Τζῶρτζ, εἶπεν ὁ φίλος μου μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, κι' ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο, ἐτοιμάσου ν' ἀκούσης μιὰ πάρα πολὺ δυσάρεστη εἶδηση.

— Δυσάρεστη εἶδηση; Τί συμβαίνει; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Δὲν ξέρω! ἀπάντησεν αὐτός. Κάτι τὸ τρομερὸ συνέβηκε στὸ σπίτι τῶν Οὐέντονορθ. Κάτι τὸ τρομερὸ... ἕνα ἀπαίσιο μυστήριον!

IOANNES A. TSONAS
IATROS

ΔΙΑΤΕΤΕΙ ΕΝ ΤΩΝΙ ΔΙΑΚΟΙΤΗΡΙΩ

IOANNINA

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Η ΠΑΟΛΙΝΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

— Τί συνέβηκε λοιπόν, φώναξα κυττάζοντας μιὰ τὸν κύριο καὶ μιὰ τὸν ὑπηρέτη.

— Πές του, Τσάπμαν, πές του τὰ ὅσα ἔμαθες, εἶπεν ὁ Γουῶλτερ στὸν ὑπηρέτη μὲ σπασμένη φωνή.

— Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν σταθμό, ἔκανε αὐτός, ὅταν μὲ προσπέρασεν ἕνα αὐτοκίνητο. Τὸ ἀναγνώρισα ὅτι ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κ. Οὐέντονορθ, καὶ τότε φώναξα τοῦ σωφέρ, ποὺ εἶναι φίλος μου νὰ σταματήσῃ. Ὁ σωφέρ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔρχόταν ἐδῶ γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι σήμερα τὸ πρωτὶ, ἐνῶ ἡ ὑπηρέτρια μῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Μίς Μέϋ, βρῆκε τὴν νεαρὴ κυρία τῆς νεκρή.

— Ἡ Μέϋ πέθανε! φώναξα κατάπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε, ὁ σωφέρ μοῦ εἶπε πῶς τὴν σκότωσαν.

— Τὴν σκότωσαν; Πῶς αὐτό; Ποιὸς τὴν σκότωσε;

— Ἀγνωστο. Κανένας δὲν ξέρει τίποτε. Γι' αὐτὸ ἦρθε τὸ αὐτοκίνητο νὰ σᾶς πάρῃ ἐσᾶς καὶ τὸν κ. Γκουίλφορντ.

— Θεέ μου! Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερὸ, Γουῶλτερ! φώναξα γυρνώντας πρὸς τὸν φίλο μου. Πρέπει νὰ πάμε ἀμέσως.

Σὲ λίγο βρισκόμασταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ κυλοῦσε ὀλοταχῶς πάνω στοὺς καταλασπωμένους δρόμους. Ὁ σωφέρ δὲν ἤξερε καμμιὰ λεπτομέρεια γιὰ τὸ τρομερὸ συμβάν καὶ μεῖς φυσικὰ δὲν εἶχαμε καμμιὰ ὁρεξὴ γιὰ κουβέντες.

Κι' ἔτσι σὲ λίγο φθάσαμε στὸ σπίτι τῶν δυστυχισμένων φίλων μας. Στὴν πόρτα μᾶς περίμενε ἡ Ντόρα, κατάχλωμη ἡ ὁποία μᾶς ὠδήγησε ἀμέσως στὸ σαλόνι.

—Σας εύχαριστώ πού ήρθατε, μουρμούρισε. Κάτι τρομερό συνέβηκε. Μόλις τώρα φθάσαν οι άστυνομικοί και βρίσκονται άπάνω μαζί με τόν θεϊο μου.

—Πέστε μας λεπτομέρειες, είπα, ό σωφέρ δέν μäs είπε σχεδόν τίποτα!

—'Η Μέυ... ή φτωχή Μέυ! έκανε ή κοπέλλα ξεσπώντας σέ κλάμμα ώ, είναι τρομερό. 'Η ύπηρέτρια όταν της πήγε τó πρωί ένα ποτήρι τσάι, τήν βρήκε νεκρή στραγγαλισμένη με μιá ψηλή μεταξωτή κορδέλλα.

—Στραγγαλισμένη! φώναξε ό Γουώλτερ. Μήπως πρόκειται για αύτοκτονία;

—'Όχι είναι δολοφονία. 'Ετσι λέν οι άστυνομικοί, άπάντησεν ή Ντόρα. 'Αν άνεβήτε άπάνω, θα τά μάθετε όλα. 'Α! είναι τρομερό αυτό για τόν θεϊο μου και τή θεία μου, πού δέν έχουν άλλα παιδιά.

Τότε με τόν Γουώλτερ άνεβήκαμε στο πρώτο πάτωμα όπου ήταν τó δωμάτιο της Μέυ. Τó δωμάτιο ήταν άνοικτό, και ξεχώρισα τίς μορφές τριών ανθρώπων, πού θα ήσαν άσφαλώς οι άστυνομικοί. Κοντά στην πόρτα σταμάτησα, και τότε είδα πάνω στο κρεβάτι κάποιο ξαπλωμένο σώμα, πού ήταν σκεπασμένο με τó σεντόνι. Πλησίασα τότε και σήκωσα τó σεντόνι. 'Όπισθοχώρησα γεμάτος φρίκη: τó πρόσωπο πριμένο και κατáμαυρο ήταν άγνώριστο· γύρω από τόν λεπτό λαιμό, ξεχώριζε χωμένο μέσα στην λευκή σάρκα ένα κόκκινο κορδόνι, πού άσφαλώς τó είχαν περάσει γύρω στο λαιμό της Μέυ, ένω αυτή κοιμώταν. Και τó έγκλημα είχε διαπραχθῆ τόσο γλήγορα, πού ή δυστυχισμένη κοπέλλα δέν πρόφθασε νά προφέρη ούτε μιá λέξη.

'Ο γέρο Ούέντονορθ, τσακισμένος, μäs χαιρέτησε με μιá κλίση της κεφαλής· έμεις έσπεύσαμε τότε νά έξηγήσουμε στους άστυνομικούς ότι είμασταν φίλοι της οίκογενείας. 'Ο άστυνόμος Μπλάκμαν κάλεσε τότε τήν ύπηρέτρια και τήν ύπέβαλε σέ μακρυά έξονυχιστική άνάκριση.

—'Όπως κάθε πρωί, έξηγήσεν ή ύπηρέτρια, κατá τίς έξή-

μισυ χτύπησα στην πόρτα της Μίς Μέυ. Δέν μου έδωσε καμμιάν άπάντηση. Τó πράγμα δέν με παρεξένεψε, γιατί πολλές φορές κοιμώταν ακόμα όταν της πήγαινα τó τσάι της. 'Η πόρτα της ήταν άνοιχτή, και τότε μπήκα μέσα, άφησα τó τσάι στο τραπεζάκι και άνοιξα τά παραθυρόφυλλα. 'Υστερα έτοιμάσθηκα νά τήν ξυπνήσω και όπισθοχώρησα γεμάτη φρίκη: τó πρόσωπό της ήταν κατáμαυρο, μ' αυτό τó κόκκινο κορδόνι γύρω από τόν λαιμό της. 'Ωρμησα άμέσως έξω και άρχισα νά φωνάζω. 'Όταν γυρίσαμε όλοι μαζί, είδαμε πώς ήταν πεθαμένη. Φωνάξαμε τότε ένα γιατρό ό όποιος διαπίστωσεν ότι ό θάνατος είχε έπέλθῃ πρό τεσσάρων ή πέντε ώρων.

—'Εγγίσατε τίποτε μέσα σ' αυτό τó δωμάτιο; ρώτησεν ό άστυνόμος.

—'Όχι κύριε. 'Ο γιατρός μäs είπε νά μὴν έγγίσουμε τίποτε ώσπου νά έρθετε έσείς.

—Μήπως γνωρίζετε αυτό τó κορδόνι;

—Ναί. Είναι παρμένο από τήν γκαρδαρόμπα της δεσποινίδος. Τó χρησιμοποιούσε για ζώνη.

'Ενας από τούς άστυνομικούς έξέτασε προσεκτικά τόν κόμπο του κορδονιού και είπε:

—Τόν κόμπο αυτό τόν έκαμε άνθρωπος πού ξέρει από δολοφονίες.

—'Η νεαρή κυρία σου, ρώτησε ό άστυνόμος τήν ύπηρέτρια, δέν έκλεινε με κλειδί τήν πόρτα της;

—Συνήθως ναί. Φαίνεται, όμως, ότι ή κλειδαριά ήταν σήμερα χαλασμένη.

'Εκείνη τήν στιγμή ένοιώσα κάποιον νά με έγγιζῃ στόν ώμο. Γύρισα και είδα τήν Ντόρα πού μου ψιθύρισε:

—'Ερχεσθε μιá στιγμή κάτω, κύριε Μάρχαμ, έχω κάτι νά σας πώ...

Τήν άκολουθήσα άμέσως και σάν βρεθήκαμε και πάλι στο σαλόνι μου είπε:

'Υπάρχει κάτι ακόμα πιο τρομερό πού δέν τó μάθατε ακόμα. Δέν ξέρω πώς νά σας τó πώ...

— Μά μιλήστε, τῆς φώναξα μὲ ἀγωνία. Τί συμβαίνει;

Ἡ Παολίνα ἐξαφανίσθηκε.

Τὴν κύτταζα σάν νὰ ὄνειρευόμουν.

— Ἡ Παολίνα ἐξαφανίσθηκε! φώναζα. Μά δὲν τὴν ὑποπεύονται βέβαια γιὰ τὸ ἔγκλημα; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκότωσε αὐτὴ τὴν καλύτερη τῆς φιλενάδα!

Ἡ ὁμορφὴ, μελαχροινὴ ἐκείνη κοπέλλα ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ μουρμούρισε:

— Δὲν ξέρουμε τίποτε. Ὅλα εἶναι τόσο μυστηριώδη. Ὁ-
ταν ἡ ὑπηρετρία πάτησε τίς φωνές, βγήκαμε ὅλοι ἀπὸ τὰ δω-
μάτιά μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παολίνα. Ἐτρεξα τότε γιὰ νὰ τὴν
εἰδοποιήσω, μὰ εὗρηκα τὴν πόρτα τῆς κλειστή. Φώναξα τότε
τὸν κηπουρὸ καὶ τὸν διέταξα νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα, γιατί φοβώ-
μουν μήπως ἡ Παολίνα εἶχε πάθει ὅτι καὶ ἡ Μεύ. Κατάπληκτη
ὅμως εἶδα ὅτι τὸ δωμάτιό τῆς ἦταν ἄδειο. Τὸ κρεβάτι τῆς ἦ-
ταν ἀνέπαφο. Ὁ φτωχὸς ὁ Γουώλτερ! Τί θὰ πῇ τάχα σάν τὸ
μάθη κι' αὐτό!

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ στὸ δωμά-
τιο ὥρμησε σάν τρελλὸς ὁ φίλος μου, φωνάζοντας:

— Ἡ Παολίνα ἐξαφανίσθηκε! Λέγε, Τζώρτζ, πὼς δραπε-
τευσε! Τὴν ὑποπεύονται ὡς ἔνοχο τοῦ ἐγκλήματος! Μά αὐτὸ
εἶναι ἓνα ἄτιμο ψέμμα! Πρέπει νὰ τὴν βροῦμε καὶ ν' ἀποδεί-
ξουμε πὼς κάνουν λάθος! Εἶναι φρικτὴ αὐτὴ ἡ κατηγορία ποὺ
τῆς ἐκτοξεύουν!

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ φώναξα, ἡσύχασε! Ἡ Παολίνα
δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ ξέρῃ τίποτα ἀπὸ τὴν τρομερὴ
αὐτὴ ὑπόθεση. Θὰ γυρίσῃ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ. Δὲν πρέπει
νὰ ἀνησυχῇς.

Κι' ἐνῶ προσπαθοῦσα νὰ καθησυχάσω τὸν φίλο μου,
ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ παγώνῃ. Θυμήθηκα τὴν κατα-
πληκτικὴν ἐξομολόγησιν τῆς Μεύ, ὅτι ὁ Φρέντ Ἰγκραμ ὑπῆρ-
ξεν ἑραστής τῆς καὶ ἡ Παολίνα ἀντίζηλός τῆς. Νὰ εἶχαν
τάχα οἱ δυὸ κοπέλλες ἀνακαλύψει τίς ταυτότητες ἢ μιὰ τῆς
ἄλλης;

— Νὰ μὴν ἀνησυχῶ; φώναξεν ὁ Γουώλτερ. Μά πές μου,
δὲν θὰ ἀνησυχοῦσες ἐσύ, ἂν ἔβλεπες νὰ κατηγοροῦν γιὰ
φόνον τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷς; Οἱ ἀστυνομικοὶ μοῦ τὸ εἶπαν
καθαρὰ πὼς οἱ ὑποψίες τοὺς στρέφονται ἐναντίον τῆς, καὶ ὁ
Μπλάκμαν κινητοποίησε κι' ὅλους ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὴν
συλλάβουν! Νὰ συλλάβουν τὴν ἀγαπημένην μου.

Ἡ κατάστασις τοῦ Γουώλτερ μὲ ἀνησυχοῦσε ἀληθινά.

— Μά, κ. Γκουίλφορντ, εἶπεν ἡ Ντόρα μὲ φωνὴ γεμάτη
συμπάθεια, εἶναι φυσικὸ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ὑποπευθοῦν τὴν
Παολίνα ποὺ ἐξαφανίσθηκε. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω πὼς ἡ Παο-
λίνα θὰ γυρίσῃ ὅπου νᾶναι, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα τῆς τρομερῆς
αὐτῆς ὑποθέσεως.

— Μά οἱ ἀστυνομικοὶ λένε, ἔκανε ὁ Γουώλτερ, πὼς ἀπὸ
τὴν ἔρευνα ποὺ κάναν στὸ δωμάτιο τῆς Παολίνας πείσθηκαν
ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου, ἀφοῦ σκότωσε τὴν Μεύ, πῆγε στὸ δω-
μάτιό τῆς, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἐδραπέτευσε κατόπιν ἀπὸ
τὸ παράθυρο ἀκολουθώντας τὸ περβάζι καὶ πεδώντας κατό-
πιν κατὰ γῆς!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ φάνηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐξακολου-
θοῦσαν τὴν ἔρευνά τους. Ὁ ἀστυνόμος Μπλάκμαν ἔχαιρε κα-
λῆς φήμης γιὰ τὴν ἱκανότητά του, καὶ τὸ γεγονὸς καὶ τότε πὼς
ἀμέσως ὑποψιάσθηκε τὴν Παολίνα ἦταν πολὺ σοβαρὸ. Φρόν-
τισα τότε νὰ τοῦ κουβεντιάσω ἰδιαιτέρως, ἐνῶ αὐτὸς ἐξήταζε
τὰ παράθυρα τοῦ σαλονιοῦ, καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέῃ πὼς
εἶχε σχηματίσει τὴ γνώμη ὅτι τὸ ἔγκλημα ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα
ἐνὸς γυναικοκαυγᾶ, λόγῳ ἀντιζηλίας προφανῶς.

— Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργο, κ. Μάρχαμ, μὲ ρώτησε ὁ
ἀστυνόμος, τὸ ὅτι ἡ ξένῃ αὐτῇ κυρίᾳ ἐξαφανίσθηκε ἔτσι ξα-
φνικά;

— Ὁχι, ἀπάντησα. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν ἀρραβωνιασμένη
μὲ τὸν φίλο μου Γκουίλφορντ, μὲ τὸν ὅποιον ἐπρόκειτο τώρα
στὰ κοντὰ νὰ παντρευθῇ.

— Ἄ! καὶ μήπως ὑπῆρχε καμμιά ζήλεια μεταξὺ τῆς κυ-
ρίας αὐτῆς καὶ τοῦ θύματος; ξαναρώτησε ὁ Μπλάκμαν κυτ-

τάζοντας με προσεκτικά με τὰ ἔξυπνά του μάτια. Ὁ κ. Γκουτλφορντ εἶναι, ἂν δὲν κάνω λάθος, πάρα πολὺ πλούσιος καὶ διάδοχος τοῦ Λόρδου Τόσουστερ, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Πράγματι. Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ Παολίνα δὲν ζήλευε τὴ δυστυχισμένη Μέϋ. Ὡς στενὸς φίλος τοῦ Γουώλτερ, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ τίς δύο κοπέλλες πάρα πολὺ καλά.

— Κι' ὅμως ὅλες οἱ ἐνδείξεις ποὺ ἔχουμε μᾶς πείθουν ὅτι κάτι ὑπῆρχε μεταξύ τοῦ θύματος καὶ τῆς ξένης κυρίας. Κάτι ποὺ ἐξηνάγκασε τὴν δευτέρα νὰ προβῇ στὸ ἔγκλημά της καὶ νὰ δραπετεύσῃ.

— Δὲν τὸ πιστεύω καθόλου. Ἡ Παολίνα καὶ ἡ μὴς Μέϋ ἦσαν πολὺ στενὲς φίλες καὶ ἀγαπιώσαντε πολὺ. Τίποτα δὲν μᾶς πείθει ἀπὸ τὴν στάση τους ὅτι ὑπῆρχε ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ μῖσος μεταξύ τους. Δὲν πιστεύω ἡ Παολίνα νὰ εἶναι ἡ δολοφόνος. Κάπου ἄλλοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ὁ δράστης καὶ τὰ αἷτια ποὺ τὸν ὠδήγησαν στὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἔγκλημα.

— Μὰ τότε, μπορεῖ νὰ συνέβηκε τίποτε ἄλλο, παρετήρησεν ὁ ἀστυνομικός. Μπορεῖ ἡ δυστυχισμένη μὴς Οὐέντονορθ νὰ γνώριζε κανένα μυστικὸ σχετικὸ με τὴν ζωὴν τῆς ξένης κυρίας. Καὶ ξέρετε πὼς αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὰ πιὸ ἄγρια δράματα.

Κατ'ὀρθωσα νὰ σφίξω τὰ χεῖλιά μου καὶ νὰ κρατήσω τὴν κραυγὴ ποὺ ἀνέβαινε στὸ στόμα μου. Μὰ ἀλήθεια, τί τάχα θὰ μπορούσα νὰ πῶ;

Νὰ εἶχε μαντεύσῃ τάχα τὴν ἀλήθεια ὁ ἐπαρχιώτης αὐτὸς ἀστυνομικός; Συλλογιζόμουν τώρα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πῇ ἡ δυστυχισμένη Μέϋ, ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ τώρα κειτόταν πεθαμένη, καὶ κάθε λέξις ποὺ εἶχε προφέρει ἐρχόταν τώρα καὶ ἐπιβεβαίωνε τὴν τρομερὴ ὑποψία τοῦ ἀστυνομικοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΠΕΡΙΠΛΕΚΕΤΑΙ

Μέσα στὸ παγωμένο γραφεῖο στεκόμουν με τὴν Ντόρα καὶ συζητούσαμε γιὰ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο μυστήριον, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξακολουθοῦσαν τίς ἔρευνές τους στὰ πλαῖνὰ διαμερίσματα. Ὅλοι μας μιλοῦσαμε ψιθυριστά, γιὰ τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ ἄλλοτε τόσο χαρούμενο αὐτὸ σπίτι.

— Κυττάξτε, κ. Μάρχαμ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ ἀστυνόμος. Νὰ τί ἀνακάλυψα μέσα στὴν χαλασμένη κλειδαριὰ τοῦ δωματίου τοῦ θύματος.

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἓνα κομμάτι σίδηρο, ποὺ προφανῶς ὁ κακοὺργος—δὲν τολμοῦσα ἀκόμα νὰ πῶ ἡ Παολίνα...—τό εἶχε βάλει μέσα στὴν κλειδαριὰ γιὰ νὰ τὴν χαλάσῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς τὸ ἔγκλημα ἦταν προμελετημένο! παρετήρησεν ὁ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος με κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν καινούργια ἔρευνα ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ, στὸ δωμάτιο τῆς Μέϋ, καθὼς καὶ στὸ δωμάτιο τῆς Παολίνας.

Στὸ δωμάτιο τῆς φίλης μου βρήκαμε ὅλα τὰ πράγματα τακτοποιημένα. Πάνω στὸ τραπεζάκι τῆς ὑπῆρχαν ἰταλικὲς ἐφημερίδες, σ' ἓνα δὲ βάζο ἓνα μοναδικὸ ἄσπρο χρυσάνθεμο. Κανένας βέβαια δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ, πὼς τὸ χρυσάνθεμο αὐτὸ τῆς τὸ εἶχα δώσει ἐγὼ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς τελευταίας τῆς ἐπισκέψεως στὸ σπίτι τοῦ Γουώλτερ. Εἴμασταν μόνοι ὅταν τῆς τὸ ἔδωσα, κι' αὐτὴ τὸ εἶχε καρφισώσει στὴν ζακέττα της, χαμογελῶντας. Καὶ φαίνεται πὼς τὸ εἶχε φυλάξῃ γιὰ τὴν ἡμέραν ὅταν ἐγὼ τοῦ προερχόταν ἀπὸ μένα.

Ὁ ἀστυνόμος μὲ πῆγε ὕστερα στὸ παράθυρο καὶ μοῦ ἔδειξε πόσο εὐκόλο ἦταν νὰ δραπετεύσῃ κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ. Γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃ μάλιστα καλύτερα βγῆκε μόνος του στὸ περβάζι καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει, συγκρατούμενος ἀπὸ τὸν νεροχύτη. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Γουῶλτερ καὶ στάθηκε κοντά μου.

— Ὡστε, εἶπε μὲ πικρία, ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν ὑποψιάζονται, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησα. Δὲν μποροῦν νὰ τὴν καταδικάσουν ἂν δὲν ἀποδείξουν προηγουμένως κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον τὴν ἐνοχὴ της.

— Τὴν ἐνοχὴ της! φώναζεν αὐτός, κυττάζοντάς με ἄγρια, ὥστε καὶ ἐσὺ πιστεύεις πὼς ἡ Πασολίνα, ἡ γλυκειὰ μου Πασολίνα, εἶναι μιὰ φόνισσα;

— Ἀσφαλῶς δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησα. Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ τὴν ὑποπτεύωμεθα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπουσιάζει ἀπ' ἐδῶ. Μπορεῖ ὅμως νὰ βγῆκε γιὰ καμμιὰ δουλειὰ της.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό! ἔκανε ὁ ἐρωτευμένος φίλος μου, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πὼς ἦταν πολὺ περίεργο τὸ κρεββάτι της νὰ μὴν ἔχῃ ἀγγιχθῇ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μοιραίας ἐκείνης νύχτας. Ἡ Ντόρα πιστεύει πὼς ὅπου νᾶναι ἡ Πασολίνα θὰ φανῇ, κι' ἐγὼ συμμερίζομαι ἀπολύτως τὴ γνώμη αὐτῆς τῆς κοπέλλας.

Ὁ Γουῶλτερ εἶναι ἀνοικτομάτης σὲ ὅλα τὰ ζητήματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἡ καταπληκτικὴ ὁμορφιά τῆς Πασολίνας τὸν εἶχε τυφλώσει καὶ αὐτὸν ὅπως τόσους καὶ τόσους ἄλλους.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μπλάκμαν ἐξακολουθοῦσε τὶς ἐρευνες του καὶ σὲ μιὰ στιγμή μᾶς φώναξε καὶ μᾶς ἔδειξε πάνω στὸ περβάζι τὰ ἴχνη ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀσφαλῶς εἶχε κατεβῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

— Εἴθε τρελλοί! φώναξεν ὁ Γκουίλφορντ. Εἶναι δυνατόν μιὰ γυναῖκα νὰ κάνῃ τέτοιο ἔγκλημα καὶ ὕστερα νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια βγῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ

Μπλάκμαν, σὰν μείναμε μόνοι στὸ δωμάτιο, μοῦ εἶπε:

— Κάποιος πέρασε σήμερα τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ περβάζι, δυστυχῶς ὅμως τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε εἶναι πάρα πολὺ ἀκαθόριστα. Δὲν ὑπάρχουν τὰ ἴχνη τακουνοῦ, ὁπότε θὰ μπορούσαμε νὰ δοκιμάσωμε κανένα ἀπὸ τὰ παπούτσια τῆς Ἰταλίδος κυρίας. Πάντως θὲ νὰ δοκιμάσω καὶ αὐτό, τουλάχιστον γιὰ τίς μύτες τῶν παπουτσιῶν.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια πῆγε στὴν γκαρδαρόμπα, πήρε ἓνα παπούτσι τῆς Πασολίνας καὶ ξαναβγῆκε στὸ περβάζι. Σὲ λίγο ἐπέστρεψεν καὶ εἶπε:

— Ὅπως τὸ ἔλεγα! Ἡ μύτη αὐτοῦ τοῦ παπουτσιοῦ συμφωνεῖ ἐντελῶς μὲ τὰ ἴχνη. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ περβάζι ἦταν μιὰ γυναῖκα, καὶ φοροῦσε μικρὰ παπούτσια, μὲ λεπτές σόλες, σὰν καὶ τοῦτο ἐδῶ. Σὰν βγῆκε ἐξω γλύστρησε ἀπὸ τὸν νεροχύτη καὶ βρέθηκε πολὺ εὐκόλα κάτω.

— Τί λογαριάζετε τώρα νὰ κάνετε; ρώτησα κρατώντας τὴν ἀναπνοή μου.

— Πρέπει νὰ βροῦμε τὴν Ἰταλίδα κυρία. Μιὰ ξένη δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μακριὰ χωρὶς νὰ προδοθῇ. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔχουν δῇ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς σταθμούς.

— Ὡστε νομίζετε πὼς θὰ κατορθώσετε νὰ τὴν πιάσετε, ἂν αὐτὴ πραγματικὰ ἐδραπέτευσεν;

— Δὲν τὸ νομίζω—εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό! Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ της. Ἡ ὅλη ὑπόθεσις δείχνει πὼς πρόκειται γιὰ ἓνα δράμα ζηλοτυπίας. Ἦταν πολὺ φίλη τῆς Μεύ Ουέντονορθ, καὶ ὅμως ζητοῦσε μίαν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Τώρα πρέπει νὰ κάνουμε τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τὴν δραπετίδα. Ὁ φτωχὸς ὁ κύριος Γκουίλφορντ! Πόσο τὸν λυπᾶμαι. Φαίνεται πολὺ ἐρωτευμένος μαζί της.

— Ναί, ἀναστέναξα, πάρα πολὺ ἐρωτευμένος.

Ὁ ἀστυνομικὸς κατέβηκε κάτω καὶ μὲ ἄφησε μόνο μὲ τὴ Ντόρα. Ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια μου πέσαν στὸ μικρὸ χρυσάνθεμο ποὺ ἡ Πασολίνα τὸ εἶχε φυλάξει μὲ τόσο στοργή, καὶ μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε στὸ νοῦ μου. Ἀφοῦ εἶχε ἡ Πασολίνα

τῇ συνήθειά νὰ φυλάῃ καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα δῶρα, ποίος ξέρεῖ ἂν ἀνάμεσα στὰ πράγματα τῆς δὲν βρίσκονταν τίποτε παληὲς ἐπιστολὲς μου ἢ ἄλλα πράγματα ποὺ νὰ τῆς τὰ εἶχα δώσει ἐγώ; Ὅταν θὰ ἔψαχναν στὸ μεγάλο μπαούλο τῆς καὶ θὰ εὑρίσκαν πράγματα προερχόμενα ἀπὸ μένα, ποῖα ἐξήγηση θὰ ἔδιναν!

Πὼς θὰ μπορούσα νὰ ἀντικρύσω τὸν Γουώλτερ Γκουϊλφορντ, ἂν αὐτὸς μάθαινε πὼς εἶχα συνεννοηθῇ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου νὰ παίξουμε τὴν πιὸ σπαρακτική κωμωδία;

Χάρης σὲ μιὰν ἀλλόκοτη, ἀνεξήγητη διαίσθηση ἤμουν βέβαιος πὼς σὲ κεῖνο τὸ μπαούλο τῆς Πασολίνας ὑπῆρχε μιὰ ἀπόδειξις τῶν περασμένων μου σχέσεων μὲ τὴν Πασολίνα, μιὰ ἀπόδειξις τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἐξασφαλίσω στὴν κατοχή μου. Τὸ μυστικὸ μου καὶ πάλι κινδύνευε. Ἡ φτωχή ἡ Μέυ ἦταν τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ τὸ γνῶριζε, καὶ περιέργως εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ ἓνα ἀδυσώπητο μυστηριώδες χέρι. Ποίος τὴν εἶχε σκοτώσει; Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση δὲν τολμοῦσα νὰ δώσω καμμιὰν ἀπάντηση.

Νὰ ὑπῆρχαν τάχα, κλεισμένες μέσα σὲ κεῖνο τὸ μπαούλο, ἀποδείξεις τοῦ ἀγνοῦ καὶ μεγάλου αἰσθήματος ποὺ μὲ συνέδεε μὲ τὴν Πασολίνα τὸν παλὴ καλὸ καιρὸ; Θυμῶνουν πὼς τῆς εἶχα γράψει μερικά γράμματα, μέσα στὰ ὁποῖα τῆς φανέρωνα τὴν ἀγάπη μου. Νὰ εἶχε τάχα φυλάξῃ κανένα ἀπὸ τὰ αὐτά;

Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ κανένα δὲν εἶχε βρεθῇ στὸ διαμέρισμά της τῆς Φλωρεντίας, ὅταν ἔκανε ἐκεῖ τὴν ἐρευνά του ὁ Πιέρο Τζόλι μετὰ τὴν μυστηριώδη ὑπόθεση τῆς Πιάτζα Βιτόρια. Συνεπὼς θὰ τὰ εἶχε πάρει μαζί της ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐδραπέτευσε. Μπορεῖ ὅμως νὰ τὰ εἶχε φυλάξει αὐτὰ τὰ γράμματα, ὅπως συνήθως κάνουν οἱ γυναῖκες πρὸς ἀνάμνηση ἐνὸς νεκροῦ, ἀλλὰ ἀξέχαστου παρελθόντος.

Καὶ τώρα καταλάβαινα, πὼς ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ ψάξω ἐκεῖνο τὸ μπαούλο καὶ νὰ πάρω ὅτιδήποτε θὰ μπορούσε νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ στὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας ἢ τῶν φίλων μου.

Μὰ πάλι πὼς θὰ κατῶρθωνα νὰ ψάξω μέσα στὸ μπαούλο; Τὸ πρᾶγμα ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον. Τώρα ποὺ ἡ ἀστυνομία

εἶχε καταλήξει στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ Πασολίνα ἦταν ἡ φόνισσα, ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς θὰ ἦταν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα τῆς δραπέτιδος, καὶ νὰ ὧν ἂν ἀλληλογραφοῦσε μὲ φίλους ποὺ μπορούσαν νὰ τὴν κρύψουν γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ντόρα μοῦ μιλοῦσε κι' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα μηχανικά, γιατί ἀναρωτιώμουν πὼς θὰ κατῶρθωνα νὰ ἐρευνήσω, χωρὶς νὰ γίνω, ἀντιληπτὸς ἐκεῖνο τὸ μπαούλο. Παρατήρησα ἓνα δέμα ἀπὸ κλειδιά πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι, καὶ ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμῆς ποὺ ἡ Ντόρα γύρισε γιὰ νὰ μιλήσῃ μιᾶς ὑπηρετρίας, πήρα τὰ κλειδιά καὶ τὰ ἔβαλα στὴν τσέπη μου.

Ὑστερα ἀναγκάσθηκα νὰ κατέβω κάτω μαζί της. Ἐκεῖ βρήκαμε τὸν Γουώλτερ, ποὺ στεκόταν, χλωμὸς καὶ ἀκίνητος, μὲ τὸ ὄφος ὁλότελα ἀλλαγμένο:

— Ἀ, κύριε Μάρχαμ, φώναξε ὁ γέρω—Οὐέντονορθ, τὸ φτωχὸ μου τὸ κορίτσι! Μὰ εἶναι τρομερό, τρομερό! Ἡ ἀστυνομία ὑποψιάζεται τὴν Πασολίνα, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἔκανε ἓνα τόσο τρομερὸ ἔγκλημα! Ἡ Μέυ κι αὐτὴ ἦσαν τόσο καλὲς φίλες!

— Συμφωνῶ μαζί σας ἀπολύτως! ἀπάντησα. Ἡ Πασολίνα εἶναι ἀθῶα, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό!

Ὑστερα βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ ξεγλυστρήσω ἀπὸ κοντά τους καὶ παρακολούθησα τίς ἐνέργειες τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν μαζευθῇ στὴν παλαϊκὴ κουζίνα, ὅπου ἐξετάζαν τὰ παρὰθυρα. . . Καὶ μετὰ δέκα λεπτά βρῆκα τὴν εὐκαιρία ποὺ μὲ τόσην ἀγωνία ζητοῦσα. Ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διέτρεχα ἦταν μεγάλος, ὅχι ὅμως μεγαλότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀντιπροσώπευε ἡ ἀνακάλυψις τῶν γραμμάτων μου μέσα στὸ μπαούλο τῆς Πασολίνας. Ἄν μὲ ἀνακάλυπταν, θὰ μπορούσα νὰ δικαιολογηθῶ λέγοντας ὅτι ἤθελα νὰ βοηθήσω τὴν ἀστυνομία στίς προσπάθειές της.

Ὅλοι βρίσκονται ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ ἰσόγειο. Γλύστρησα τότε στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς Πασολίνας. Δοκίμασα μερικά κλειδιά καὶ δὲν ἄργησα νὰ τὸ ἀνοίξω.

Ἐπάνω-ἐπάνω στὸ μπαούλο ὑπῆρχαν δυὸ μετωξωτὰ φου-

στάνια έσπερίδος, κι' ύστερα διάφορα άλλα φορέματα. Βρήκα επίσης άρκετές μπροστέλλες άπ' αυτές που θα φορούσεν ή Παολίνα στη Νέα Υόρκη, όταν ήταν γκαρσόν. Όλα αυτά τα πέταξα με βιάση στο πάτωμα, καθώς και χίλια άλλα μικροπράγματα άπ' αυτά που βρίσκονταν σ' ένα γυναικείο μπαούλο. Καί στο τέλος βρήκα μιὰ κομψή ξύλινη κασετίνα, που την άνοιξα και την βρήκα γεμάτη γράμματα, τυλιγμένα προσεκτικά και δεμένα με γαλάζιες και ρόζ κορδέλλες.

Με τρεμάμενα χέρια τ' άρπαξα και τὰ έβαλα στις τσέπες μου.

Έκείνη τη στιγμή άκουσα κάποιον ν' ανεβαίνει τη σκάλα, μὰ έπιθυμούσα τόσο πολύ νά φέρω εις πέρας τὸ έργο μου, που δέν έκανα καμμιὰ προσπάθεια γιά νά κρυφθώ. Εύτυχως τὰ βήματα έπαυσαν ν' ακούωνται. Στο βάθος του μπαούλου βρήκα ένα άλλο πακέτο με γράμματα, που τὸ έβαλα κι' αυτό στην τσέπη μου, μαζί μ' ένα σημειωματάριο. Σ' αυτό τὸ σημειωματάριο μέσα υπήρχε μιὰ έπιστολή.

Τὸ άρπαξα και τὸ έχωσα κι' αυτό στην τσέπη μου. Κι' ύστερα άφοῦ πείσθηκα πὼς είχα εξασφαλίσει ὅ,τι ένοχοποιητικό υπήρχεν εκεί μέσα, έβαλα μέσα τὰ φορέματα ὅπως-ὅπως, κλείδωσα τὸ μπαούλο και πέταξα τὰ κλειδιά πάνω στο τραπέζι από τὸ ὁποῖον τὰ είχα πάρει. Έκείνη ακριβῶς τη στιγμή άκουσα τὸν Γουώλτερ νά με φωνάζει.

Κατεβαίνοντας έβγαλα τὸ γράμμα που είχα βρει μέσα στο σημειωματάριο και έρριξα μιὰ ματιὰ στην υπογραφή που έλεγε : «Ρόμπερτ Άλντερσον».

Ένα γράμμα του φίλου μας του Μπόμπ ! Τι νά έλεγε τάχα αυτό τὸ γράμμα ;

Μὰ δέν μου έμεινε καιρὸς γιά νά ίκανοποιήσω τη περιέργειά μου, γιατί ὁ Γουώλτερ ὥρμησεν μέσα στο δωμάτιο, έτσι που μόλις πρόφθασα νά κρύψω τὸ άλλόκοτο εκείνο γράμμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Τ Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

Η γλήγορη απόφασή μου με είχε σώσει. Σάν βρισκόμουν ακόμη στο κεφαλόσκαλο, είδα τὸν Μπλάκμαν ν' ανεβαίνει άπάνω και νά μου λέη :

— Πρέπει νά ψάξουμε στα πράγματα της κοπέλλας αυτής, μήπως μάθουμε τίποτε γιά την περιέργη έξαφάνισή της.

Τὸν άκολούθησα τότε στο δωμάτιο της Παολίνας και τὸν είδα ν' άνοίγει κι' αυτός τὸ μπαούλο, που είχα άνοίξει ὁ ίδιος πρὸ ὀλίγων λεπτῶν της ὥρας. Ὁ Μπλάκμαν έψαξε προσεκτικά μὰ δέν βρήκε τίποτε που νά αναφέρεται στο παρελθόν της Παολίνας.

— Θα τὰ κατέστρεψεν ὅλα, είπεν ὁ άστυνόμος, ἢ θὰ τὰ πήρε μαζί της.

Κι' ύστερα, μετὰ ένα τέταρτο της ὥρας, άφοῦ κατάρθωσα νά μείνω μόνος, έβγαλα τὸ περίεργο εκείνο γράμμα από τὸ σημειωματάριο και άρχισα νά τὸ διαβάζω με άγωνία. Τὸ γράμμα αυτό ήταν γραμμένο βιαστικά με μολύβι, δέν έφερε ημερομηνία και έλεγε :

« Αγαπητὴ Παολίνα,

» Σοῦ στέλνω αυτές τις λέξεις βιαστικά. Ὁ Γ. ὑποπτεύεται κάτι, γι' αυτό φυλάξον ! Είμαι έτοιμος νά σε συναντήσω οποιαδήποτε μέρα και ὥρα ὁρίσης. Μπορεῖς νά έχης πλήρη έμπιστοσύνη στον φέροντο. Η Μέρυ φνσιικά σκοπεύει νά τὰ πῇ ὅλα. Ὁ Τζῶρτζ δέν πρέπει νά μάθῃ απολύτως τίποτα. Θα είμαι έτοιμος. Δικός σου.

»ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΝΤΕΡΣΟΝ«

Τι συμπέρασμα ἔβγαине ἀπὸ τὸ περίεργο αὐτὸ γράμμα; Ἐνὰ μονάχα. Ὅτι ὁ Μπόμπ βοηθοῦσε τὴν Παολίνα. Μὰ τὴ βοηθοῦσε σὲ τί πράγμα;

Ὁ Γουώλτερ τὴν ὑποπτεῦόταν καὶ ὁ Μπόμπ ἔσπευδε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Παολίνα γι' αὐτό. Μὰ τί ὑποπτεῦόταν ὁ Γουώλτερ; Ἐμένα δὲν μοῦ εἶχε πεῖ τίποτε. Ὑστερα ὁ Μπόμπ εἶχε ἓνα μυστικὸ ραντεβοῦ μαζί της. Καὶ τέλος τὸ πιὸ σπουδαῖο μέρος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἦταν ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον ἀνεφέρετο ὅτι ἡ Μέϋ εἶχε σκοπὸ νὰ τὰ φανερῶσιν ὅλα. Καὶ τώρα ἀναρωτιώμουν ἂν ὁ Μπόμπ εἶχε βοηθήσῃ τὴν Παολίνα στὴν δραπέτευσή της.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ὀλοένα γινόταν καὶ πιὸ μυστηριώδης. Ἄν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά φαινόταν βέβαιον, πὼς ὁ Μπόμπ καὶ ἡ Παολίνα συνειργάζοντο μυστικά, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πάλι δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω πὼς ἡ φτωχὴ Μέϋ εἶχε δολοφονηθῇ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν φανερῶσιν τοὺς παληοὺς ἔρωτάς μου μὲ τὴν φιληνάδα της. Ὁχι, ἦμουν βέβαιος πὼς ὑπῆρχε κάτι τρομερώτερον στὸ βάθος αὐτῆς τῆς υποθέσεως. Ἡ τραγωδία αὐτὴ ἔκρυβε ἓνα φοβερὸ αἷνιγμα.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ μὲ βρῆκεν ἡ Ντόρα, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε:

— Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ καταλάβω πὼς ἔφυγεν ἡ Παολίνα.

— Ἐφυγε κρυφά, ἀπάντησα, καὶ φαίνεται πὼς δὲν σκοπεύει πιά νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἐθυσίασε ὅλα, φώναξε ἡ κοπέλλα: τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸν Γουώλτερ, καὶ τὴν θέσιν ποὺ θὰ κατελάμβανε στὴν κοινωνία, σὰν θὰ παντρευόταν!

— Κάποιος μυστικὸς λόγος θὰ ὑπάρχῃ γιὰ ὅλα αὐτά! παρατήρησα, κυττάζοντας κατάματα τὴν Ντόρα.

— Ναί, κάτι τὸ τρομερὸ θὰ ὑπάρχῃ! εἶπε καὶ αὐτὴ. Κι' ὕστερα χαμηλώνοντας ἀπότομα τὴν φωνήν της μουρμούρισε: Ἐκεῖνος ποὺ ἀνέκαθεν φαινόταν νὰ τὴν ὑποπτεῖται εἶναι ὁ κ. Ἀλντερσον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Μπόμπ τράβηξεν ἀμέσως τὴν προσοχήν μου.

— Τί σὰς κάνει νὰ τὸ φαντάζεσθε αὐτό; ρώτησα.

— Οἱ διαφορὲς παρατηρήσεις του, ἀπάντησεν ἡ κοπέλλα. Μιά μέρα μοῦ εἶπε πὼς ὁ Γουώλτερ ἔκανε τρέλλα παντρευόμενος μιὰ γυναικα στὸ παρελθόν τῆς ὁποίας θὰ ὑπῆρχε ἀσφαλῶς κάποιο τρομερὸ μυστικόν!

— Ἐνὰ μυστικόν! Εἶπα γελῶντας προσποιητά. Μὰ τί ὑποπτεῦόταν τάχα ὁ Μπόμπ;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Μόνο ποὺ μοῦ εἶπε πὼς ἂν βρισκόταν στὴν θέση τοῦ Γουώλτερ, θὰ ἔκανε μιὰν ἔρευνα στὴν Ἰταλία προτοῦ παντρευθῇ τὴν Παολίνα. Ἀκόμα ὑποπτεῦόταν πὼς ἡ Παολίνα δὲν ἠθέλε νὰ παντρευθῇ τὸν Γουώλτερ παρὰ μόνο γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα κόμισσα. Ἐγώ, ὅμως, ἀντιθέτως πιστεύω πὼς ἀγαπᾷ τὸν φίλον μας πάρα πολὺ.

— Δὲν ξέρετε πὼς συνέβηκε νὰ δημιουργηθοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποψίες τοῦ Μπόμπ;

— Ὁχι. Γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ μίλησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα πρὸ τριῶν ἑβδομάδων καὶ παραπονιῶταν ποὺ ὁ Γουώλτερ δὲν ἠθέλε ν' ἀκούσῃ τίς συμβουλές του.

Ἀκούοντας τίς περιέργες αὐτὲς ἀποκαλύψεις ἀναρωτιώμουν πὼς ἦταν δυνατόν νὰ ἐγείρῃ ὁ Μπόμπ ὑποψίες ἐναντίον τῆς Παολίνας, ἐνῶ στὰ κρυφὰ ἦταν φίλος της, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὸ γράμμα του.

Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, ἀνέφερα μερικὰ θλιμμένα λόγια γιὰ τὴν φτωχὴ τὴν Μέϋ, καὶ ἡ Ντόρα ξέσπασεν ἀμέσως σ' ἓνα πικρὸ ἀναφυλλητό. Ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴν ἐξαδέλφη της, εἶχαν μεγαλώσει σχεδὸν μαζί καὶ ἀληθινὰ ἀδελφικὴ ἀγάπη συνέδεε τίς δυὸ κοπέλλες.

Εἶναι περιττὸ νὰ περιγράψω τίς υπόλοιπες ὥρες ποὺ περάσαμε στὸ πένθιμον ἐκεῖνο σπίτι. Ἀρκετὸ καιρὸ ἔμεινα μὲ τὸν Γουώλτερ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχικὴ ἀγανάκτησις εἶχε τώρα παραχωρήσει τὴν θέσιν της στὴν ποῖδ μαύρην ἀπελπισία. Καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὲ μιὰ γωνιά τῆς τραπεζαρίας, κυττάζοντας μπροστὰ του χωρὶς καμμιὰν ἑκφραση στὰ μάτια του καὶ χωρὶς νὰ λέῃ οὔτε μιὰ λέξη.

— Τηλεγράφησε στὸν Μπόμπ καὶ ἀνάγγειλε καὶ τὰ τρο-

μερά νέα! μου είπε ξαφνικά. Σηκώθηκα άμέσως και πήγα στο ταχυδρομείο του χωριού, όπου και έστειλα το τηλεγράφημα. Άντι όμως να πω του Μπόμπ τι είχε συμβή, τον έκάλεσα άπλως να επιστρέψη άμέσως από το Λονδίνον.

Προς το βράδυ επιστρέψαμε στην κυνηγητική έπαυλη. Ο φίλος μου κατά τη διάρκεια του ταξιδιού δέν πρόφερε ούτε μιá λέξη. Η ξαφνική εξαφάνισις της Παολίνας και οι ύπόνοιες για την ένοχή της τον είχαν έξουθενώσει.

Σάν φθάσαμε στο σπίτι, δέν βρήκαμε καμμιάν άπάντηση του Μπόμπ. Άφήνοντας τότε τον Γουώλτερ μόνο, ανέβηκα στο δωμάτιό μου και άφοι κλειδώσα προσεκτικά την πόρτα, άρχισα να έξετάζω τὰ γράμματα που είχα πάρει από το μπασούλο της Παολίνας.

Τὰ πρώτα γράμματα τὰ άνεγνώρισα με έξαιρετική συγκίνηση. Ήσαν τὰ δικά μου γράμματα, εκείνα που της είχα στείλει από την Σάντα-Λουτσία. Τὰ άνοιξα αυτά τὰ γράμματα ένα-ένα. Ήσαν γραμμένα όλα Ιταλικά και άπευθύνοντο στην «πολυαγαπημένη μου Σαντύνα»—γιατί το ύποκοριστικό αυτό όνομα έδινε ο γέρο καθηγητής Ντιμαρία στην κόρη του, μόλις αυτή βγήκε από το μοναστήρι όπου σπούδαζε και θέλησε να γίνη καλόγρυα. «Όλος ο κόσμος στα περίχωρα τη γνώριζε κι' μ' αυτό το όνομα.

Διάβασα την μιá μετά την άλλη όλες αυτές τις μαραμένες επιστολές που τις είχα γράψει σε μιάν έποχή που ήμουν τρισευτυχισμένος, και κάθε επιστολή άνέβαζε στα χείλη μου έναν αναστεναγμό και στα μάτια μου ένα δάκρυ.

Κι' ένφ διάβαζα αυτά τὰ γράμματα ξαναζούσα τις λησμονημένες εκείνες μέρες. Και τρόμαζα στη σκέψη, πώς ή Παολίνα είχε φυλάξει τὰ γράμματά μου σάν ένα ένθύμιο της αγάπης μας, ή Παολίνα που τώρα όλοι την θεωρούσαν σάν μιá τυχοδιώκτρια... τί λέω μιá τυχοδιώκτρια; μιá φόνισσα!

Τὰ μάτια μου, μπρός σ' αυτά τὰ γράμματα πλημμύρησαν από δάκρυα. Η σκέψη μου γύριζε στα παληά αυτά εύτυχισμένα χρόνια, που αγαπιώμαστε με την Παολίνα. Κάτι το συντριπτικό

πίεζε την καρδιά μου και την κρατούσε αίχμάλωτη των σημεινών γεγονότων. Κύτταξα άλλη μιá φορά τὰ γράμματά μου αυτά, τὰ ξανάδεσα σε πακέτο με τη ροζ κορδελλίτσα, ένφ ή καρδιά μου σφιγγόταν παράξενα και εξακολούθησα με κάποια ήρεμία, την άνάγνωση και των άλλων επιστολών που βρήκα στο μπασούλο της Παολίνας.

Το δεύτερο πακέτο περιείχε διάφορα γράμματα—γράμματα γραμμένα από διάφορα χέρια, φάκελλα που έφεραν διάφορα πολύχρωμα γραμματόσημα. Μερικά έφεραν το ίδιο γράψιμο του γέρου καθηγητού, γράμματα γεμάτα πατρική στοργή και άφοσίωση που άρχιζαν όλα έτσι: «Mia cara figlia» (άγαπημένη μου κόρη).

Μέσα σ' αυτά τὰ γράμματα, ο γέρο-καθηγητής ζωγράφιζε την αγάπη του στη μονάκριβή του κόρη, της έδινε συμβουλές, από τότε που ήταν στο μοναστήρι των Ούρσολίνων, και την ίκέτευε να είναι καλή, για να δώση και σ' αυτόν, τώρα στα γεράματά του, λίγη χαρά και να χύση βάλαμο στην πονεμένη του ψυχή.

Ύπληρχαν ακόμα εκεί δυο γράμματα των δικηγόρων της Παολίνας, σχετικά με τις ύποθέσεις του πατέρα της μετά τον θάνατό του. Ύπληρχαν, όμως, κι' άλλα γράμματα, βαλμένα σ' ένα μεγάλο φάκελλο, που έφερε γραμμένη, σε άγγλική γλώσσα, την ακόλουθο έπικεφαλίδα: «Πιάτζα Βιτόριο Έμανουέλε, Φλωρεντία». Τὰ γράμματα αυτά άποτελούσαν την μυστικήν άλληλογραφία της Παολίνας με τον Φρέντ Ίγκραμ, τον νεαρό Έγγλέζο του οποίου ο τραγικός θάνατος παρέμεινε τόσο μυστηριώδης όσο και ο θάνατος της πτωχής Μέρ Ουέντονορθ.

Κρατούσα τὰ γράμματα αυτά στα τρεμάμενά μου χέρια, κυττάζοντάς τα στο άγνό φως της λάμπας.

Τί τρομερά μυστικά να περιέκλειαν τάχα, αυτά τὰ γράμματα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ο Α Γ Ν Ω Σ Τ Ο Σ

“Ωρα πολλή κύτταζα τὰ γράμματα ποὺ ἔφερναν τὴν ὑπογραφή τοῦ Φρέντ Ἰγκραμ. Μιά τρομερὴ ἐπιθυμία μὲ εἶχε κυριεύσει νὰ τὰ ἀνοίξω αὐτὰ τὰ γράμματα, νὰ τὰ διαβάσω καὶ νὰ μάθω ποιά σχέσις ὑπῆρχεν ἀνάμεσα στὸν φτωχὸ πεθαμένο φίλο μου καὶ στὴν Πασλίνα. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή μὲ σταμάτησε μιὰ ὑπέρτερη δύναμη. Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ μοῦ τὸ ἔκρυβε ἡ Πασλίνα. Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῶ περισσότερο τὸ τί ἔκαμνα πῆρα τὸ δεματάκι αὐτὸ μὲ τὰ γράμματα καὶ τὸ πέταξα στὴ φωτιά τοῦ τζακιοῦ μου. Γιά μιὰ στιγμή ζωήρεψαν οἱ φλόγες του καὶ ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ νεκροῦ Φρέντ δὲν εἶχαν μείνει παρὰ λίγες κατὰμαυρες στάχτες. Θὰ πῆτε πὼς ἤμουν αὐτὸς τρελλὸς κἀνοντας αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Μὰ ἔχω τὴν ἰδέαν πὼς ἐνήργησα ὅπως θὰ ἐνεργοῦσε κάθε τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ ξέρω τί μὲ περίμενε· ἂν τὸ ἤξερα, ἴσως νὰ φερόμουν διαφορετικά.

Ἄφου φάγαμε, σιωπηλοὶ ὅπως καὶ πρίν, ἀποσυρθήκαμε στὸ καπνιστήριο, ὅπου ξαφνικὰ μοῦ φώναξε ὁ Γουῶλτερ:

— Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἄπρακτος, Τζῳρτζ. Πρέπει νὰ ζητήσουμε νὰ βροῦμε τὴν Πασλίνα.

— Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ ἀπάντησα. Τί λογαριάζεις νὰ κάνης.

— Θὰ ἤμουν τῆς γνώμης νὰ ἐξετάσουμε στὴν ἀρχή, ἂν ἡ Πασλίνα ἔχει φίλους στὸ Λονδίνο. Ἐγώ, ὅμως, ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς δὲν γνωρίζει ἐκεῖ κανέναν ἀπολύτως. Κι’ ὅμως, ἂν

θέλλῃ νὰ κρυφθῇ, ἀσφαλῶς τὸ Λονδίνο θὰ διάλεξε γι’ αὐτὴ τὴ δουλειά.

Θυμήθηκα τότε ὅτι ὁ Ἀλντερσον βρισκόταν στὸ Λονδίνο καὶ σκέφθηκα πὼς ἀσφαλῶς μαζί του θὰ ἦταν καὶ ἡ Πασλίνα.

Τώρα καὶ οἱ δυὸ συμφωνοῦσαμε πὼς ὑπῆρχε κάποιος σοβαρώτατος λόγος, ποὺ ἀνάγκασε τὴν Πασλίνα νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Οὐέντονορθ κατὰ τὴν δολοφονία τῆς Μέϋ, ἀφήνοντας πίσω τῆς ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Ἡ αἰτία αὐτὴ εἶναι ὁ φόβος. Ὁ φόβος, ὅμως, τίνος πράγματος;

Συζητήσαμε πάνω σ’ αὐτὸ τὸ πρόβλημα ὥρα πολλή, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Γουῶλτερ εἶπε:

— Δὲν σοῦ φαίνεται περίεργο νὰ μὴν ἀπαντήσῃ ὁ Μπόμπ στὸ τηλεγράφημά μας; Μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξις νὰ πάρω τὸ τραῖνο καὶ νὰ κατέβω στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ τὸν δῶ.

— Ὅχι, πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ, τοῦ εἶπα. Ὅπως καὶ νὰ εἶναι ὁ Μπόμπ θὰ ἔρθῃ τὸ πρωτῆ.

Ἡ αὐγὴ δὲν μᾶς ἔφερεν εἰδήσεις, οὔτε ἀπὸ τὸν Μπόμπ, οὔτε ἀπὸ τὴν Πασλίνα. Ἡ ἀπουσία, ὅμως, καὶ τῶν δυὸ δὲν φάνηκε τοῦ Γουῶλτερ περίεργη. Τὴν πέρασε γιὰ μιὰν ἀπλὴ σύμπτωση. Μαζί πήγαμε στὸ σπίτι τῶν Οὐέντονορθ ποὺ τώρα εἶχε πάρει πένθιμη ὄψη. Ἡ Ντόρα, ποὺ εἶχεν ἀναλάβει τίς φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ, μᾶς ὡδήγησε στὸ σαλόνι καὶ κουβέντιασε μαζί μας. Μᾶς διηγήθηκε πὼς εἶχαν ἔρθῃ διάφοροι ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ Λονδίνο ποὺ ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τὴν Πασλίνα. Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ εἶχαν πάρει καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς νέας ποὺ εἶχεν ἐξαφανισθῇ, καὶ τώρα ἔτρεμα μήπως στὴν φωτογραφία αὐτὴ ἀναγνωρίσουν τὴν γυναῖκα ποὺ καταζητοῦσαν ὅλες οἱ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης.

Σὰν γυρίσαμε στὴν κυνηγητικὴ ἐπαυλὶ, πάλι δὲν βρήκαμε καμμίαν εἰδηση ἀπὸ τὸν Μπόμπ. Τὸ πρᾶγμα ἄρχιζε νὰ γίνεται ἀνησυχαστικόν.

Τὴν νύχτα ἐκείνη ἀποσύρθηκα ἐνώρις στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ γράψω μερικὰ γράμματα, ὅταν ξαφνικὰ μπῆκε ἓνας ὑπέρτης καὶ μὲ ρώτησε:

— Έχω ένα γράμμα για τόν κ. Άλντερσον, πού ήρθε πρό
 ἡμερῶν. Τί πρέπει νά τό κάνω; Νά τό στείλω στό Λονδῖνον;

Έρριξα μιὰ ματιά στό γράμμα καί εἶδα ἀμέσως πῶς τήν
 διεύθυνση τήν εἶχε γράψει ὁ ἴδιος ὁ Μπόμπ.

— Θά τοῦ τό στείλω ἐγώ ὁ ἴδιος! εἶπα στόν ὑπηρέτη παίρ-
 νοντας τό γράμμα. Σάν ἔφυγε ὁ ὑπηρέτης, ἄρχισα νά τό ἐξε-
 τάζω προσεκτικά. Ὑστερα τό ἄφησα στήν μπάντα, καί ἐξακο-
 λούθησα τή δουλειά μου. Πλάϊ μου ὑπῆρχε ἕνα ποτήρι οὐίσκου
 μέ σόδα. Ἐνῶ ὅμως ἔγραφα, ὁ ἀγκῶνας μου χτύπησε τό πο-
 τήρι πού χύθηκε ἐπάνω στό τραπέζι, βρέχοντας διάφορα χαρ-
 τιά μεταξύ τῶν ὁποίων καί τό γράμμα τοῦ Μπόμπ. Πῆρα ἀμέ-
 σως τό μανδηλι για νά σκουπίσω τό τραπέζι κι' ὕστερα τὰ χαρ-
 τιά, δταν ξαφνικά, μέ τήν πρώτη ἐπαφή τοῦ μαντηλιοῦ μου
 τὰ γραμματόσημα, πού ἦσαν κολλημένα πάνω στόν φάκελλο
 τοῦ Μπόμπ ξεκόλλησαν, καί ἀπό κάτω φάνηκαν γραμμένα
 μερικά γράμματα!

Δέν μπορούσα νά πιστέψω τὰ μάτια μου.

Τὰ γράμματα ἐκεῖνα μοῦ ἦσαν παρὰ πολὺ γνωστά, ἦσαν
 γράμματα πού τὰ εἶχε γράψει ἡ Παολίνα. Καί νά τί ἔλεγαν:

«*Αὔριο. Ἄν δέν συναντηθοῦμε στό μέρος πού ὁρίζετε, ἐλάτε στό
 161, Μπάρτον Κρέσεντ.*»

Ἔτσι μοῦ φανεωνόταν τό μέρος ὅπου ἡ Παολίνα ἦταν
 κρυμμένη. Δέν ἔχασα τότε στιγμή καί ἄνοιξα τόν φάκελλο πού
 περιεῖχε ἕνα κοινότατο λογαριασμό κάποιου καταστήματος.

Ἡ μυστική σημείωσις εἶχε γραφῇ μέ μιὰ ψιλή πέννα καί
 τὰ γραμματόσημα εἶχαν κολληθῇ κατὰ τέτοιο τρόπο πού νά
 μπορῇ κανεῖς εὐκόλα νά τὰ ξεκολλήσῃ μέ τήν ἄκρη ἑνὸς σου-
 γιά. Ἡ ἡμερομηνία πού ἔφερε ἡ ἐπιστολή ἦταν ἀκριβῶς τῆς
 παραμονῆς τῆς ἡμέρας, πού ὁ Μπόμπ ἔφυγε για τό Λονδῖνον.

Διάβαζα καί ξαναδιάβαζα τίς λίγες ἐκεῖνες γραμμές, πού
 ἡ Παολίνα τίς εἶχε κρύψει μέ τέτοια μαεστρία. Τό γράμμα ἦ-
 ταν φανερό πῶς εἶχε φθάσει λίγο μετά τήν ἀναχώρηση τοῦ
 Μπόμπ, κι' ἔτσι ἀσφαλῶς αὐτός δέν θά εἶχε μάθει τό ραντε-

βοῦ πού τοῦ ὠρίζεν ἡ Παολίνα. Κι' ἔτσι για μιάν ἀκόμα φρά-
 ἔπειθόμουν πῶς ἀπόλυτος συνεννόησις ὑφίστατο μεταξύ τῆς
 δραπετίδος καί τοῦ Μπόμπ Ἄλντερσον.

Τώρα ὅμως πού γνώριζα πού εἶχε βρεῖ ἄσυλο, θά τήν πα-
 ρακολουθοῦσα καί θά τήν παραμόνευα. Πῆρα τότε τό γράμ-
 μα, τό ξήρανα στή φωτιά καί ἀφοῦ τό ἔβαλα στό σημειωμα-
 τάριό μου ἔσβυσα τό φῶς καί πλάγιασα.

Τό μεσημέρι τῆς ἐπομένης, ἀφοῦ κατῶρθωσα νά πείσω τόν
 Γουῶλτερ νά πάῃ καί πάλι στό σπίτι τῶν Οὐέντονορθ για
 νά μάθῃ δῆθεν νέα κατέβηκα στό σταθμό καί ζήτησα τόν ὁδηγό
 τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας. Στόν ὁδηγό ζήτησα νά δῶ
 ποιὸς καθόταν στό Μπάρτον Κρέσεντ, καί βρῆκα τὰ ἑξῆς:
 «Ἀριστερὸς δρόμος, ἀρ. 161, Δομένικος Φινάλι».

Φινάλι! Ἕνας Ἰταλὸς, ἀσφαλῶς, τήν ἔκρυβε. Κάποιος συμ-
 πατριώτης τῆς, πού ἀσφαλῶς θά νοίκιαζε δωμάτια στοὺς πε-
 ραστικούς ταξειδιῶτες ὅπως συμβαίνει μέ ὅλα τὰ σπίτια αὐτῆς
 τῆς περιφερείας.

Πῆρα τότε ἕνα ἀμάξι, καί κρύβοντας τό πρόσωπό μου πίσω
 ἀπὸ μιάν ἐφημερίδα, πέρασα μπροστὰ ἀπὸ τό ἐν λόγῳ σπίτι.
 Τὰ παράθυρά του ἦσαν κατάκλειστα καί κανένα σημεῖο ζωῆς
 δέν φαινόταν πουθενά.

Συνέχισα τόν δρόμο μου, κατέβηκα στό Λονδῖνο καί πῆγα
 νά πληροφορηθῶ για τό τί εἶχεν ἀπογίνει ὁ Μπόμπ· δέν κα-
 τῶρθωσα ὅμως νά πληροφορηθῶ ἀπολύτως τίποτε. Σάν βρά-
 δυασε, ξαναγύρισα πάλι στό Κρέσεντ ὅπου στάθηκα καί ἄρ-
 χισα νά παραμονεύω τό ὑποπτό σπίτι, κόβοντας βόλτες στοὺς
 παραπλεύρως δρόμους.

Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν καί πάλι κλειστά, μὰ στήν κου-
 ζίνα, τήν τραπεζαρία καί τό διάδρομο ὑπῆρχε φῶς. Ὁρες πέρα-
 σαν χωρὶς νά παρατηρήσω τίποτε τό ὑποπτό. Ἦμουν ὅμως
 ἀποφασισμένος νά ἐξακριβώσω ὅπωςδήποτε ποιὸς μπαίνο-
 ἐβγαίνει σὲ κεῖνο τό ἄσυλο τῆς Παολίνας.

Ὅχι λίγες φορές μοῦ ἤρθεν ἡ ὄρεξις νά ἀνέβω τίς σκάλες
 ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ καί νά ζητήσω τολμηρὰ τήν Σενιορίνα· μὰ

ήξερα πώς αν ενεργούσα κι' αυτόν τον τρόπο υπήρχε κίνδυνος να καταστρέψω κάθε ελπίδα επιτυχίας, που θα είχα. Μόνο χάρις στην υπομονή μου θα μπορούσα να λύσω το ζοφερό αυτό μυστήριο. Κι' έτσι εξακολούθησα να κόβω τις βόλτες μου, με τα μάτια μου πάντα στυλωμένα στην πόρτα του περιέργου εκείνου σπιτιού.

Πεινούσα τρομερά, μα δεν σκέφθηκα ούτε για μια στιγμή να σταματήσω την κατόπτεισή μου, για να μπω σ' ένα μαγαζί και να τσιμπήσω κάτι. Κι' έμεινα έτσι, περπατώντας, μέχρι την ώρα που άκουσα ένα ρολόι της γειτονιάς να χτυπά δέκα φορές. Οι διαβάτες τώρα είχαν γίνει πάρα πολύ σπάνιοι.

Ξαφνικά, ενώ εγώ βρισκόμουν στην άκρη του δρόμου και ετοιμαζόμουν να γυρίσω πίσω, είδα έναν άνθρωπο, που φορούσε ένα μακρύ αδιάβροχο και ένα φαρδύ καπέλλο να με προσπερνά βιαστικά. "Υστερά πέρασε στο αντικρινό πεζοδρόμιο και ανέβηκε την σκάλα του σπιτιού που παραμόνευα, έβγαλε κατόπιν από την τσέπη του ένα κλειδί, άνοιξε την πόρτα και εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι.

Μά είχα προφθάσει να δω το πρόσωπό του σαν το φώτισε η λάμπα του σπιτιού. Και τόσο κατεπλάγην σαν γνώρισα τα χαρακτηριστικά του, που χωρίς να το θέλω όπισθοχώρησα, αφήνοντας μια κραυγή. "Ημουν κεραυνόπληκτος.

"Όχι, δεν ήταν ο Μπομπ "Αλντερσον όπως θα μπορούσατε να φαντασθήτε, μα κάποιος άλλος, κάποιος άλλος που μονάχα ή εμφάνισίς του ήταν αρκετή για να καταστήσει το μυστήριο ακόμα τρομερότερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

"Η πόρτα είχε κλείσει προτού προλάβω να συνέλθω από την κατάπληξή μου. Νόμιζα πώς όνειρευόμουν και μου είναι απολύτως αδύνατον να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν είχα πάθει καμμία παραίσθηση.

Κι' όμως η μορφή που είχα αντικρύσει ζούσε τόσο ζωντανά στη μνήμη του. Δεν είναι δυνατόν να είχα κάνει λάθος! Και την εντύπωσίν μου αυτήν την επεβεβαίωσαν δυο περιέργα γεγονότα: Πρώτον, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε μπη άκριβως στο σπίτι που παραμόνευα, και δεύτερον ότι είχε πάνω από το αριστερό μάτι του, το σημάδι εκείνο που το ήξερα τόσο καλά. Τα δυο αυτά γεγονότα με έπεισαν πώς δεν είχα όνειρευθη, και έμεινα εκεί ακίνητος, προσπαθώντας να συνέλθω από την κατάπληξη που με είχε κυριεύσει.

Το πρώτο πράγμα που σκέφθηκα να κάνω σαν συνηλθα υπήρξεν να όρμήσω να κτυπήσω την πόρτα του αλλόκοτου εκείνου σπιτιού και να ζητήσω εξηγήσεις. Και πράγματι πέρασα στο αντικρινό πεζοδρόμιο, πλησίασα στο σπίτι και άρχισα να το περιεργάζομαι με περισσότερη περιέργεια κι' από πριν.

Δεν υπήρχε αμφιβολία, πώς η Πασλίνα ήταν κρυμμένη μέσα σε κείνο το σπίτι. "Αν έμπαινα εκεί μέσα θα κατέστρεφα άμέσως όλες τις πιθανότητες που είχα για να μάθω την αλήθεια.

"Αν την παραμόνευα. "Αν η Πασλίνα έλειπε από το σπίτι, θα επέστρεφε άσφαλώς πριν από τα μεσάνυχτα. Κι' αν βρισκόταν στο σπίτι, θα έσπευδε και πάλι να εξαφανιστή μόλις

θά άκουγε τήν φωνή μου στη έξώπορτα. Πάντως δέν θά τήν έβλεπα.

Κι' αλήθεια δέν τήν είδα. Ίσαμε τά μεσάνυχτα, έξακολουθήσα νά κόβω βόλτες, μέχρι τοῦ σημείου νά έγείρω τίς ύποψίες τοῦ χωροφύλακος τής περιφέρειάς. Δέν φαινόταν πιά κανένας καί τότε αναγκάσθηκα νά πάω στο ξενοδοχεῖο ὅπου, ἀφοῦ ἔφαγα, κοιμήθηκα ἀμέσως. Ξύπνησα τήν ἐπομένη ἑνώρις καί κατὰ τίς ἐννηά ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Γουῶλτερ, πού μοῦ ἔλεγε πῶς ἐρχόταν κι' αὐτός στο Λονδίνο γιά νά μέ συναντήσῃ. Μή ἐπιθυμῶντας νά τόν συναντήσω σέ τέτοια στιγμή, βιάσθηκα νά ἀλλάξω ξενοδοχεῖο.

Στίς ἑνδεκα ξαναπῆγα στο Μπάρτον. Κρέσεντ καί ἐπιδόθηκα πάλι στο ἔργο τής παρακολουθήσεως τοῦ σπιτιοῦ, στο ὁποῖο κρυβόταν ἡ Πασλίνα. Αὐτῇ τῇ φορᾷ εἶχα πάρει μαζί μου μερικά σάντουιτς καί ἕνα μπουκάλι μύρα γιά νά μπορέσω νά μὴν τὸ κουνήσω ἀπὸ ἐκεῖ καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τής ἡμέρας. Καί καλὰ πού τὸ εἶχα κάνει αὐτό, γιατί μόνο σάν νύχτωσε ἐπιβραβεύθηκεν ἡ ὑπομονή μου.

Εἶχε νυχτώσει γιά καλὰ ὅταν ξαφνικά, μὲ μιὰ ταχύτητα πού μέ κατέπληξε, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πού παραμόνευα ἀνοιξε καί κατέβηκε μιὰ ἀνδρική μορφή πού ἀμέσως τήν ἀνεγνώρισα. Ήταν ἡ ἴδια πού εἶχα συναντήσῃ τὸ προηγούμενο βράδυ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τράβηξε πρὸς τὸ κέντρον τής πόλεως. Τοῦ πῆρα ἀμέσως τὸ κατόπιν, ἀποφασισμένος νά μάθω πού θά πῆγαίνε. Τὸν εἶδα νά μπαίνει σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς σταθμούς, νά ἀγοράζῃ εἰσιτήριο καί νά ἐγκαθίσταται σ' ἕνα βαγόνι. Ἀκολούθησα σέ ὅλα τὰ παράδειγμά του, μὲ τήν διαφορὰ ὅτι κάθησα στο πλαῖνὸ διαμέρισμα, παρακολουθῶντας κάθε του κίνηση.

Σάν φθάσαμε στο Μπάρνμαουθ ὁ ἄνθρωπος μου κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Τὸν ἀκολούθησα ἀκόμα σάν πῆγε σέ κάποιο ξενοδοχεῖο, στο ὁποῖο μπῆκα καί ἐγώ. Ἀφοῦ νοίκιασα ἕνα δωμάτιο, ρώτησα ἕνα θυρωρό :

— Κάποιος φίλος μου ἦρθε ἐδῶ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν. Τί ἀριθμὸ ἔχει τὸ δωμάτιό του ;

— "Α, ὁ κ. Γκάρθορν : "Ἐχει τὸ 147, στο δεύτερο πάτωμα.

Σημείωσα τὸν ἀριθμὸ καί πῆγα ἀμέσως στο δωμάτιό μου ὅπου σιγυρίστηκα λιγάκι. Ὑστερα ἀνέβηκα στο δεύτερο πάτωμα καί σάν ἔφθασα στο δωμάτιο 147, χτύπησα ἀποφασιστικά τήν πόρτα. Μιὰ ἀπάντησις ἀκούσθηκε :

— Ἐμπρός !

"Ανοιξα τήν πόρτα καί βρεθήκαμε ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον.

Σάν με ἀναγνώρισε, ἔγινε πελιδνός, ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα καί μουρμούρισε :

— Τζῳρτζ ! Ἐσὺ εἶσαι ; Ἐσὺ εἶσαι, γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ;

— Ἐγὼ ἔπρεπε νά σοῦ ὑποβάλω αὐτὴν τήν ἐρώτηση, εἶπα κλείνοντας προσεκτικά τήν πόρτα πίσω μου. Ἐγὼ πρέπει νά σέ ἐρωτήσω : Ἐσὺ εἶσαι, στ' αλήθεια, Φρέντ Ἴγκραμ ;

— Ἡμουν κάποτε ὁ Φρέντ Ἴγκραμ, ἀπάντησεν αὐτὸς σιγανά. Ὁ Φρέντ Ἴγκραμ ὅμως σήμερα δέν ὑπάρχει πιά. Πέθανε καί τὸν θάψανε στὴ Φλωρεντία πρὸ τεσσάρων ἐτῶν.

— Μὰ γιατί λέγεσαι τώρα Χάρρυ Γκάρθορν ; ρώτησα.

— Γιά λόγους πού μόνο ἐγὼ τοὺς ξέρω, Τζῳρτζ, μοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ὁ ἄνθρωπος πού νομίζαμε ὅλοι μας πῶς εἶχε δολοφονηθῇ στὴν Φλωρεντία ἀπὸ τὴν Πασλίνα.

— Μὰ ἀφοῦ πέθανες, φώναξα, ἀφοῦ σέ βρῆκαν σκοτωμένο στο διαμέρισμά σου τής Πιάτζα Βιττόριο !

— Δέν με βρῆκες ἐσὺ πεθαμένον, δέν εἶναι ἔτσι ; Μὲ θάψαν προτοῦ ἐσὺ ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόσουν.

— Σωστὸ αὐτό. Δέν σέ εἶδα μετὰ τὴν τραγωδία, παρετήρησα.

— Νά σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα, φώναξε ξαφνικά ὁ Φρέντ. Δέν σκότωσαν ἐμένα ἀλλὰ κάποιον ἄλλον. Ἐγὼ βρισκόμουν τότε στὴν Βενετία, καί πληροφορήθηκα τὸν θάνατό μου ἀπὸ τίς ἐφημερίδες. Ἀφῆσα τὸν κόσμον νά πιστεῦῃ πῶς εἶχα πραγ-

ματικά πεθάνη, καὶ ἄρχισα μιὰ καινούργια ζωὴ μὲ ἄλλο ὄνομα. Μὰ τώρα πὲς μου Τζώρτζ, πὼς κατῶρθωσες νὰ μὲ ἀνακαλύψης ;

— Σὲ συνάντησα κατὰ τύχην στὸ Μπάρτον Κρέσεντ ! εἶπα καὶ τὸν εἶδα νὰ χλωμιάζῃ σὰν πρόφερα τὸ ὄνομα τῆς συνοικίας.

— Γιὰ φαντάσου ! ἔκανε γελώντας προσποιητά. Καὶ ἐγὼ ποὺ σκεπτόμουν νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ φέτος στὴν Ἰταλία.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπα τότε μὲ τόνο σοβαρό, στὴν Ἰταλία ὅλοι σὲ πιστεύουν νεκρό. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Τζόλι, ὁ μεγάλος ἀστυνομικός.

— Πραγματικά, ἔκανε ὁ Φρέντ, κάποιος ἄνθρωπος σκοτώθηκε στὴν Φλωρεντία. Εὐτυχῶς, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦμουν ἐγώ.

— Μὰ πὼς ἔτυχε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ τὸν πάρουν γιὰ σένα ; ρώτησα.

— Ξέρεις βέβαια, εἶπεν ὁ Φρέντ, τίς ἀνόητες Ἰταλικὲς ἀστυνομικὲς διατάξεις κατὰ τίς ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δοῦν τὸ πτώμα ἐνὸς δολοφονημένου οἱ φίλοι του. Λοιπόν, βρῆκαν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο δολοφονημένο στὸ δωμάτιο μου, καὶ φαντάσθηκαν πὼς ἦταν ὁ Φρέντ Ἰγκραμ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἔλειπαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀπὸ τὴν Φλωρεντία κι' ἔτσι κανένας δὲν εἶδε τὸ πτώμα. Θεώρησαν βέβαια πὼς ὁ δολοφονηθεὶς ἦμουν ἐγώ. Καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξω μόνος μου, βρῆκα τὸν ἑαυτό μου νεκρὸ καὶ θαμμένον.

— Μὰ πὼς δὲν διωρθώθηκε τὸ τρομερὸ αὐτὸ λάθος ; Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀνακάλυψε πὼς τὸ πτώμα αὐτὸ θάφτηκε χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ἡ ταυτότης του ;

— Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀνησύχησε καθόλου γι' αὐτό, εἶπεν ὁ Φρέντ, καὶ τὸ Ἀγγλικὸ Προξενεῖο ἀρκέσθηκε νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ θανάτου. Οἱ δολοφόνοι κλέψαν μερικὰ σοβαρὰ ἔγγραφα μου, ἀλλὰ εὐτυχῶς τὰ κατέστρεψαν.

— Γιατί λὲς «εὐτυχῶς» ; ρώτησα.

— Γιατί ὑπῆρχαν μερικὰ χαρτιά, ποὺ δὲν ἤθελα νὰ ἔλθουν στὴν δημοσιότητα, εἶπεν ὁ Φρέντ γελώντας πικρά. Εὐτυχῶς

τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἦσαν γραμμένα ἀγγλικά, καὶ ἔτσι ὁ δολοφόνος δὲν κατάλαβε τὴν μεγάλη ἀξία τους.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπὶ τόσον καιρὸ τὸν θεωρούσαμε ὅλοι νεκρὸ μοῦ προσέφερε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν τσιγαροθήκη ποὺ τοῦ εἶχα χαρίσει ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

— Ἡ συνάντησή μας αὐτή, Φρέντ εἶπα, ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο καὶ πέφτοντας σὲ μιὰν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, εἶναι ἡ πιὸ περιέργη ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ μεταξὺ δύο ἀνθρώπων. Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ βρίσκει κανεὶς μονάχα στὰ βιβλία καὶ δὲν τὰ πιστεύει. Κι' ὅμως ἐγὼ καὶ τώρα ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ξύπνησες μιὰ μέρα καὶ βρῆκες τὸν ἑαυτό σου ἐπισήμως νεκρὸ.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβηκε, ἀπάντησε ὁ Φρέντ. Ὅλη ἡ παρουσία μου πέρασε στὸν ἀδελφὸ μου, καὶ τώρα ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἄσημος ἡθοποιός, ποὺ γυρίζω μὲ τὰ θεατρικὰ μπουλούκια στὶς ἐπαρχίες μὲ τὸ ὄνομα Χάρρυ Γκάρθορν.

— Μὰ, ἀγαπητέ μου φίλε, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό ; Γιατί ἄφησες ὅλον τὸν κόσμον νὰ πιστέψῃ πὼς εἶσαι νεκρός ;

— Ὁ Φρέντ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλός, σὰν νὰ ἀναρωτιώταν ἂν ἔπρεπε νὰ μοῦ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Λοιπόν, Τζώρτζ, μοῦ εἶπε στὸ τέλος μὲ ἀλλαγμένη φωνή, ἂν τὸ ἔκανα αὐτὸ θὰ πῇ πὼς εἶχα τὸν σκοπὸ μου.

— Τὸν σκοπὸ σου ; Τί θέλεις νὰ πῇς ; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτό... ὅπωςδήποτε... ἢ ἄλλοιως, ν' αὐτοκτονήσω ! μουρμούρισεν ὁ Φρέντ Ἰγκραμ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Ἡ τραγωδία αὐτή... ὅσο τρομερὴ κι' ἂν ὑπῆρξε... μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατον... καὶ κάτι χειρότερον... μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὸν ἀτιμασμό !

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΠΕΡΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΗΣ 1891 ΕΚ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΔΑΝΤΕΛΙΟΥ
ΚΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΑΤΙΜΑΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

“Εμείνα κυττάζοντάς τον ώρα πολλή χωρίς νά λέω τίποτε. “Υστερα τὸν βίασα νά μοῦ ἐξηγήσῃ τί ἐννοοῦσε, αὐτὸς ὅμως ἀναστέναξε καὶ μοῦ εἶπε, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μυστικὸ πού δὲν ἦταν διατεθειμένος νά φανερώσῃ.

— Γνώριζες τοῦλάχιστον, ρώτησα, ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού βρέθηκε δολοφονημένος στὸ δωμάτιό σου.

— “Οχι, κι’ οὔτε τὸ ἔμαθα ποτέ· καὶ ἂν γύριζα στὴ Φλωρεντία καὶ ἐπιδιδόμουν σὲ ἔρευνες γι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀσφαλῶς θὰ μὲ ἀναγνώριζαν.

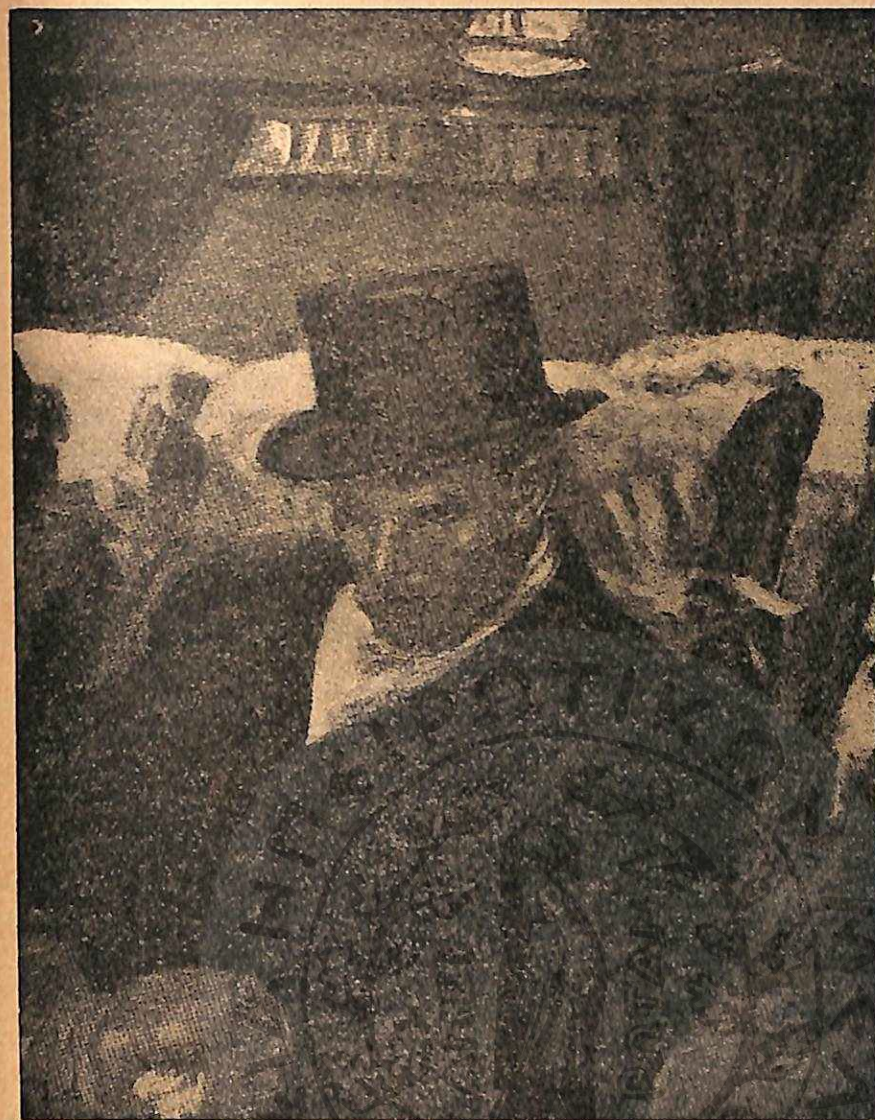
— Μήπως θυμᾶσαι δυὸ Γάλλους πού λέγονταν Βερνὲ καὶ Μαρτέν; ρώτησα.

— Φυσικά, εἶπεν ὁ Φρέντ. “Ο Μαρτέν ἦταν φίλος τῆς Πασολίνας. Τὸν Βερνὲ πάλι τὸν γνώρισα σ’ ἓνα ξενοδοχεῖο στὴν Λουκέρνη. “Ημουν βέβαιος πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ τυχодиῶκτες.

— Βέβαια, εἶπα. Λίγο μετὰ τὴ μυστηριώδη ὑπόθεση τῆς Πιάτζα Βιττόριο, συνελήφθησαν καὶ οἱ δυὸ ἐπὶ ἀπάτη. “Ο Βερνὲ, πού ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς διεθνοῦς σπείρας, καὶ πού ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι «Τὸ μάτι τῆς ἀράχνης» πέθανε στὴ φυλακή.

Καὶ πάλιν ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκεν ἀνάμεσά μας. Δὲν ἤξερα πὼς νά ξαναφέρω τὴν κουβέντα στὸ θέμα πού μὲ ἐνδιέφερε. Μὰ ξαφνικὰ σὰν νά θυμήθην κάτι εἶπα:

— “Αγαπητέ μου Φρέντ, ἀνέφερες τὸ ὄνομα τῆς Πασολίνας σχετικῶς μὲ τὸν Μαρτέν. Τώρα πού συναντηθήκαμε ἔτσι ἀλλόκοτα, καὶ τώρα πού σὲ ἐβγαλα ἀπὸ τὸ τάφο στὸν ὁποῖον

“Ακολουθήσα σὲ ὅλα τὰ παράδειγμά του, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι κάθισα στὸ πλαῖνὸ διαμέρισμα, παρακολουθώντας κάθε τοῦ κίνηση.

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
“Εκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

υποτίθεται ότι βρισκόσουν, θέλω να σε ρωτήσω κάτι πάρα πολύ σοβαρό.

— Σε ακούω, πρόφερε ο Φρέντ με μεγάλη ψυχραιμία.

— Θέλω να σε ρωτήσω αν όταν βρισκόσουν ακόμα στη Φλωρεντία, αγαπούσες την Παολίνα ;

— Την Παολίνα ; Έγώ ; φώναξεν ο Φρέντ μ' ένα τόνο αλλόκοτο.

— Ναί ή Παολίνα σε επισκεπτόταν αρκετά συχνά κι' αυτό υπήρξε αρκετό για να τροφοδοτήσει το κουτσομπολιό.

— Το ξέρω ! φώναξεν αυτός άγριος. Οί καλοθεληταί άνέφεραν κάτι περί σκανδάλου, ένω έμείς είχαμε μιάν έμπορικης φύσεως υπόθεση μεταξύ μας. Είχα κατορθώσει να πουλήσω την πινακοθήκη της σε κάποιον Άμερικανό και φυσικά μου ήταν υποχρεωμένη. Επίσης της δάνεισα ένα μικρό ποσόν. Όλα τὰ άλλα είναι θρασύτατα παραμύθια, που δέν φαντάζομαι να τὰ πιστεψες έσύ, Τζώρτζ !

— Ή Παολίνα έγκατέλειψε τη Φλωρεντία, είπα. Μετά τη τραγωδία έξαφανίσθηκε.

— Και γιατί αυτό ;

Άνασήκωσα τους ώμους μου. Τί άπάντηση μπορούσα να δώσω σ' αυτή την έρώτηση ;

— Όστε είπαν πως αγαπούσα την Παολίνα ; έκανε ο Φρέντ πικρά. Ά ναί, την θαύμαζα όπως την έθαύμαζεν όλος ο κόσμος. Μά άναμεταξύ μας δέν ανταλλάχθηκαν ποτέ τρυφερά λόγια— για έναν λόγο που θα σοϋ τον πω τώρα, μόνο και μόνο για να βγάλω κάθε ίχνος άμφιβολίας από τό μυαλό σου.

Κι' άφοϋ άναψεν ένα τσιγάρο ο Φρέντ άρχισε να διηγείται :

— Ένα χρόνο πριν από τη μυστηριώδη δολοφονία που έλαβε χώραν στο δωμάτιό μου, ένω βρισκόμουν σε ένα μουσείο, είδα μιá νεαρή Έγγλεζοπούλα να γλυστρᾷ και να πέφτη στο πάτωμα. Έσπευσα να την άνασηκώσω και την ώδήγησα στο ξενοδοχείο της όπου έμενε με τη μητέρα της. Ή νέα αυτή λεγόταν Ούέντονορθ, Μέϋ Ούέντονορθ. Και προτοϋ περάση

μιá εβδομάδα είμασταν τρελλά έρωτευμένοι ο ένας με τον άλλον. Μιά μέρα όμως βρήκα την αγαπημένη μου κάπως άλλαγμένη κι' όταν την έρώτησα τί συνέβαινε μου είπε πως άκουσε να γίνεται λόγος για τον σύνδεσμό μου με κάποια Παολίνα Ντιμαρία. Άμέσως κατάλαβα ότι ή Μέϋ ζήλευε, και προσπάθησα να την πείσω ότι ή Παολίνα ήταν άπλη γνωστή μου. Αυτή όμως δέν έπείσθηκε και σε λίγο γύρισε με τη μητέρα της στην Άγγλία. Τον έόμενο χρόνο ή Μέϋ ξαναήλθε στη Ρώμη, όπου και άρραβωνιαστήκαμε κρυφά. Και δέκα μέρες μετά τους άρραβώνες μας αυτούς έδημιουργήθηκε τό ζήτημα της δολοφονίας μου στην Πιάτσα Βιτόριο.

— Κατόπιν ; ρώτησα με έξαιρετικόν ένδιαφέρον.

— Κατόπιν ζήτησα την εύκαιρία της πω πως ζούσα και να της φανερώσω όλην την αλήθεια, μά αυτό μου ήταν άπολύτως άδύνατον. Άναγκάσθηκα να έγκαταλείψω την Ίταλία και να αφήσω την αγάπη μου να με θρηνήση. Μά φαντάσθηκες πιό τραγική θέση για έναν άνθρωπο, Τζώρτζ ; Λάτρευα την Μέϋ, δέν μπορούσα να της φανερώσω πως ήμουν ζωντανός κι' ήμουν έτοιμος να την κάνω γυναίκα μου !

— Σε θρηνούσεν ή Μέϋ ! μουρμούρισα. Κι' αν γνώριζε την φίλια της Παολίνας για σένα, άσφαλώς θ' απέδιδε σ' αυτήν τον θάνατο σου. Δέν σκέφθηκες ποτέ σου αυτό ;

— Πως είπες, φώναξεν ο Φρέντ θορυβωμένος, θά θεωρούσε την Παολίνα ως δολοφόνο μου ; Μά αυτό είναι άδύνατον ;

— Λες ή Παολίνα να μάντευσε τον έρωτά σου γι' αυτήν την Έγγλεζοπούλα ; ρώτησα.

— Φυσικά, ή Παολίνα τὰ ήξερε όλα, και μάλιστα με συνεχάρη για την έκλογή μου.

— Είσαι βέβαιος πως ή Παολίνα δέν σε ζήλευε ;

— Να με ζηλέψη έμένα ; Μά έσένα αγαπούσεν ή Παολίνα ! Σοϋ όρκίζομαι, Τζώρτζ, πως ή Παολίνα ποτέ της δέν κύτταζε έρωτικά άλλον άνδρα από σένα !

— Όστε μου όρκίζεσαι, Φρέντ, φώναξα μη μπορώντας να

συγκρατήσω την ταραχή μου, πώς ή Παολίνα δέν σέ αγάπησε ποτέ της ;

— Ο Φρέντ σηκώθηκε καί κυττάζοντάς με κατάματα μοῦ εἶπε μέ σταθερή φωνή :

— Σοῦ ὀρκίζομαι, Τζώρτζ, πώς ή Παολίνα εἶναι τίμιο κορίτσι καί ἄξια καθ' ὅλα νά γίνῃ γυναῖκα σου !

Στήν ἀπάντησή του αὐτή παλλόταν ἡ ἀλήθεια. Καί τότε μόνο ἀναρωτήθηκα, ἂν γνώριζε τόν τραγικό θάνατο τῆς γυναίκας ποῦ ἀγαποῦσε καί μέ τήν ὁποῖαν εἶχε μυστικά ἀρραβωνιασθῇ ! Δέν μοῦ εἶχεν ἀναφέρει τίποτε σχετικῶς, κι' ἔτσι κι' ἐγώ δέν εἶπα λέξη.

Κι' ὕστερα ὁ νοῦς μου ξαναπῆγε στήν Παολίνα. Νά εἶχα λοιπόν παρεξηγήσει τόσο πολὺ τήν γυναῖκα αὐτή ; Μά τότε γιατί ὁ Γάλλος αὐτός τυχοδιώκτης, τὸ «Μάτι τῆς Ἀράχνης» νά καλέσῃ στήν ἐπιθανάτιο κλίνη του τὸν Πιέτρο Τζόλι καί νά τοῦ πῇ πὼς ή Παολίνα ἦταν ἡ φόνισσα τοῦ Φρέντ Ἰγκραμ ; Ὑστερα ὑπῆρχαν τόσα ἀλλόκοτα πράγματα σ' ὅλη αὐτή τήν υπόθεση. Ἡ Παολίνα εἶχε δώσει στὸν Μπόμπ Ἀλντερσον τήν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ στοῦ Μπάρτον Κρέσεντ. Συνεπῶς, ὁ Μπόμπ καί ὁ Φρέντ θά εἶχαν συναντηθῇ. Ἐξ ἄλλου ή Παολίνα ἀσφαλῶς θά ἤξερε πὼς ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου αὐτὴ ἐθεωρεῖτο φόνισσα, ἦταν ζωντανός. Γνώριζε τήν διεύθυνσή του καί ἀσφαλῶς θά τὸν εἶχε συναντήσῃ. Ἀπ' ἄλλη μεριά, ὁ τραγικός θάνατος τῆς Μέυ Ουέντονορθ εἶχεν ἀναγραφῇ στίς ἐφημερίδες καί φαινόταν ἀδύνατο νά μὴν τὸν εἶχε μάθει ὁ Φρέντ.

— Σὲ εἶδα νά βγαίνῃς ἀπὸ ἓνα σπίτι στοῦ Μπάρτον Κρέσεντ, τοῦ εἶπα ξαφνικά.

— Ναί, ἐκεῖ μένω ὅταν βρίσκομαι στοῦ Λονδίνου. Ὁ σπιτονοικοκύρης μου εἶναι Ἰταλός.

— Καί γνωρίζει ή Παολίνα τήν διεύθυνσή σου ; ρώτησα.

— Ἡ Παολίνα ; φώναξε. Μά ὄχι, βέβαια. Ἡ Παολίνα βρίσκεται ἀκόμα στήν Ἀμερική καί μέ νομίζει νεκρό. Ἀναρωτιέμαι ἀκόμα γιατί ἔφυγε ἀπὸ τήν Φλωρεντία.

Μὲ κόπο συγκρατοῦσα τήν ἀναπνοή μου καί μουρμούρισα :

— Ὡστε δέν ξαναεἶδες τήν Παολίνα ἀπὸ τήν ἡμέρα τοῦ ὑποτιθεμένου θανάτου σου ;

— Ὅχι. Ἀκουσα μόνο πὼς βρίσκεται στήν Ἀμερική. Ἡ δραπετεύσις τῆς ὑπῆρξε μιὰ πρᾶξις ἀνόητη, γιατί ἐδημιούργησε ὑπόνοιες περὶ ἐνοχῆς τῆς.

— Ναί, σοβαρώτατες ὑπόνοιες. Καί φαίνεται πὼς ἐδραπέτευσε ἀπὸ φόβο.

— Καί βρίσκεται ἀκόμα στήν Ἀμερική; ρώτησε ὁ Φρέντ.

— Ὅχι, ή Παολίνα εἶναι ἐδῶ, στήν Ἀγγλία, εἶπα. Τὴν εἶδα καί τῆς μίλησα ἀρκετὲς φορές.

— Τῆς μίλησες ; ρώτησε μέ ἀγωνία ὁ Φρέντ. Σοῦ εἶπε τίποτε γιὰ μένα ;

— Μοῦ μίλησε γιὰ σένα μέ πολλὴ συμπάθεια καί θλίψη. Καί μέ βεβαίωσε ὅ,τι καί σύ : πὼς μεταξύ σας δέν ὑπῆρξε ποτὲ ἐρωτικὸν αἶσθημα.

— Φυσικά. Αὐτὴ μονάχα ἐσένα συλλογιζόταν ἀγαπητέ μου. Καί ποιὸς ἄνθρωπος εἶχε περισσότερα ἀπὸ σένα δικαιώματα γιὰ νά τήν ἀγαπᾷ.

— Ναί, ξέρω, ξέρω, μουρμούρισα. Μά γιὰ νά πῶ τήν ἀλήθεια, Φρέντ, δέν μπορῶ ν' ἀποδιώξω ἀπὸ τήν καρδιά μου ὅλες τίς ἀμφιβολίες. Γιατί νά δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ Φλωρεντία;

— Γιατί ; ἀναστέναξεν ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἦταν τώρα γνωστός μέ τὸ ὄνομα Χάρρυ Γκάρθορν. Ὑπάρχει κάποιο μυστήριο ποῦ τώρα δέν μποροῦμε νά τὸ λύσουμε. Ἡ Παολίνα κρατᾷ κάποιο μυστικὸ—πιθανῶς τὸ δικό μου. Γι' αὐτὸ δέν πρέπει νά μάθῃ πὼς εἶμαι ζωντανός. Τζώρτζ, πρέπει νά μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς δέν θά τῆς πῇς τίποτε ;

— Γιατί ; Μήπως παύσατε νά εἰσθε φίλος ;

— Ἀ, Τζώρτζ, φώναξεν αὐτός, δέν ξέρεις ὅλες τίς λεπτομέρειες. Οἱ γυναῖκες φέρονται κάποτε τόσο ἀνόητα !

— Μήπως ἐννοεῖς ὅτι ή Παολίνα κατέχει ὠρισμένα μυστικά σου, ποῦ δέν θά ἤθελες νά φανερωθοῦν ; ρώτησα μὴ μπορῶντας νά ἐξηγήσω τὴ στάση τοῦ φίλου μου.

— Ὅχι, δέν πρόκειται ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ. Δέν φαντάζο-

μαι ή Παολίνα νά φανερώση ποτέ τὰ πράγματα, πού πιθανόν νά γνωρίζη. Μά στο κάτω της γραφής, εἶναι γυναίκα, κι' οἱ γυναῖκες δέν ξέρουν νά φυλάνε ἕνα μυστικό !

— Κι' ἂν αὐτό τὸ μυστικό φανερωνόταν, ρώτησα μέ ὕφος σοβαρό, θά εἶχε μεγάλη σημασία γιά σένα ;

— Σοῦ τὸ εἶπα, ἤδη, Τζώρτζ, μурμουρίσεν αὐτός. Ξέρεις πώς δέν εἶμαι δειλός. Μά ἂν ή Παολίνα φανερώση τὰ ὅσα ξέρει, δέν θά μοῦ μείνη πιά παρὰ νά αὐτοκτονήσω.

Ἔμεινα σιωπηλός, βυθισμένος σέ σκέψεις. Ἡ Παολίνα ἀσφαλῶς θά ἤξερε ὅτι ὁ Φρέντ ζοῦσε· μήπως δέν εἶχε γράψει αὐτὴ τὴν διεύθυνσή του κάτω ἀπὸ τὰ γραμματόσημα τοῦ γράμματος πού ἀπευθυνόταν στὸν Ρόμπερτ Ἀλντερσον ; Ἄν δέν ζοῦσεν ή ἴδια της στὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο σπίτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶδα νά βγαίνει ὁ Φρέντ, ή Παολίνα γνώριζε τὴν διαμονήν του καὶ θά παρακολουθοῦσε μυστικά, ὅλες του τίς κινήσεις.

Γιά νά καθησυχάσω, ὅμως, τὸν φίλο μου, τοῦ εἶπα :

— Δέν βλέπω νά ἔχης κανένα λόγο νά φοβᾶσαι, Φρέντ. Ἡ Παολίνα ἀσφαλῶς δέν θά ξέρη πώς εἶσαι ζωντανός. Γιατί λοιπὸν νά βάζης κακὸ στὸ νοῦ σου ;

Καὶ πραγματικά δέν μπορούσα νά καταλάβω τὴν φύση τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ή ἀποκάλυψις θά ἀνάγκαζε τὸν Φρέντ Ἰγκραμ νά αὐτοκτονήσῃ.

Αὐτὸς ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι του δύσπιστα καὶ εἶπε :

— Μοῦ εἶπες πὼς ή Παολίνα βρίσκεται στὴν Ἀγγλία. Ὡστε ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλειότερος ἀπ' ὅσο φανταζόμουν.

— Δέν εἶμαι βέβαιος ὅτι ή Παολίνα βρίσκεται αὐτὴ τὴν στιγμή στὴν Ἀγγλία, παρατήρησα. Μᾶλλον φαντάζομαι πὼς θά ἔχη περάσει στὴν Ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη. Μά γιὰ πές μου, Φρέντ, μήπως ποτέ σου ἔτυχε νά γνωρίσης κάποιον Ἀλντερσον, κάποιον Μπόμπ Ἀλντερσον ;

— Ναί. Τὸν γνωρίζω λιγάκι. Πρωτοσυναντηθήκαμε πρὸ ἑνὸς μηνὸς στὸ Λίβερπουλ, ὅπου ἔδινα παραστάσεις. Νομίζω πὼς τὰ εἶχε φτιάξει μέ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου μας. Ἦρθε στὸ Λονδίνο καὶ γιὰ μερικὲς μέρες νοίκιασε ἕνα δωμά-

τιο στὸ σπίτι ὅπου μένω κι' ἐγώ. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος. Νομίζω πὼς εἶναι δικηγόρος. Μά γιατί μέ ρώτησες ἂν τὸν γνωρίζω ;

— Γιατί εἶχα λόγους νά πιστεύω ὅτι μένει κι' αὐτὸς στὸ Μπάρτον Κρέσεντ, ἀπάντησα. Καὶ δέν μοῦ λές : αὐτὸς ὁ Ἀλντερσον μήπως προσπάθησε νά μάθῃ ἀπὸ σένα τίποτε γιὰ τὸ παρελθόν σου ;

— Μά τί ἐννοεῖς ; φώναξεν ὁ Φρέντ, κυττάζοντάς με μέ αγωνία. Λές ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νά εἶναι ἕνας κατάσκοπος ; Λές νά ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια !

Γιά νά καθησυχάσω λιγάκι τὸν Φρέντ, ἀναγκάσθηκα νά τοῦ πῶ πὼς τοῦ ἔθεσα ἐκεῖνες τίς ἐρωτήσεις μόνο καὶ μόνο γιὰ νά γνωρίζω τὸν Μπόμπ Ἀλντερσον καὶ γιὰ νά μοῦ φαινόταν παράξενο νά κάθωνται στὸ ἴδιο σπίτι. Δέν τοῦ ἀνέφερα τίποτε γιὰ τίς μυστηριώδεις σχέσεις τοῦ Μπόμπ μέ τὴν Παολίνα, οὔτε καὶ τὴν ὑπόνοιά μου, ὅτι ὁ Μπόμπ εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο σὲ κεῖνο τὸ σπίτι μόνο καὶ μόνο γιὰ νά παρακολουθῇ τίς κινήσεις τοῦ Φρέντ, πού εἶχε ἴσαμε τὴν στιγμήν ἐκεῖνην κατορθώσει νά κρύψῃ τὴν ὑπαρξή του ἀπὸ τοὺς φίλους του. Πάντως τὸ γεγονὸς ἦταν ὅτι ὁ Φρέντ διέτρεχε πραγματικά τὸν κίνδυνο τῆς ἀποκαλύψεως τὸν ὁποῖο τόσο φοβῶταν.

Μὲ τρόπο ἔφερα τὴν κουβέντα στὴν Μέυ Οὐέντονορθ καὶ κατάπληκτος τὸν ἄκουσα νά μοῦ λέῃ :

— Ἀλλοίμονο ! Δέν φαντάζομαι πειὰ νά ξαναδῶ τὴν ἀγαπημένη μου !

— Πὼς αὐτό ; ρώτησα, ἀναρωτώμενος ἂν γνώριζε τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς πτωχῆς Μέυ :

— Γιατί δέν τολμῶ νά πάω νά τὴν δῶ. Κάποτε θέλησα νά τὴν δῶ, τοῦλάχιστο ἀπὸ μακριά. Πῆγα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ τὴν εἶδα, τὴν πολυαγαπημένη μου νά κάθεται στὸν κήπο καὶ νά κουβεντιάζῃ μέ δυὸ ἄλλες γυναῖκες. Τὴν μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες αὐτὲς τὴν ἀνεγνώρισα : ἦταν ή μητέρα της. Καὶ θά ὀρκιζόμουν πὼς ή ἄλλη ἦταν ή Παολίνα, ἂν δέν ἤμουν βέβαιος πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Ὡστερὰ γύρισα στὸ μοναχικὸ μου

δωμάτιο, μέ την καρδιά μου ολότελα σπαραγμένη.

Ήταν φανερό πώς ό Φρέντ δέν γνώριζε τόν φρικιαστικό θάνατο τής φτωχής Μέυ. Κι' ήταν άκόμα τόσον έρωτευμένος μαζί της πού δέν μπορούσα νά τοῦ ἀποκαλύψω τήν τρομερή ἀλήθεια, Ιδίως δέ τό γεγονός, ότι ή Παολίνα εἶχε καί πάλιν έξαφανισθῇ.

Ύστερα ό Φρέντ μέ ρώτησε πού εἶχα συναντήσῃ τήν Παολίνα. Τοῦ εἶπα γιά τήν πρώτη συνάντηση μας στό Μπράιτον, ἀλλά δέν τόν ἄφησα νά καταλάβῃ πώς ή κοπέλλα τήν όποία εἶχε δῆ μαζί μέ τήν Μέυ ήταν ή πολυαγαπημένη μου. "Ενοιωθα μιὰ ἀλλόκοτη ἀγωνία γιά νά μάθω, γιατί ό Μπόμπ "Αλντερσον εἶχε διαλέξῃ γιά κατοικία του τό περίεργο ἐκεῖνο σπίτι τοῦ Μπάρτον Κρέσεντ, καθώς καί τόν λόγο τής δραπετεύσεως τής Παολίνας ἀπό τό σπίτι τής Ουέντονορθ.

— "Αναρωτιέμαι, εἶπε ξαφνικά ό Φρέντ, ἂν αὐτός ό "Αλντερσον προσπαθεῖ πραγματικά νά μάθῃ ποιός εἶμαι; θυμᾶμαι πώς πρὸ ἡμερῶν μοῦ μιλοῦσε γιά τήν Ἰταλία καί μοῦ περιέγραφε ἕνα ταξεῖδι του στήν Φλωρεντία. "Εγὼ ὅμως δέν τοῦ εἶπα ἂν εἶχα πάει σ' αὐτὴ τήν πόλῃ. Ἀπλῶς κάθε του λέξις ξαναγεννοῦσε μέσα μου τὴ νοσταλγία γιά τήν πόλῃ τῶν Μεδίκων.

— Φυσικὰ ό Μπόμπ δέν ξέρει τό πραγματικό σου ὄνομα; ρώτησα.

— "Οχι. Τό πραγματικό μου ὄνομα δέν τό μεταχειρίσθηκα καθόλου ἀπό τὴν ἡμέρα πού διάβασα στήν Βενετία τὴν εἴδηση τοῦ «Θανάτου» μου.

Τώρα, μέ εἶχε κυριεύσει ή ἐπιθυμία νά μάθω πού βρισκόταν ή Παολίνα. Κι' ἐνῶ καθόμουν ἐκεῖ πέρα μοῦ πέρασεν ή σκέψις ότι ἂν γυρνοῦσα στό Μπάρτον Κρέσεντ θά μπορούσα νά συναντήσω τόν Μπόμπ "Αλντερσον, καί παρακολουθώντας τον νά ἀνακαλύψω τό κρησφύγετο τής ἀγαπημένης μου. Τὴν λέω ἀγαπημένην μου, γιατί παρ' ὅλες τίς ἀμφιβολίες καί τίς ὑποψίες, αὐτὴ ήταν ή μόνη γυναίκα πού εἶχα πραγματικά ἀγαπήσει στὴ ζωὴ μου.

— Θά μείνης πολὺ πολὺ ἐδῶ στό Μπαρνμάουθ; ρώτησα τόν Φρέντ.

— Εἶμαι, ἀναγκασμένος νά μείνω καμμιά ἐβδομάδα. Πρέπει νά ἔλθῃς στό θέατρο καί νά μέ δῆς νά παίζω.

— "Εγὼ πρέπει νά γυρίσω στό Λονδίνο τό πρῶτ', εἶπα· ἔχω μιὰν ἐπείγουσα δουλειὰ ἐκεῖ. Μὰ θά γυρίσω μόνο καί μόνο γιά νά σέ δῶ ἐπὶ σκηνῆς. Δέν πιστεύεις βέβαια πώς αὐτός ό "Αλντερσον θά σέ ἀκολουθήσῃ καί ἐδῶ;

— Δέν τό ξέρω αὐτό, ἀπάντησεν ό Φρέντ. Ἐμένα μᾶλλον μοῦ φαίνεται πώς ἂν ἔλθῃ, θά ἔλθῃ γιά τὴ φιληνάδα του τὴ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου. Καί εἶναι φυσικὸ νά ἔλθῃ νά τὴν δῇ.

— "Αν ἔλθῃ, εἶπα σέ σοβαρὸ τόνο, κράτησέ τον σέ κάποιαν ἀπόσταση. Τό γεγονός καί μόνο ότι σοῦ μίλησε γιά τὴν Φλωρεντία εἶναι ὑποπτο.

— Μὰ τί ξέρεις γι' αὐτὸν τόν ἄνθρωπο; μέ ρώτησε μέ ἀγωνία ό Φρέντ.

— "Αν δέν κάνω λάθος, ό Μπόμπ "Αλντερσον σχετίζεται μέ τὴν Παολίνα.

— Μὲ τὴν Παολίνα! φώναξεν ό Φρέντ πού ἔγινε κατακίτρινος. Μὰ τότε ἀσφαλῶς ή Παολίνα μέ εἶδε κάπου καί μέ γνώρισε. Καί ἔβαλε τόν ἄνθρωπον αὐτὸν νά μέ παρακολουθήσῃ καί νά ἐξακριβώσῃ τὴν ἀληθινὴ μου ταυτότητα. Ἡ Παολίνα δέν ἐπείσθηκεν ἀκόμη πώς εἶμαι ζωντανός καί θέλει νά μάθῃ τὴν ἀλήθεια. "Αχ, Θεέ μου! Τώρα βλέπω πώς μέ ἀπειλεῖ ἕνας κίνδυνος τρομερώτερος ἀπ' αὐτὸν πού φανταζόμουν! Ἡ Παολίνα θέλει πρῶτα νά πεισθῇ ότι εἶμαι ό Φρέντ Ἰγκραμ, καί ὕστερα...

— Καί ὕστερα;

— Καί ὕστερα, ἐξακολουθῆσε ό Φρέντ μέ τσακισμένη φωνή, ή Παολίνα θά ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια! Τὴν ἀλήθεια, Τζῶρτζ, πού δέν τολμῶ νά τὴν ἀτενίσω!

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΚΤΩΡ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τὴν ἐπομένη ὁ καιρὸς ἦταν βροχερός. Μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Μπαρνμάουθ διευθύνθηκα στὸ Μπάρτον Κρέσεντ καὶ ἄρχισα νὰ παραμονεύω γύρω ἀπὸ τὸ μυστηριώδες σπίτι. Βράδυσεν ὅμως καὶ ὁ Μπόμπ "Αλντερσον δὲν φάνηκε πουθενά. "Αρχισα τότε νὰ πιστεύω πὼς ὁ Μπόμπ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ δωμάτιό του, ποὺ τοῦ ἦταν περιττό, μιά ποὺ εἶχε φύγει ὁ Φρέντ. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Μπόμπ παρακολουθοῦσε τὸν Φρέντ, καὶ τὸν παρακολουθοῦσε κατ' ἐντολὴν τῆς Πασολίνας.

Μὰ ποῦ βρισκόταν ἡ ὁμορφὴ Ἰταλιάνᾳ; Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας, ποὺ τὴν κατηγοροῦσε γιὰ τὴν δολοφονία τῆς Μέϋ Οὔέντονορθ, ἡ Πασολίνα παρέμενε ἄφαντη. "Ἡμουν ὅμως βέβαιος πὼς θὰ ἀνακάλυπτα τὸ κρησφύγετό της μόλις θὰ εὑρίσκα τὸν Μπόμπ "Αλντερσον. Δὲν ἔχασα τότε στιγμὴν καὶ ἄρχισα νὰ ἐπισκέπτομαι τὰ διάφορα κέντρα στὰ ὁποῖα σύχναζε. Παντοῦ ὅμως εἶχαν μιά ὁλόκληρη ἐβδομάδα νὰ τὸν δοῦν.

Δυὸ ὁλόκληρες μέρες τριγυρνοῦσα μέσα στὸ Λονδίνο ἐλπίζοντας νὰ τὸν συναντήσω πουθενά. Δὲν κατάρθωσα ὅμως τίποτε. Κι' ἀπ' ἄλλῃ μεριά ἤξερα πὼς κι' ὁ Γουῶλτερ εἶχεν ἔλθῃ στὸ Λονδίνο ἀναζητῶντας με. Εἶχα πιά ἐγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα νὰ τὸν συναντήσω ὅταν μιά μέρα, ἀνεπάντεχα, βρήκα τὸν Μπόμπ στὸ μεγάλο καπνιστήριο τοῦ ξενοδοχείου Σέσιλ ὅπου καθόταν καὶ κουβέντιαζε μὲ κάποιον Ἀμερικανό. Μόλις με εἶδε ὁ Μπόμπ, ἐγκαταλείποντας τὸν φίλο του, ἔτρεξε κοντά μου, μὲ χαιρέτησε καὶ μοῦ εἶπε :

— Τί γίνεσαι, ἀγαπητέ μου ! Κι' ἐγὼ ποῦ ἀναρωτιώμουν ἂν βρίσκεσαι στὸ Λονδίνο. Ἐγώ, ξέρεις, ἔλειπα, ἤμουν στὶς Βρυξέλλες ἀπ' ὅπου γύρισα σήμερα τὸ πρωί. Ὁ Γουῶλτερ εἶναι καλὰ :

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησα ἄκεφα.

— Εἶδα στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸν τρομερὸ θάνατο τῆς φτωχῆς Μέϋ, ἔκανε ξαφνικά ὁ Μπόμπ. Θὰ βρισκόσουν ἀσφαλῶς ἐκεῖ καὶ θὰ ξέρης ὅλες τὶς λεπτομέρειες, δὲν εἶναι ἔτσι :

— Ναί, ἀπάντησα κυττάζοντάς τον φιλόποπτα. Βρισκόμουν ἐκεῖ ὅταν ἔγινε ἡ προανάκρισις. Τὴν φτωχὴ τὴν Μέϋ τὴν στραγγάλισαν.

— Ποιὸς τὴν στραγγάλισε ; Ὑποπευδόνται κανένα ;

— Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶπε ἀκόμα τίποτε, ἀρκέσθηκα νὰ ἀπαντήσω.

Ὁ Μπόμπ δὲν εἶπε τίποτε γιὰ τὴν Πασολίνα, κι' ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν πρόφερα τὸ ὄνομά της. Ἐπρεπε νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ νὰ μάθω γιὰτί ὁ Μπόμπ εἶχε πάει στὶς Βρυξέλλες.

Ὁ Μπόμπ δὲν πρόδιδε κανένα σημεῖον ἐκνευρισμοῦ. Μὲ ἀπόλυτη αὐτοκυριαρχία μοῦ ζητοῦσε λεπτομέρειες γιὰ τὸ φοβερὸ δράμα καὶ ὕστερα μοῦ εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε καμμιά μέρα στὸ σπίτι τῶν Οὔέντονορθ γιὰ νὰ ὑποβάλλῃ τὰ συλλυπητήριά του.

— Ἡ Πασολίνα θὰ στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ γιὰ τὸν θάνατο τῆς καλύτερης φίλης της ! παρατήρησεν ὁ Μπόμπ στὸ τέλος, ἐνῶ ἀναβε ἓνα ποῦρο.

Τὸν κύτταζα καλὰ—καλὰ, μὰ τὰ μάτια του ἦσαν στυλωμένα πάνω στὸ σπέρτο του. Κατάρθωσα ὅμως νὰ ξεχωρίσω σ' αὐτὰ τὰ μάτια τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ συναντήσουν τὰ δικά μου.

— "Ακουσέ με, Μπόμπ, τοῦ φώναξα ξαφνικά, ὥς μιλήσουμε καθαρά. Ἡ Πασολίνα ἐξαφανίστηκε !

— Ἐξαφανίσθηκε ! Πῶς ; Θέλεις νὰ πῆς πὼς ἡ Πασολίνα δὲν βρίσκεται στὸ σπίτι τῶν Οὔέντονορθ ;

— Ἐδραπέτευσε τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα !

— Τὴ νύχτα τῆς τραγωδίας ! Μὰ τότε ἀσφαλῶς θὰ τὴν ὑπο-

πτεύονται! Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα! Κι' ὁ Γουῶλτερ τί λέει;

— Τί νὰ πῇ ὁ δυστυχής! ἀπάντησα.

— Μὰ πραγματικά τὴν ὑποπτεύεται ἡ ἀστυνομία, ὅτι σκότωσε τὴ φιληνάδα της; ρώτησεν ὁ Μπόμπ.

— "Ἀκουσέ με, Μπόμπ, εἶπα σοβαρά, πές μου γιατί ἔμεινες τόσες μέρες σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι τοῦ Μπάρτον Κρέσεντ;

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό; ξαφνιάστηκεν ὁ φίλος μου, ποὺ ἔγινε πελιδνός.

— Τὸ ξέρω! ἀπάντησα σκληρά. Μπόμπ, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν κανένας μας δὲν πρέπει νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο. Ποῦ βρίσκεται ἡ Πασλίνα;

— Ποῦ βρίσκεται; Μὰ πῶς θέλεις, ἀγαπητέ μου, νὰ τὸ ξέρω;

— Τότε, νὰ σοῦ πῶ ἐγώ: ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ Πασλίνα ἐγκατέλειπε τὸ δωμάτιό της τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐπὶ πλέον, ἡ Πασλίνα φεύγοντας ἄφησε πίσω της ὅλη της τὴν ἀλληλογραφία ἀνάμεσα στὴν ὁποία ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἐπιστολή σου στὴν ὁποίαν ἔλεγες πῶς ἦσουν πρόθυμος νὰ τὴν συναντήσῃς στὸ μέρος ποὺ θὰ σοῦ ὠριζε.

Ὁ Μπόμπ μὲ κύτταζε σὰν νὰ ἤμουν ἓνας βρυκόλακας, ποὺ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τάφο του. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν, καὶ τὰ μάτια του πρόδιδαν ἓνα ἀνάμικτο αἶσθημα ἀπὸ φόβο καὶ κατὰπληξη.

— Σὰν νὰ λέμε, μουρμούρισε, μὲ ὑποπτεύονται γιὰ συνένοχο τῆς Πασλίνας;

— Παραδέχεσαι πῶς ἔστειλες αὐτὸ τὸ γράμμα; εἶπα μὲ ὕφος αὐστηρό.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ! εἶπεν ὁ Μπόμπ γελῶντας προσποιητά. Μὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀθῶο. Ὅταν τὸ ἔγραφα, δὲν φανταζόμουν πῶς θὰ μπλεκόμουν στὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας τῆς Μέυ Οὐέντονορθ, μιᾶς κοπέλλας ποὺ συμπαθοῦσα πάρα πολὺ.

— Εἴμεθα φίλοι, Μπόμπ, κι' ἀπλῶς σοῦ λέω τί μπορεῖ νὰ

ὑποπτευθῇ ἡ ἀστυνομία, εἶπα ἐλπίζοντας ὅτι θὰ μοῦ ζητοῦσε καμμιά συμβουλή. Ὁ Γουῶλτερ φυσικὰ ἐπιθυμεῖ πάρα πολὺ νὰ μάθῃ ποίας φύσεως ἦσαν οἱ σχέσεις σου μὲ τὴν Πασλίνα.

— "Ὡστε γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραψε ὁ Γουῶλτερ! εἶπε μὲ πικρία ὁ Μπόμπ. Καὶ τώρα νομίζει πῶς ἐγώ, ὁ καλύτερος φίλος του, τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του!

— Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀποδεικνύει πῶς εἶχες κάποια σχέση μὲ τὴν Πασλίνα;

— Ἔστω, ἔκανε ὁ Μπόμπ. Κι' ὕστερα;

— Ὁ Γουῶλτερ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μάθῃ λεπτομέρειες γιὰ τίς σχέσεις.

— Ὁχι, Τζῶρτζ. Συγχώρησέ με γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ὁ Γουῶλτερ ὅμως δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἀφορᾷ μονάχα τὴν Πασλίνα καὶ ἐμένα.

Ἡ τόλμη αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεώς του μὲ κατέπληξε.

— Μὰ τὸ πρᾶγμα, παρατήρησα, εἶναι σοβαρώτερο, ἀπ' ὅσο φαίνεται νὰ φαντάζεσαι. Ἡ Μέυ δολοφονήθηκε κατὰ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο. Ἡ Πασλίνα τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ἐξαφανίσθηκε, καὶ κανένας δὲν τὴν ξαναεῖδε. Ἐνα γράμμα βρέθηκε στὸ ὁποῖο προσφερόσουν νὰ βοηθήσῃς τὴν Πασλίνα. Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος σου ἔλειπες τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος. Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, στὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσουν τὴν Πασλίνα.

— Ὡστε πραγματικά τὴν πιστεύουν ἐνοχή; ρώτησεν ὁ Μπόμπ κυττάζοντάς με μὲ μιὰ σοβαρὴ ἐκφράση. Πές μου, Τζῶρτζ, τί πρᾶγμα ὑποπτεύονται;

— Πῶς νὰ μὴν τὴν ὑποπτευθοῦν ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὰ πάντα γιὰ νὰ δραπετεύσῃ;

— "Α! μοῦ φαίνεται πῶς κι' ἐσὺ πιστεύεις στὴν ἐνοχὴ της. Πιστεύεις κι' ἐσὺ πῶς τὴν συνάντησα τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος. Λοιπόν, παραδέχομαι πῶς τὴν συνάντησα ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ σταυροδρόμι τοῦ Κρόφτον. Εἶχα κάποιον... ἰδιαίτερο λόγο γιὰ νὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ...

— Τότε, ἂν θέλῃς νὰ μὴν συλληφθῇς ὡς συνένοχός της, νο-

μίζω πώς πρέπει να πᾶς ἀμέσως καὶ νὰ τὰ ἐξηγήσης ὅλα στὸν Μπάλκμαν, τὸν ἀστυνόμο ποὺ διενεργεῖ ἀνακρίσεις.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! φώναξεν ὁ Μπόμπ. Δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ πέθανε αὐτὸ τὸ φτωχὸ κορίτσι, αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ὑποχρεώνει νὰ φανερώσω τὸ μυστικὸ μὲς γυναικας.

— Ἡ Πασλίνα δραπετεύσε μαζί σου, εἶπα σκληρά. Κατόπιν τούτου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ πῆς τίποτε στὴν ἀστυνομία, ἔχεις τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀπαντήσης στὸν Γουώλτερ Γκουϊλφορντ.

— Αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν Πασλίνα, καὶ ὅχι ἐμένα, ἀπάντησεν ὁ Μπόμπ ἀτάραχα. Ἄν θέλῃ ἡ Πασλίνα νὰ θυσιάσῃ ὅλα ὅσα φαίνεται τόσο πολὺ νὰ ἀγαπᾷ, εἶναι ἐλεύθερη νὰ τὸ κάνῃ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ποὺ θὰ τὴν ἐμποδίσω.

— Μὰ δὲν βλέπεις τὴν δύσκολο θέση στὴν ὁποία βρίσκεσθε καὶ οἱ δύο σας; παρατήρησα. Ἐσὺ προσωπικῶς ἔχεις κάποιαν εὐθὺνὴν ἀπέναντι τοῦ Γουώλτερ.

— Δὲν τὸ παραδέχομαι αὐτό. Ἡ Πασλίνα εἶναι κυρία τῶν πράξεών της.

— Καλὰ, εἶπα ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ, δὲν ἐναπόκειται σὲ μένα νὰ σὲ κρίνω. Θὰ σὲ ἀναγκάσῃ ὅμως ἡ ἀστυνομία νὰ μιλήσῃς. Ἡ Πασλίνα μπορεῖ νὰ συλληφθῇ ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν, καὶ τότε θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐμφανισθῇ, εἴτε γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον της, εἴτε γιὰ νὰ τὰ ἀποκαλύψῃ ὅλα καὶ νὰ τὴν σώσῃς.

— Μήπως ξέρεις ἂν ἐξεδόθη ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον της; ρώτησεν ὁ Μπόμπ.

Ἀπάντησα καταφατικὰ καὶ προσέθεσα:

— Ἡ φωτογραφία της ἔχει κι' ὅλας σταλῇ σὲ ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα.

Ὁ Μπόμπ ἀκούμπησε τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι, στερέωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἄρχισε νὰ μὲ κυττάζῃ κατάματα.

— Ξέρω, Τζῶρτζ, μοῦ εἶπε στὸ τέλος, ὅτι οἱ μυστικὲς σχέσεις μου μὲ τὴν Πασλίνα θὰ σοῦ φαινόνταν πολὺ παράξενες καὶ πολὺ ὑποπτες. Δὲν θέλω νὰ σοῦ κρύψω πὼς ἀλληλογρα-

φοῦσα μὲ τὴν Πασλίνα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Γουώλτερ, κι' ὅτι πολλές φορές συναντηθήκαμε ἰδιαιτέρως, σὰν φίλοι ὅμως, καὶ ὅχι σὰν ἐρασταί. Τὴ μέρα τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος, συναντήθηκα μὲ τὴν Πασλίνα στὸ σταυροδρόμι τοῦ Κρώφτον, κατόπιν ραντεβοῦ ποὺ εἶχαμε ὀρίσει. Πέρα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο.

— Ξέρεις ὅμως ποῦ βρίσκεται τώρα ἡ Πασλίνα! εἶπα.

— Δὲν τὸ ξέρω. Ἡ Πασλίνα ἔφυγε.

— Ἐδραπέτευσε, θέλεις νὰ πῆς.

— Ἄν θέλῃς ἔκανε ὁ Μπόμπ, χαρακτήρισε ἔτσι τὴν πράξη της. Ἐδραπέτευσε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ποῦ πηγαίνει.

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς δὲν σὲ πείθει ὅτι ἡ Πασλίνα φοβᾶται τις ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας;

— Φυσικά, τὸ πρᾶγμα εἶναι ὑποπτό! παραδέχθηκεν ὁ Μπόμπ ἀναστενάζοντας ἐλαφρά.

— Κι' ἂν συλληφθῇ, ὅπως θὰ συμβῇ, ἀργὰ ἢ γλήγορα, φαντάζεσαι ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ προβάλῃ ἕνα ἄλλοθι;

— Μὰ ἂν εἶναι ἀθῶα, πὼς θέλεις νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴν της; ἔκανε ὁ Μπόμπ. Ὁ ἀγγλικὸς νόμος ἀγνοεῖ τις ὑποθέσεις. Θέλει νὰ ἀποδειχθοῦν γεγονότα.

— Ὡστε, σὰν νὰ λέμε, δὲν φοβᾶσαι μήπως καταδικασθῇ;

— Ναί. Ἐκτὸς ἂν ἡ ἀστυνομία φέρει μιὰ πραγματικὴ ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς της, πρᾶγμα πολὺ δύσκολο.

Τὰ λόγια του μὲ ἔρριξαν σ' ἕνα λαβύρινθο σκέψεων. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς ἐννοοῦσεν ὁ Μπόμπ. Φαινόνταν σὰν νὰ ἤξερε πὼς ἡ Πασλίνα ἦταν ἐνοχὴ, κι' ὅμως νὰ ἦταν βέβαιος πὼς καμμιά ἀπόδειξις δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἐναντίον αὐτῆς, οὔτε ἐναντίον τοῦ ἰδίου του, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε τὴν δεξιότητά μου μὲ τὴν ὁποία εἶχε γίνῃ τὸ ἐγκλημα.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν κυττάζω πρὸ παραξενεμένους κι' ἀπὸ πρὶν.

Τὸ ἐγκλημα ἐστερεῖτο αἰτίας. Καὶ θυμώμουν πὼς ἂν μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ πῇ ἕνα ψέμμα χωρὶς αἰτία, τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ ἕναν ἄνδρα.

Κι' αναρωτιώμουν γιατί ο Μπόμπ παρακολουθούσε τὸν Φρέντ Ίγκραμ ἀπὸ τόσο κοντά, καὶ γιατί πήγε στὶς Βρυξέλλες.

— Ὡστε δὲν ἀποδίδεις καμμιά σημασία στὶς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας; ρώτησα ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ σιωπή.

— Καμμία ἀπολύτως, μὲ βεβαίωσε. Βέβαια, δὲν ἔχω ὄρεξη νὰ βρεθῶ ἀνακατεμένος στὴν ἀπαίσια αὐτὴ ὑπόθεση. Καὶ λέω πὼς ἂν ἡ ἀστυνομία ὑποπτεύεται τὴν Παολίνα, κάνει μιὰ τεραστία γκάφα.

— Μὰ τότε γιατί δὲν παρουσιάζεται ἡ Παολίνα, ἢ τοῦλάχιστον δὲν παρουσιάζεσαι ἐσὺ γιὰ νὰ προβῇτε σὲ ἀποκαλύψεις;

Ὁ Μπόμπ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσει, μὰ σὰν μίλησε κατάλαβα πὼς μιλοῦσε ἀνοιχτόκαρδα καὶ τίμια:

— Μὲ ρώτησες ἴσια, Τζώρτζ, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ ἴσια, μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα. Λοιπὸν μάθε πὼς πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση ὑπάρχει κάτι πολὺ πιὸ μυστηριώδες ἀπ' ὅσο καὶ οἱ δύο μας φανταζόμαστε. Ρωτᾶς γιατί ἡ Παολίνα ἢ ἐγὼ δὲν προβαίνουμε σὲ ἀποκαλύψεις. Γιὰ νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τολμοῦμε. Γνωρίζουμε καὶ οἱ δύο μας μερικὰ γεγονότα, μὰ αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶναι τόσο ἀλλόκοτα πού ἂν τὰ ποῦμε δὲν θὰ μᾶς πιστέψῃ κανένας. Γιὰ σένα ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπόλυτο μυστήριον. Γιὰ μένα ὅμως πού κατάρθωσα νὰ μάθω ἀρκετὰ πράγματα, τὸ μυστήριον ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ διαλύεται.

Μὰ προσπαθοῦσε τάχα ὁ Μπόμπ νὰ μὲ γελάσῃ γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν Παολίνα; Ἡ ὅλη στάσις του, οἱ νευρικὲς χειρονομίες του, τὰ φιλόποπτα βλέμματά του, αὖξαναν συνεχῶς τὴν δυσπιστία μου.

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, παρετήρησα σταθερά, νὰ παρεμποδίξῃς τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης, κρύβοντας γεγονότα πού ἔτυχε νὰ γνωρίσῃς.

— Σ' αὐτὸ διαφέρω ἀπὸ σένα, Τζώρτζ, ἀπάντησε θαρραλέα ὁ Μπόμπ. Κρατῶ στὰ χέρια μου τὸ μυστικὸ μίᾱς γυναίκας, καὶ γιὰ μένα ἓνα γυναικεῖο μυστικὸ εἶναι ἱερό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΩΣ

Ὅταν ἐπέστρεψα τὴν ἐπομένη στὸ Μπαρνμάουθ βρῆκα τὸν Φρέντ καθισμένο στὸ καπνιστήριον τοῦ ξενοδοχείου καὶ διαβάζοντα μιὰν ἐφημερίδα. Σὰν μὲ εἶδε, σηκώθηκε, καὶ δείχνοντάς μου μιὰ παράγραφο τῆς ἐφημερίδος μὲ ρώτησε:

— Τὸ διάβασες αὐτό; γιατί δὲν μοῦ εἶπες τίποτα;

Καὶ ὕστερα ξανακάθισε μὲ μιὰν ἔκφραση βαθυτάτης ἀπελπισίας στὸ πρόσωπό του· εἶχε μόλις τώρα πληροφορηθῇ τὴν τραγωδία πού εἶχε συμβῇ στὸ σπίτι τῶν Οὐέντονορθ.

— Τὰ διάβασα ὅλα! μοῦ εἶπε. Ἡ φτωχὴ ἀγαπημένη μου δολοφονήθηκε! Ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο ἔχουν μιὰ σειρὰ τοῦ «Μόρνινγκ Πόστ» καὶ πέρασα τὸ πρωτὶ διαβάζοντας ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς τραγωδίας. Εἶναι τρομερό, τρομερό! Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπες τίποτε; Γιατί μὲ ἄφησες νὰ πιστεύω πὼς ἡ ἀγάπη μου ἦταν ζωντανὴ ἀκόμα.

— Γιατί εἶσαι ἤδη ἀρκετὰ δυστυχισμένος φίλε μου! Ἦταν καλύτερα ν' ἀνακαλύψῃς μόνος τὴν ἀλήθεια!

— Ἡ ἀγάπη μου πέθανε! ξαναεἶπε ἐνῶ, ἓνα δάκρυ φάνηκε στὰ μάτια του. Πῆρε τὸ μυστικὸ τῆς μαζί της στὸν τάφο, καὶ καμμιά πιά ἐλπίδα δὲν ἔχω νὰ γίνω ὁ παλιὸς Φρέντ Ίγκραμ.

Πρέπει τώρα νὰ μείνω ἔτσι ὥς πού νὰ πεθάνω, κι' ὅσο νωρίτερα θὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος τόσο καλύτερα θὰ εἶναι γιὰ μένα.

— Ὡστε ἡ Μεύ ἔκρυβε κάποιον μυστικόν, φώναξα.

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Φρέντ, καὶ πέθανε χωρὶς νὰ τὸ φανερώσῃ.

— Μὰ δὲν τὴν ἀναζήτησες ποτέ σου, γιὰ νὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ αὐτὸ τὸ μυστικὸ ;

— Ὅχι. Γιατὶ ἔμαθα πὼς ἤξερε τὸ μυστικὸ μετὰ τὸν ὑποτιθέμενο θάνατό μου, ὁπότε δὲν μποροῦσα πιά νὰ τὴν πλησιάσω, φοβούμενος μήπως ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια.

— Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ ἀφοῦ σὲ ἀγαποῦσε ! παρέτῃρσα.

— Μπορεῖ νὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ μοῦ φανερῶσιν τὴν ἀλήθεια ὁ φόβος. Εἶχε κι' αὐτὴ ἐχθροὺς ὅπως καὶ ἐγώ.

— Καὶ μπορεῖ νὰ τὴν σκότωσε κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς, ἔ ; εἶπα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρέντ ἦταν κατάσπρο, καὶ κάθετόσο ἀναστένναζε· νὰ ὑποπτευόταν τάχα κι' αὐτὸς τὴν Πασλίννα γιὰ φόνισσα.

— Αὐτοὶ τὴ σκότωσαν ! εἶπεν ὁ Φρέντ ξαφνικά, μὲ φωνὴ πού θαρρεῖς πνιγόταν στὸ λάρυγγά του. Τὴ σκότωσαν, γιατί φοβόνταν μήπως ἡ Μέϋ φανερῶσιν τὴν ἀλήθεια. Κι' αὐτὴ, ἀπ' ἄλλη μεριά μὲ νόμιζε νεκρὸ καὶ συνεπῶς δὲν φανταζόταν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ κακὸ μὲ τίς ἀποκαλύψεις της.

— Τότε, ἀφοῦ ξέρεις τὴν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος, εἶπα, θὰ ξέρεις φυσικὰ καὶ ποιὸς εἶχε συμφέρον νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸ. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς τὸν θάνατον αὐτῆς τῆς φτωχῆς κοπέλλας, Φρέντ.

Ὁ Φρέντ καθόταν ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα, χωρὶς νὰ κουνιέται οὔτε ἓνας μῦς τοῦ προσώπου του. Ἦταν βυθισμένος στὶς ζοφερὲς σκέψεις του, γιατί τὸ χτύπημα ἐκεῖνο ἦταν παρὰ πολὺ ξαφνικόν. Ζῶντας σ' ἓνα κόσμον καινούργιον, ὁ παράξενος αὐτὸς ζῶνεκρος λάτρευε τὴν μνήμην τῆς ἀγαπημένης του, σὰν τὸν κρίκο πού συνέδεε τὸ παρὸν μὲ τὸ παρελθόν. Καὶ τώρα πού ὁ συνδετικὸς αὐτὸς κρίκος εἶχε παύσει νὰ ὑπάρχῃ, ἐξαφανίστηκε μαζί του καὶ ἡ μόνη του ἐλπίδα. Ἡ Μέϋ εἶχε πάρει μαζί της τὸ μυστικὸ του στὸν τάφο.

Τὰ ὅσα μοῦ ἀπεκάλυψεν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Φρέντ ἐρριξαν ὁλότελα καινούργιον φῶς σ' ὅλη τὴν μυστηριώδη ὑπόθεσιν. Μοῦ

φαίνόταν πὼς ὁ Φρέντ γνώριζε τὸν ἔνοχο. Τώρα μοναδικὴ μου ἔγνοια ἦταν νὰ τὸν πείσω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ καὶ τὰ ἄλλα γεγονότα ἔτσι πού νὰ μπορέσω νὰ καθορίσω ἓναν τρόπον ἐνεργείας ἀνάμεσα στὶς τόσες δυσκολίες πού ὠρθώνονταν μπροστά μου.

Τὸν ἰκέτευσα νὰ μοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια, μὰ γιὰ πολλὴ ὥρα αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις μου. Ἡ φρικτὴ ἀνακάλυψις γιὰ τὸν θάνατον τῆς Μέϋ εἶχε δημιουργήσει στὴν ψυχὴ του τὸν πόθο γιὰ μιὰ τρομερὴ ἐκδίκηση. Οἱ ἀστραπὲς πού πετοῦσαν τὰ μάτια του μοῦ ἔδειχναν πὼς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν ἔνοχο τοῦ ἐγκλήματος· μὰ σὲ λίγο ἡ ἀποφασιστικὴ του ἔκφραση παρεχώρησε τὴν θέσιν της στὴν ἀπελπισία.

— Μὰ δὲν μπορεῖς ν' ἀφήσῃς νὰ περάσῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ ἄτιμη δολοφονία, Φρέντ, τοῦ φώναξα. Μπορεῖς ἀκόμα νὰ παραμείνης ἄγνωστος, ἀλλὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ δράσω ἐγὼ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁσων θὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς. Μπορῶ μάλιστα τώρα νὰ σοῦ πῶ πὼς γνώριζα πάρα πολὺ καλὰ τὴν φτωχὴ Μέϋ.

— Γνώριζες τὴν Μέϋ ; ρώτησε ὁ Φρέντ μὲ μιὰν ἔκφραση ἐκπλήξεως. Ποῦ τὴν εἶδες ;

— Στὸ σπῖτι της. Οἱ Οὐέντονορθ ἦσαν φίλοι τοῦ Γουῶλτερ Γκουῖλφορντ, πού μὲ φιλοξένησε φέτος στὴν κυνηγετικὴ του ἔπαυλη.

— Γκουῖλφορντ ; ρώτησεν ὁ Φρέντ. Μήπως πρόκειται γιὰ τὸν διάδοχο τοῦ γέρου λόρδου Τόσσυτερ ;

— Ἀκριβῶς, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλhoὺς μου φίλους.

Μὰ ἀπέφυγα νὰ τοῦ πῶ πὼς κι' ὁ Μπόμπ Ἀλντερσον βρισκόταν μαζί μας, κι' ἀκόμα πὼς ἡ Πασλίννα φιλοξενεῖτο στὸ σπῖτι τῶν Οὐέντονορθ καὶ ἦταν φιληνάδα τῆς Μέϋ.

— Τότε ἀφοῦ ἤξερες τὴν Μέϋ, ἔκανε ὁ Φρέντ ἀναστενάζοντας, θὰ καταλαβαίνῃς πόσο τὴν ἀγαποῦσα !

— Μὰ κι' αὐτὴ σὲ ἀγαποῦσε, παρατήρησα.

— Πὼς τὸ ξέρεις αὐτό ;

— Γιατὶ μιὰ φορὰ μοῦ τὸ εἶπε. Ὅταν ἔμαθε πὼς εἶχα ζήσει στὴ Φλωρεντία, μοῦ εἶπε πὼς σὲ γνώριζε, κι' ὅτι ἀγαπώσαστε στὰ κρυφὰ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν οἱ γονεῖς της.

Ὁ Φρέντ ἀναστέναξε ξανά, καὶ εἶδα πὼς μὲ κόπο συγκατατοῦσε τὰ δάκρυά του. Ἡ ἀνάμνησις τῶν περασμένων ἦταν τόσο γλυκειά, μὰ καὶ τόσο πικρὴ συγχρόνως!

— Ἄν δὲν ἤμουν καταδικασμένος στὴ σιωπὴ, ὅπως εἶμαι, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Φρέντ, θὰ μπορούσα νὰ πάω στὸ σπῖτι τῶν Οὐέντονορθ καὶ νὰ ἀναζητήσω κανένα στοιχεῖο, πού νὰ μπορῇ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ σὲ κάποιο ἀποτέλεσμα! Στὴν κατάσταση ὅμως στὴν ὁποία εὐρίσκομαι, εἶμαι ὁλότελα ἀνήμερος! Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε!

— Μπορεῖς ὅμως νὰ κάνῃς ἓνα πρᾶγμα, εἶπα μὲ πειστικὴ φωνή. Νὰ μὲ χρησιμοποιοῦνς ἐμένα ὡς ἐκδικητή.

— Ὅχι, Τζώρτζ, ἔκανε ὁ φίλος μου χαμογελώντας ἐλαφρά, ὅλα αὐτὰ εἶναι περιττά. Ἡ φτωχὴ ἀγαπημένη μου εἶναι τώρα νεκρή. Ἔπεσε κι' αὐτὴ θύμα, ὅπως ἔπεσα καὶ ἐγώ.

— Ὡστε ἀρνεῖσαι νὰ κάνῃς τίς ἐνέργειες ἐκεῖνες, πού θὰ μπορούσαν νὰ θέσουν τὴν ἀστυνομία ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐνόχων; ρώτησα κατάπληκτος.

— Γιὰ τὴ στιγμὴ, ναί, ἀρνοῦμαι! ἀπάντησεν αὐτός. Κι' ὕστερα ξαφνικὰ προσέθεσε. Ξέρω, Τζώρτζ, πὼς αὐτὴ μου ἡ στάση θὰ σοῦ φαίνεται ὁλότελα ἀδικαιολόγητη. Ὑπάρχει κάποιος λόγος γιατί ἐνεργῶ ἔτσι, καὶ σὲ βεβαιῶ πὼς ἡ ἐκδίκησίς μου, ἂν καὶ τὴν ἀναβάλλω γιὰ λίγο καιρὸ δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν σκληρότητά της. Ἡ ἀγάπη μου πέθανε, καὶ τώρα σ' ἐμένα ἐναπόκειται νὰ τιμωρήσω τὸν δολοφόνου της. Μεῖνε ἡσυχος. Ὄταν θὰ φθάσῃ ἡ μέρα γιὰ νὰ καταγγεῖλω τὸν ἐνοχο, δὲν θὰ διστάσω οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ κάνω. Τότε θὰ σοῦ τὰ ἀποκαλύψω ὅλα, καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ ἀλήθεια εἶναι τέτοια πού θὰ σὲ καταπλήξῃ.

Κατάλαβα πὼς ὁ Φρέντ δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε τίποτε ἄλλο καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῶ στὰ ὅσα μοῦ εἶχεν ἤδη ἀποκαλύψει.

— Γιατὶ ἐπιμένεις; μοῦ εἶπε σὰν ἔκανα μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ μιλήσῃ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μὲ κάνει τόσο πολὺ νὰ ὑποφέρω! Ἄς τὴν ἐγκαταλείψουμε καλύτερα.

Κι' ἔτσι, περάσαμε τὸ ὑπόλοιπο πρῶτῃ περπατώντας στοὺς

δρόμους τῆς πόλεως καὶ στὴν ἀκτὴ, κουβεντιάζοντας γιὰ χίλια-δυὸ ἀδιάφορα πράγματα.

— Μετὰ τὸ γεῦμα θυμήθηκα ξαφνικὰ ἓνα γεγονὸς, πού ὡς τότε εἶχεν ὁλότελα διαφύγει τὴν προσοχή μου: τὸ ὅτι ἡ Ντόρα βρισκόταν στὸ Μπάρνμαουθ. Βρῆκα τότε μιὰ δικαιολογία καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ τράβηξα στὴν ὁμορφὴ ἑπαυλὴ ὅπου ἔμενε ὁ Σέρ Ἐντμοντ Χάλετ, ὁ πατέρας τῆς Ντόρας.

Σὰν μπῆκα μέσα εἶδα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ σπῖτι ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου. Ὄταν δὲ ζήτησα τὴ δεσποινίδα Ντόρα μὲ ὠδήγησαν σ' ἓνα πολυτελέστατο σαλόνι πού ἐπιβεβαίωσε τὴν πρώτη μου ἐντύπωση.

Ὑστερα ἀπὸ ἀναμονὴ ὀλίγων λεπτῶν, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Ντόρα πού ἦταν κατακόκινη. Φοροῦσε ἓνα κοστοῦμι σπόρ, καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισίς της ἔδειχνε πὼς ἔπαιζε γκόλφ ἢ τέννις, ὅταν τῆς ἀνῆγγειλαν τὴν ἐπίσκεψή μου.

— Πόσο χαίρομαι πού σὰς βλέπω, κ. Μπάρχαμ, φώναξεν ἡ κοπέλλα, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι. Σὰς ἔστειλα πρὸ ἡμερῶν ἓνα γράμμα στὴν κυνηγετικὴ ἑπαυλὴ τοῦ Γουῶλτερ, μὰ φαίνεται πὼς δὲν τὸ λάβατε. Ἦθελα τόσο πολὺ νὰ σὰς δῶ.

— Ἀλήθεια; ρώτησα. Καὶ γιὰ τί πρᾶγμα;

— Σχετικῶς μὲ τὴν ἀπαίσια ὑπόθεσις τῆς δολοφονίας, ἀπάντησεν ἡ κοπέλλα. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπῖτι τῶν θειῶν μου πρὸ τριῶν ἡμερῶν. ἔκανα ὅτι μπόρεσα γιὰ νὰ παρηγορήσω τὴ φτωχὴ θεία μου, μὰ φοβᾶμαι πὼς δὲν κατάρθωσα καὶ μεγάλα πράγματα. Ἡ Μέυ ἦταν μοναχοκόρη, καὶ οἱ γονεῖς της τὴν ἐλάτρευαν!

— Δὲν ἀνακαλύφθηκε κανένα καινούργιο στοιχεῖο; ρώτησα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα νὰ σὰς ρωτήσω. Βρέθηκα κατὰ τύχην στὸ Μπάρνμαουθ καὶ πέρασα νὰ σὰς δῶ καὶ νὰ μάθω κανένα νέο.

— Τὶ ἀνεκάλυψεν ἡ ἀστυνομία, αὐτὸ φυσικὰ δὲν τὸ ξέρουμε, εἶπεν ἡ Ντόρα, ὅταν ὅμως φύγατε ὅλοι σὰς, ἐγὼ ἔκανα μιὰ πάρα πολὺ προσεκτικὴ ἐρευνά καὶ ἀνεκάλυψα κάτι πού κάνει ἀκόμα πιὸ ὑποπτὴ τὴ δραπετεύση τῆς Ἰταλιάνας. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: τὸ ἀπόγευμα πρὶν ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς

τραγωδίας, πλησίασαν στο σπίτι τών θείων μου δυο άνθρωποι μ' ένα όργανέτο κι' άρχισαν νά παίζουν διάφορα κομμάτια. Ἡ Παολίνα, κατενθουσιασμένη πού της δινόταν ή εύκαιρία νά μιλήσῃ τήν μητρική της γλώσσα, βγήκε έξω καί κουβέντιασε ώρα πολλή μέ τούς δύο Ἰταλούς όργανοπαίκτας. Ὁ ένας ήταν καμμιά πενηνταριά χρονών, καί ὁ άλλος είκοσιπέντε. Μοιάζαν σάν πατέρας καί γιούς. Εἶχαν ὅμως καί οἱ δύο έγκληματικές μορφές. Ἡ Παολίνα τούς έδωσε λίγα χρήματα, καθώς καί λίγο φαγητό από τήν κουζίνα, κι' άφοῦ οἱ δύο Ἰταλοί φύγαν, μάς διηγήθηκε τή ρωμαντική τους ιστορία. Ἦσαν θεῖος καί άνεψιός πού εἶχαν έρθῃ στο Λονδίνο άναζητώντας τήν άρραβωνιαστική τοῦ νέου πού εἶχεν εξαφανισθῇ καί γιά τήν ὁποία πίστευαν ὅτι βρισκόταν στήν Ἀγγλία. Οἱ δύο Ἰταλοί γύριζαν τώρα από πόλη σέ πόλη έλπίζοντες νά βροῦν τή γυναίκα πού άναζητοῦσαν. Τό πρᾶγμα μάς φάνηκε παράξενο καί τό συζητήσαμε κατὰ τό δείπνο. Ξαφνικά, μετά τό φαγητό εἶδα τήν Παολίνα νά διαβάζῃ κάτι πού ήταν γραμμένο σ' ένα μπλε παληόχαρτο.

— Κατόπιν; ρώτησα μέ περιέργεια.

— Ἀπλούστατα, εἶπε μέ σοβαρό τόνο ή Ντόρα. Ὅταν εξέτασα τό δωμάτιο τῆς Μέϋ, άφοῦ πήραν τό πτώμά της, βρήκα αὐτό τό πρᾶγμα πάνω στο πάτωμα.

Καί λέγοντας αὐτά τά λόγια ή Ντόρα έβγαλε από τόν κόρφο της τό μπλε χαρτάκι πού εἶχε δεῖ τήν Παολίνα νά τό διαβάζῃ μέ τόση προσοχή.

Στό χαρτί αὐτό ήταν κάτι γραμμένο σέ Ἰταλική γλώσσα.

— Ἐβαλα καί μοῦ τό μετέφρασαν, εἶπεν ή Ντόρα. Διαβάστε το καί σεῖς καί πέστε μου τήν ιδέα σας.

Πῆρα τό χαρτί καί διάβασα τά έξῆς:

«Σήμερα τήν νύχτα. Ἐάν εἴσθε έτοιμη».

Σήκωσα τά μάτια μου καί κύτταξα έρωτηματικά τήν Ντόρα.

Τί νά έννοοῦσε τάχα τό μυστηριώδες αὐτό σημείωμα; Γιατί, άφοῦ τό εἶχε λάβει κρυφά ή Παολίνα, νά βρεθῇ τό σημείωμα αὐτό πεταγμένο στο δωμάτιο, ὅπου εἶχεν έκτυλιχθῇ ή φρικιαστική τραγωδία;

IOANNIS A. TSOIHAL

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΟΝΤΡΕΑΛ ΕΝ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΙΣΤΩΝ

IOANNINA

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΠΕΡΙΠΛΟΚΕΣ

Μετά λίγα λεπτά μπήκε στο δωμάτιο ὁ Σέρ Ἐντμοντ Χάλετ, ένας ύψηλός, γηραλέος άριστοκράτης, καί ή Ντόρα μοῦ σύστησεν άμέσως τόν πατέρα της πού μόλις άκουσε τό ὄνομά μου, μέ υποδέχθηκε μέ έξαιρετικήν θερμότητα. Ἦταν ὁ εκπροσωπewτικός τύπος τοῦ άποστράτου άξιωματικοῦ τών Ἰνδιών.

— Ἡ Ντόρα μοῦ μίλησε γιά σᾶς πάρα πολύ, μοῦ εἶπεν ὁ Σέρ Ἐντμοντ. Εἶσασταν παρόν στήν τρομερή τραγωδία, γιά τήν ὁποία πενθοῦμε, δέν εἶναι ἔτσι; Ἡ φτωχή ή Μέϋ! Τέτοιος θάνατος! Κι' αὐτή ή άστυνομία, πού δέν κατώρθωσε τίποτε νά ξεκαθαρίσῃ! Εἶναι καταπληκτικό μιά ξένη γυναίκα νά μπορῇ νά εξαφανίζεται μέ τέτοιο τρόπο, χωρίς ν' άφήσῃ κανένα ἔχνος πίσω της.

Συμφώνησα στά ὅσα έλεγεν ὁ γέρος άξιωματικός, πού θεωροῦσε κι' αὐτός, σάν ὅλους τούς άλλους, τήν Παολίνα ένοχη καί φυσικά τό αλλόκοτο σημείωμα, πού μοῦ εἶχε δείξει ή Ντόρα ένίσχυεν τίς ὑποψίες του.

— Δέν χωρεῖ καμμιά άμφιβολία πώς ή γυναίκα αὐτή, εξακολούθησε, κατώρθωσε νά φύγῃ από τήν Ἀγγλία καί νά περάσῃ στήν Ἡπειρωτική Εὐρώπη. Ἡ άστυνομία άρχισε νά τήν καταδιώκῃ ὅταν πιά αὐτή εἶχε περάσει τό κανάλι τοῦ Ντόβερ.

Τόν άφησα νά καταφέρεται έναντίον τῆς άστυνομίας ὥσπου βρήκα τήν εύκαιρία μέ τρόπο νά αλλάξω τό θέμα τῆς συνομιλίας. Ὅταν δέ σηκώθηκα γιά νά φύγω εἶχαμε γίνει τόσο φίλοι μέ τόν γέρο, πού γύρισε καί μοῦ εἶπε:

— Τό βράδυ θά θέλατε νά δειπνήσουμε μαζί; Ὑστερα θά

συνοδεύσω τη Ντόρα στο θέατρο. Βρίσκεται έδω ένας πάρα πολύ καλός θιασός που παίζει τις μεγαλύτερες έπιτυχίες του Λονδίνου.

Ήμέσως θυμήθηκα πώς έπιθυμούσα πολύ νά δω πάνω στη σκηνή τόν «νεκρό», τόν φίλο μου τόν Φρέντ, καί συλλογίσθηκα πώς θά ήταν άκόμα καλύτερα άν είχα για συντροφιά τήν Ντόρα καί τόν πατέρα της. Δέχθηκα λοιπόν τήν πρόσκληση, κι' άφοϋ πήγα καί ντύθηκα, έπέστρεψα στο σπίτι του Σέρ "Εντμοντ. Μετά τό δείπνο πήγαμε στο θέατρο, που ήταν γεμάτο κόσμος.

Ή πρώτη μου δουλειά ύπήρξε νά ρίξω μιά ματιά στο πρόγραμμα όπου διάβασα: «Κέκυ, (ύπηρέτης του πρεσβευτοϋ) ό κ. Χάρρυ Γκάρθορν».

Ή πρώτη πράξις πέρασε πάρα πολύ εύχάριστα. Ό Φρέντ δέν είχεν άκόμα κάνει τήν εμφάνισή του επί της σκηνής. Ή δεύτερη όμως πράξις συνέβαινε στο γραφείο του "Αγγλου πρεσβευτοϋ, όποτε ό «Κέκυ» ό ύπηρέτης, δηλαδή ό Φρέντ, φαίνεται στήν σκηνή κρατώντας ένα σημείωμα.

— Κύριε Μάρχαμ, μου σφύριξε τότε ή Ντόρα στο αυτί άρπάζοντάς με από τό χέρι, κυττάξετε... ω, κυττάξετε...

— Τι συμβαίνει; μουρμούρισα κι' εγώ. Δέν βλέπω τίποτε.

— Κυττάξετε αυτόν τόν άνθρωπο... τόν ύπηρέτη!

— Τι συμβαίνει μ' αυτόν; ρώτησα ένφ ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Τόν γνωρίζετε;

— Ναί, τόν έχω δη πολλές φορές ως τώρα. Τόν άνθρωπον αυτόν θά τόν άνεγνωρίζα μέσα σέ δέκα χιλιάδες κόσμος!

— Μήπως γελιέσθε από τό μακιγιάρισμά του; ρώτησα.

— Όχι! Έκανε ή Ντόρα με φωνή σταθερή. Αυτός είναι!

— Ποϋ τόν συναντήσατε; ύπό ποιές συνθήκες; ρώτησα προσπαθώντας νά κρύψω τήν άγωνία μου.

— Βρισκόμουν στο Λονδίνο, είπεν ή Ντόρα, με τή θεία μου, τή φτωχή τήν Μέϋ καί τήν Παολίνα. Είχαμε πάει για κάτι ψώνια. Ή θεία μου καί ή Μέϋ προχωρούσαν ένφ εγώ καί ή Παολίνα είχαμε μένει πίσω. Ξαφνικά είδα τήν Παολίνα νά στα-

ματᾱ καί νά όπισθοχωρή, κατάχλωμη, σαν νά είχεν άντικρύση ένα φάντασμα. Τή ρώτησα τί συνέβαινε καί μοϋ είπε πώς γνώρισε κάποιον διαβάτην, που όμως αυτός δέν τήν άντιλήφθηκε. Κύτταξα άμέσως τόν διαβάτην αυτόν. Ήταν καλοντυμένος καί φαινόταν τζέντλεμαν. Μά μοϋ είχε κάνει έντύπωση ή χλωμάδα της Παολίνας, ή όποία άρχισε νά προχωρή πιό βιαστικά, κυττάζοντας όλοένα πίσω της, σαν νά φοβώταν μήπως τήν παρακολουθοϋσε κανένας καί μόλις μετά μισή ώρα συνήλθεν από τήν ταραχή της. Τήν ρώτησα ποιός ήταν αυτός ό άνθρωπος, μά εκείνη δέν μοϋ άπάντησε θετικά. Ήταν όμως φανερό πώς ή Παολίνα φοβώταν κάτι, καί ότι δέν περίμενε νά συναντήσει αυτόν τόν άνθρωπο.

— Μά αυτός ό άνθρωπος, είπα δείχνοντας τή σκηνή είναι ένας γνωστός ήθοποιός! Ασφαλώς δέν μπορεί νά είναι ό άνθρωπος τόν όποιον συναντήσατε εκείνη τήν ήμέρα.

— Δέν ξέρω, αλλά θά ήθελα πολύ νά τοϋ μιλήσω! είπεν ή Ντόρα θεληματικά.

— "Αν θέλετε, τόν βλέπω καί τόν ρωτώ σχετικώς, είπα. Μπορώ εύκολα νά μάθω τή διεύθυνσή του.

— "Α, θά με ύποχρεώσετε άν τό κάνετε, φώναξεν ή Ντόρα. Έσείς είσθε ένας άνδρας καί μπορείτε εύκολώτερα από μένα νά ανακαλύψετε τήν άλήθεια. Πρέπει νά βρούμε όπωσδήποτε τήν Παολίνα, είτε είναι άθώα, είτε είναι ένοχη. Καί είμαι βεβαία πώς άπ' αυτόν τόν άνθρωπον θά μπορέσετε νά μάθετε πράγματα που θά μάς διευκολύνουν στήν έρευνά μας. Ή Παολίνα τόν γνωρίζει, καί τόν φοβάται. Αυτά τά δυό γεγονότα είναι άναμφισβήτητα.

Έν τῷ μεταξύ, ό ήθοποιός Χάρρυ Γκάρθορν είχε παίζει τόν ρόλο του καί είχε φύγει από τήν σκηνή.

Κι' έν τῷ μεταξύ ή δική μου θέση είχε γίνει πιό δύσκολη κι' από πρίν. Ή Παολίνα είχε δεί τόν Φρέντ καί τόν είχεν άναγνωρίσει. Ή θεωρία μου κατά τήν όποίαν ό Μπόμπ "Αλντερσον έργαζόταν για λογαριάσμό της, για νά έξακριβώση άν ό άνθρωπος εκείνος ήταν πραγματικά ό Φρέντ "Ιγκραμ

πού έθεωρεΐτο νεκρός έπιβεβαιωνόταν για μιάν άκόμα φορά.

Άπό κείνη την στιγμή, οΰτε ή Ντόρα οΰτε έγώ ένδιαφερθήκαμε για τó έργο. Ή δμορφη κοπέλλα άπό καιρό σέ καιρό μοΰ μωρμούριζε στο αΰτί ίκετεύοντάς με νά μήν χάνω στιγμή και νά φροντίσω νά συναντηθώ τó γρηγορώτερο με τόν ήθοποιό. Ή Ντόρα τώρα είχεν άποκτήσει καινούργιο ένδιαφέρον γι' αΰτή την ύπόθεση. Τή μιá στιγμή θεώρουσε την Παολίνα ως φόνισσα και την άλλη πάλι φαινόταν σάν νά θεωρηΐ την έξαφάνησή της σάν μιá άπλη σύμπτωση.

Μετά την παράσταση συνώδευσα τόν Σέρ Έντμοντ και την κόρη του στο σπίτι τους και ύστερα έπέστρεψα στο ξενοδοχείον.

— Φρέντ, φώναξα σάν μπήκα στην κρεβατοκάμαρα του φίλου μου πού με περίμενε, σέ είδα σήμερα στην σκηνή. Έπαιξες θαυμάσια, αλλά πρέπει νά σέ πληροφορήσω πώς κάποιος σέ άνεγνώρισε.

— Μέ άνεγνώρισε; Ποιός; φώναξεν αΰτός χλωμιάζοντας θανάσιμα.

— Ή Παολίνα!

— Ή Παολίνα! Μά αΰτή δέν βρίσκεται στο Μπαρνμάρουθ!

— Όχι, άπάντησα, και του έξήγησα πώς είχα πάει στο θέατρο με τόν Σέρ Έντμοντ και την κόρη του, πού γνώριζε την Παολίνα. Του είπα άκόμα πώς ή Ντόρα άνεγνώρισε στο πρόσωπό του τόν άνθρωπο τόν όποιον είχεν ίδη ή φιληνάδα της κάποτε στο δρόμο.

— Ή Παολίνα με είδε! φώναξεν αΰτός. Έγώ όμως δέν την άντιλήφθηκα! Όστε ξέρει πώς είμαι ζωντανός!

— Ή Παολίνα άπλώς τó ύποπτεύεται, είπα. Ζητεΐ μιá βέβαιη άπόδειξη ότι είσαι ό Φρέντ Ίγκραμ.

— Τι πρέπει τώρα νά κάνω; ρώτησεν ό Φρέντ. Αΰτή ή κοπέλλα, ή Ντόρα Χάλετ, μπορεί νά γράψη της Παολίνας και νά της πηΐ πού βρίσκομαι και τί δουλειά κάνω. Και τότε ή Παολίνα θά ρθηΐ για νά με βρῇ.

— Και δέν πάει νά έρθη; είπα κυττάζοντας κατάματα τόν φίλο μου.

Τά μάτια του είχαν πάρει μιάν άγρια, μιá τρελλή έκφραση.

— Άν έρθη ή Παολίνα και με δεΐ, είπε χαμηλόφωνα, αΰτό θά σημάνη τó τέλος μου.

Κι' ύστερα με μιá άλλόκοτη έκφραση φόβου, γύρισε πρós τó μέρος μου και είπε:

— Δέν πρέπει νά συναντηθούμε ποτέ ή Παολίνα και έγώ! Καταλαβαίνεις;

— Όχι, δέν καταλαβαίνω! άπάντησα.

— Μά φυσικά δέν καταλαβαίνεις! φώναξε. Αΐ, Τζώρτζ, άν μοΰ ήταν δυνατόν νά σοΰ φανερώσω την τρομερή αλήθεια! Μά όχι—δέν τολμώ! Αΐ, Τζώρτζ, είσαι ό μόνος μου φίλος!

Και λέγοντας αΰτά τά λόγια μοΰ έσφίξε τó χέρι, ένώ είδα δάκρυα νά άναβλύζουν άπό τά μάτια του.

Φόβος νά άναφέρη ή Ντόρα την άνακάλυψη της στην Παολίνα δέν ύπήρχε, και προσπάθησα νά ήσυχάσω γι' αΰτό τόν Φρέντ. Έπειδή όμως δέν μπορούσα νά του φανερώσω δλη την αλήθεια, τά έπιχειρήματά μου δέν τόν κατέπεισαν.

— Όχι, είπε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο, τó μόνο πράγμα πού μοΰ μένει νά κάνω είναι νά έγκαταλείψω τόν θιασο και νά αλλάξω πάλι όνομα. Δέν θά τολμήσω νά παίξω και αΰριο έδω.

— Μά άφοΰ σοΰ λέω πώς δέν διατρέχεις κανένα κίνδυνο! Έποσχέθηκα στην μίς Χάλετ νά σέ δώΐ για νά πεισθώ πώς γνώριζες την Παολίνα. Θά πώ ότι έγινε κάποιο λάθος και έτσι όλα θά διορθωθούν.

— Όχι, πρέπει νά φύγω άπό τόν θιασο, επέμεινε ό Φρέντ. Δέν έχω πολλά χρήματα, και θά σέ παρακαλέσω νά μοΰ δανείσης μερικά.

Εϋχαρίστως, είπα. Μά δέν θεωρώ άπαραΐτητη την άναχώρησή σου. Δέν νομίζεις πώς ή έξαφάνισις θά αύξησηΐ τίς ύποψίες της μίς Χάλετ;

Τό έπιχείρημά μου αΰτό του έκανε έντύπωση.

— Έχεις δίκη, μοΰ είπε άφοΰ σκέφθηκε καλά-καλά. Πρέ-

πει νὰ μείνω. Ἡ ξαφνικὴ ἐξαφάνιση μου, θὰ γεννήσῃ τίς ὑποψίες τῆς μίς Χάλετ, καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπόνοιάν της.

— Ἀκόμη, καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ διενεργήσῃ ἔρευνες γιὰ νὰ σὲ ἀνακαλύψῃ, ὑποψιαζομένη κανένα ἔγκλημα τυχόν. Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου σωστὸ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ θίασο, νὰ ἀλλάξῃς ὄνομα καὶ νὰ ἐξαφανισθῇς.

— Σωστά. Ἔχεις δίκην Τζώρτζ. Θὰ μείνω.

Μὰ ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ θυμήθηκα τὸ περίεργον σημεῖωμα ποὺ βρῆκεν ἡ Ντόρα στὸ δωμάτιο τῆς Μεύ. Κι' ἀναρωτήθηκα ἂν οἱ δυὸ πλανώδιοι ἐκεῖνοι ὀργανοπαῖκται ἦσαν φίλοι τῆς Πασλίνας, ἢ συνένοχοί της.

Θυμήθηκα ἀκόμα πῶς ὁ Μπόμπ Ἀλντερσον κατῴρθωσε νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν Φρέντ. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἦταν φανερός. Ἡ Πασλίνα εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Φρέντ στὸ δρόμο, καὶ ὁ Μπόμπ τὴ βοήθησε στίς ἄλλες τῆς ἔρευνες της. Ἀπὸ μέσα μου ἤμουν βέβαιος πῶς ἡ Πασλίνα εἶχε τώρα πεισθῇ ὅτι ὁ Φρέντ ἦταν ζωντανός. Καὶ ἂν πραγματικὰ ἡ Πασλίνα κρατοῦσε στὰ χέρια της τὸ ἀτιμωτικὸ μυστικὸ τοῦ Φρέντ, ἡ κατάστασις εἶναι πολὺ σοβαρώτερη ἀπ' ὅσο τὴ φανταζόμουν.

— Ποῦ βρίσκεται ἡ Πασλίνα, μὲ ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Φρέντ. Μοῦ εἶπες ὅτι βρίσκεται στὸ Λονδῖνον.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησα. Οὔτε καὶ τὸ ὑποπτεύομαι!

— Ἀ! ἔκανε ὁ Φρέντ μ' ἓνα χαμόγελο γεμᾶτο πικρία. Ὡστε ἡ Πασλίνα ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ἀναζητᾷ, αὐτὸ σημαίνει πῶς γνωρίζει τὴν ἀλήθεια.

IOHANNES A. TROIAN

KATPOZ

DIAKONOS EN STON BAKHETIMO

KIANINIA

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ ἐξήγησις τοῦ Φρέντ Ἰγκραμ μὲ κατέπληξε. Τὸν ἰκέτευσα νὰ μοῦ ὑποδείξῃ τὸ κρησφύγετο τῆς Πασλίνας, μὰ γιὰ λόγους ποὺ μόνον αὐτὸς τοὺς ἔξερε, ἀρνήθηκε ἀποφαστικὰ.

— Ἄν σοῦ τὸ ἔλεγα, Τζώρτζ, εἶπε, θὰ ἔτρεχες νὰ τὴ συναντήσῃς. Καὶ μέσῳ σοῦ ἡ Πασλίνα θὰ μάθαινε τὴν πραγματικὴ μου ταυτότητα, ἂν δὲν τὴν ξέρει κι' ὅλας.

Τοῦ ὠρκίσθηκα σὲ ὅτι εἶχα πιὸ ἱερό, πῶς δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε, μὰ δὲν κατῴρθωσα νὰ τὸν μεταπείσω. Ἦμουν βέβαιος πῶς ὁ Φρέντ εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ κρησφύγετό της, ποὺ δὲν ἠθελε νὰ τὸ φανερώσῃ σὲ μένα.

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ Πασλίνα δὲν εἶχεν ὀλότελα σβύσει, ὅπως τὸ ἤλπιζα καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσα. Κι' αὐτὸ μὲ ἔκανε ἑξαλλο. Ὅταν στὸ τέλος πείσθηκα ὅτι ὁ Φρέντ δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε τίποτε τὸν κύτταξα καλὰ-καλὰ στὰ μάτια καὶ πρόφερα:

— Φρέντ, θὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ κανένας στὸ κόσμον δὲν τὸ ξέρει: ἀγαπῶ τὴν Πασλίνα.

Ὁ Φρέντ ἀνέπνευσε βαθεῖα, καὶ μὲ κύτταξε ὥρα πολλή:

— Τὸ ξέρω φίλε μου, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησίς του. Καὶ θὰ ἦταν καλύτερα τόσο γιὰ σένα ὅσο καὶ γιὰ μένα, ἂν ἀντὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς, τὴν μισοῦσες!

— Γιατί αὐτό; ρώτησα παραξενεμένος καὶ ἀνήσυχος.

Ὁ Φρέντ ὁμῶς ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

— Γιατί μοῦ τὸ εἶπες αὐτό; ξαναρώτησα. Ὡς τώρα δὲν μοῦ εἶπες τίποτε ἐναντίον τῆς Πασλίνας. Πές μου, λοιπόν, τί ξέρεις!

— Τι θέλεις νά σοῦ πῶ ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτα ἢ σχεδὸν τίποτε ; ἔκανε. Κύτταξέ με, Τζῳρτζ, πὼς κατάντησα : τσακισμένος στὴν κἀρδιά μου καὶ στὸ μέλλον μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νά μεταμφιέζομαι, νά γίνω περιπλανώμενος ἡθοποιός, καὶ νά ζῶ μιὰ ζωὴ ποὺ με κάνει νά συχαίνουμεν τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι «νεκρός», με σκότωσεν ἤδη ἓνας δολοφόνος, κι' ὅμως δὲν τολμῶ νά ἐμφανισθῶ στὸν κόσμον καὶ νά βροντοφωνήσω τὴν ἀλήθεια, δὲν τολμῶ νά ζητήσω οὔτε συμπόνοια, οὔτε δικαιοσύνη.

— Ἐγὼ ὅμως ! φώναξα σπαρακτικά. Σκέψου τί σημασία εἶχε γιὰ μένα τὸ παρελθόν. Ἀγαποῦσα τὴν Πασολίνα με τὴν ὀλόθερμη ἐκείνη ἀγάπη, ποὺ μιὰ φορὰ τὴν νοιώθει κανένας στὴ ζωὴ του. Σκεπτόμουν μονάχα αὐτὴν. Ἀκόμα καὶ σήμερα, ὅταν βρίσκομαι στὴν Ἰταλία, τὰ δέντρα σὰν νά μοῦ μιλοῦν γιὰ τὸ εὐτυχισμένο παρελθόν. Ἀκούοντας τὸν βουνησίον χείμαρρον, μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω τὸ κρυστάλλινον γέλιο της, καὶ τὸ θρόισμα τῶν κλαριῶν μοῦ θυμίζει τοὺς ἀναστεναγμούς της. Γιὰ μένα ἡ Πασολίνα...

— Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, φώναξεν ὁ Φρέντ διακόπτοντάς με. Ξέρω ἀκόμα πὼς ἔχεις δίκην νά με κατηγορήσῃς. Μπορεῖς τάχα νά συγχωρήσῃς τὴν διαγωγὴν μου τῆς Φλωρεντίας, ὅταν σὲ ἄφησα νά πιστέψῃς πὼς με ἀγαποῦσεν ἡ Πασολίνα ; Ὁχι, φοβᾶμαι πὼς ποτὲ δὲν θά μοῦ τὸ συγχωρήσῃς αὐτό. Ἡ πράξις μου αὐτὴ ὑπῆρξεν πράξις ἐνὸς ἐχθροῦ καὶ ὄχι ἐνὸς φίλου. Παράδεχομαι ἀκόμα πὼς ἐγὼ ἔδωσα ἀφορμὴν στὸ κουτσομπολιὸ ποὺ συνέδεσε τὸ ὄνομά μου με τὸ ὄνομα τῆς Πασολίνας, καὶ ἀκόμα ὅτι ἐνῶ αὐτὴ δὲν ἤξερε τίποτε, ἐγὼ ἐκ προθέσεως τὴν προσεκάλεσα στὸ σπίτι μου γιὰ νά χρωματίσω ἀκόμα περισσότερο τὸ σκάνδαλον ποὺ εἶχα δημιουργήσει. Μά, πιστέψέ με, δὲν ἤξερα πὼς τὴν ἀγαποῦσες τόσο πολὺ. Τίς σχέσεις σας τίς θεωροῦσα σὰν μιὰ συνέχιση τῆς παιδικῆς σας φιλίας, γιατί διαφορετικὰ σοῦ ὀρκίζομαι, πὼς δὲν θά φερνόμουν ὅπως φέρθηκα. Θά με συγχωρήσῃς ἄραγε τώρα ;

— Ἀν ἀγνοοῦσες τὴν ἀγάπην μου γιὰ τὴν Πασολίνα, τότε

σὲ συγχωρῶ, Φρέντ, εἶπα με κόπο, γιατί εἶχα θυμηθῇ καὶ πάλι τὸ ἀπαίσιον κουτσομπολιὸ τῆς Φλωρεντίας, ποὺ τόσο πολὺ με εἶχε κάνει νά ὑποφέρω.

— Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς τὰ ἀγνοοῦσα ὅλα, φώναξεν ὁ Φρέντ. Κι' ἔχω ἀκόμα κι' ἓνα ἐλαφρυντικόν : εἶχα κάποιον λόγον νά θυσιάσω τὴν τιμὴν μου, συνδυάζοντας τὸ ὄνομά μου με τὸ ὄνομά της.

— Μὰ ἀσφαλῶς δὲν θά ἤξευρες τί ἔκανες, Φρέντ, παρετήρησα. Γιατί δὲν θυσιάσες μόνο τὸ ὄνομά σου, ἀλλὰ καὶ τὴν καλὴν φήμην τῆς Πασολίνας. Προτοῦ ἡ Πασολίνα φύγῃ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ὁ κόσμος τὴν ἐδειχνε με τὸ δάχτυλον καὶ σιγανομυροῦριζε πὼς ἦταν μιὰ τυχοδιώκτρια !

— Καὶ γιατί αὐτό ; φώναξεν ὁ Φρέντ με μιὰ ξαφνικὴ ἀγανάκτηση. Γιατί ἡ Πασολίνα εἶναι ὁμορφὴ καὶ ξέρεи πὼς νά ντύνεται ! Ὁχι, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, καλέ μου φίλε, καὶ γιὰ τοὺς δύο μας θά ἦταν καλύτερα ἂν δὲν τὴν ἀγαποῦσες ! Δὲν μπορῶ ὅμως νά ἀνεχθῶ τὸ νά στρέφονται ὑποψίες ἐναντίον της. Ἐμεῖς οἱ δύο ξέρουμε τί εἶδους γυναῖκα εἶναι, ξέρουμε πὼς εἶναι τιμὴ καὶ ἠθική, κι' ἀκόμα πὼς σὲ ἀγαπᾷ.

— Τί σὲ κάνει νά τὸ πιστεύῃς αὐτό ; ρώτησα με ἀγωνία.

— Ἀπλούστατα, ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾷ ὅπως ἀγαπᾷ αὐτὴ, δύσκολα ξεχνᾷ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀγαπᾷ. Κάποτε, στὴ Φλωρεντίαν, σὲ μιὰ στιγμή ἐξομολογήσεως μοῦ εἶπεν ὅτι ἦσουν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησε στὴ ζωὴ της.

— Κι' ὅμως... ἔκανα καὶ ὕστερα σταμάτησα, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νά τοῦ φανερῶς ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

— Κι' ὅμως, τί ; ρώτησεν αὐτός, σηκώνόμενος ἀπὸ τὴ θέσιν του καὶ πλησιάζοντας τὴν πλάτην του στὴ φωτιά. Ἐμοιάζει τόσο γερασμένος ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ φίλος μου ὁ Φρέντ !

— Κι' ὅμως, εἶπα τότε, ἡ Πασολίνα ἀρραβωνιάσθηκε μ' ἓναν ἄλλον καὶ ἦταν ἔτοιμη νά τὸν παντρευθῇ.

— Ἡ Πασολίνα ἀρραβωνιάσθηκε ; Μὲ ποιόν ; ἔκανε ἀπορώντας ὁ Φρέντ.

— Μὲ τὸν φίλον μου τὸν Γουῶλτερ Γκουίλφορν. Τὴν γνώ-

ρισε στο Τσικάγο, και την έφερε στην Αγγλία ως άρραβωνιαστική του.

— Ο Γκουϊλφορντ; Μά φυσικά ο άνθρωπος αυτός δεν θα γνωρίζη τίποτε για το παρελθόν, για την υπόθεση της Φλωρεντίας, θέλω να πώ; ρώτησεν ο Φρέντ που φαινόταν αποβολωμένος από την αποκάλυψή μου.

— Δεν ξέρει τίποτε, απάντησα. Ούτε ξέρει πώς ή Πασλίνα και εγώ γνωριζόμασταν από πριν.

— Όστε την συνάντησες όταν σε φιλοξενούσεν ο Γκουϊλφορντ;

Μιά μεγάλη σιωπή απλώθηκε στο καπνιστήριο του ξενοδοχείου στο οποίο βρισκόμασταν. Ο Φρέντ μου φέρθηκε τίμια λέγοντάς μου όλη την αλήθεια. Αναρωτιώμουν όμως αν θα ήταν σωστό να του πώ πώς ή Πασλίνα έμενε στο σπίτι των Ούντονορθ και πώς εξαφανίσθηκε την ίδια την νύχτα της δολοφονίας της Μέυ; Θα το μάθαινε άσφαλώς κάποτε, κι' έτσι θεώρησα καλό να προβώ και εγώ σε αποκαλύψεις.

— Μου είπες την αλήθεια. Φρέντ, είπα, σχετικώς με τις μαυρες εκείνες μέρες της Φλωρεντίας· γι' αυτό θα σου πώ μερικά άλλα γεγονότα, που άσφαλώς θα σε καταπλήξουν. Κι' όταν ακούσης τα όσα θα σου πώ, θα μου πής την γνώμη σου γι' αυτά τα γεγονότα.

—Κι' όποτε, διηγήθηκα με λίγες λέξεις, τα όσα ήξερα για την ανάμιξη της Πασλίνας στο άπαίσιό έγκλημα. Ο Φρέντ με άκουγε με το στόμα άνοιχτό από την κατάπληξη και χωρίς να λήη λέξη.

— Όστε έχει άποδειχθή το γεγονός, ότι ή Πασλίνα συνάντησε τον Άλντερσον τη νύχτα του φόνου; με ρώτησε στο τέλος.

— Ναι, όπως έχει άποδειχθή ότι το άπόγευμα, πριν της της τραγωδίας, δυό Ιταλοί, ένας νέος και ένας μεσόκοπος, πήγαν μπροστά στο σπίτι των Ούντονορθ με ένα όργανέτο και δώσαν μυστικά της Πασλίνας ένα σημείωμα στο όποιο λέγαν πώς ήσαν έτοιμοι, άγνωστο όμως για τί πράγμα ήσαν έτοιμοι.

— Με άνεγνώρισε; Ποιός; φώναξεν αυτός χλωμιάζοντας θανάσιμα.

— Η Πασλίνα!

Ὁ Φρέντ εἶχε σουφρώσει τὰ φρύδια του καὶ συλλογιζόταν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὅπως εἶπες, Τζώρτζ, πάρα πολὺ ὑποπτο! ἔκανε ξαφνικά. Ἡ Πασολίνα μπορεῖ νὰ σκότωσε τὴ φτωχούλα μου τὴ Μέϋ!

— Μὰ τὸ πιστεύεις αὐτό; φώναξα. Πιστεύεις πῶς ἡ Πασολίνα μπορεῖ νὰ εἶναι φόνισσα; Ἐσὺ ὁ ἴδιος μοῦ εἶπες πῶς εἶναι ἀθῶα γιὰ τὸ ἐγκλημα τῆς Φλωρεντίας! Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀθῶα καὶ τώρα!

— Μπορεῖ βέβαια! Ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ πῶς τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ἀπίθανο! ἔκανε ὁ Φρέντ.

— Γιατί; Σὲ τί στηρίζεις τὴν ἀμφιβολία σου!

— Στὸ ὅτι γνωρίζω κάποιον λόγο!

— Ἕνα λόγο; φώναξα. Γνωρίζεις ποῖο λόγο εἶχε ἡ Πασολίνα γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Μέϋ; Ποιὸς εἶναι ὁ λόγος αὐτός;

Γιὰ λίγη ὥρα ὁ Φρέντ ἔμεινε σιωπηλός. Τὰ ὄσα τοῦ εἶχα πῆ φαίνεται πῶς εἶχαν ξυπνήσει μέσα του ἕνα πάθος ἐκδικησέως ἐναντίον τῆς ἀγάπης μου, καὶ τώρα μετανοοῦσα πικρὰ γιὰ τὸ εἶχα φανερώσει τὴν ἀλήθεια.

— Ὑπῆρχε κάποιος λόγος! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Φρέντ. Ἡ φτωχούλα ἡ Μέϋ μπορεῖ νὰ ἤξερε ἕνα μυστικὸ ποῦ νὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ φανερωθῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Μπορεῖ νὰ ἐπηκολούθησε κανένας καυγᾶς, καὶ τότε ἡ Πασολίνα ἀπελπισμένη καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ της θὰ σκότωσε μὲ τόσην ἀγριότητα τὴν ἀγαπημένη μου!

— Ὡστε τὸ πιστεύεις αὐτό! φώναξα κυττάζοντας κατὰ ματα τὸν φίλον μου. Πιστεύεις πῶς ἡ ἀγαπημένη μου σκότωσε τὴν δικὴν σου ἀγαπημένη; Ἄν εἶναι ἔτσι, Φρέντ, ἀντὶ νὰ εἴμεθα φίλοι, εἴμεθα πιά ἐχθροί! Ἐσὺ θὰ προσπαθήσῃς νὰ καταστρέψῃς τὴν Πασολίνα, ἐνῶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ἔνοχη!

— Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συμβοῦν αὐτὰ ποῦ εἶπες, ἔκανε ὁ Φρέντ μὲ κάποιον παράπονον στὴ φωνή του. Λέω μόνο πῶς ἡ Πασολίνα μόνη ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς φρικιαστικῆς ἀλήθειας.

Καὶ πιστεύω πῶς ὁ φόβος τὴν ἤγαγε στὶς πιὸ ἀπελπισμένες ἀποφάσεις.

— Πιστεύεις πῶς σκότωσε τὴ Μέϋ φοβούμενη κάποιαν ἀποκάλυψη;

— Ἴσως. Κι' ἴσως ἀκόμα νὰ τὴν σκότωσε, γιὰτὶ ἡ Μέϋ ἀρνιόταν νὰ τῆς φανερώσῃ κάτι ποῦ ἡ Πασολίνα ἤθελεν ὁπωσδήποτε νὰ τὸ μάθῃ.

— Μὰ τότε, ἂν εἶναι ἔτσι, γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ πᾶμε μαζὶ γιὰ νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια; Ἡ Πασολίνα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πῇ ψέμματα.

— Ἐγὼ; φώναξεν ὁ Φρέντ μὲ φρίκη. Νὰ πάω ἐγὼ; Νὰ ἀποκαλύψω τὴν ταυτότητά μου; Μὰ τρελλάθηκες, φίλε μου! Σοῦ εἶπα πῶς ἡ Πασολίνα δὲν πρέπει νὰ μάθῃ πῶς εἶμαι ζωντανός!

— Μὰ φαίνεται πῶς τὸ ξέρει αὐτό, ἀφοῦ σὲ εἶδε.

— Τὸ παραδέχομαι. Μὰ πάλι τὸ θεωρῶ ἐντελῶς περιττὸ νὰ συναντήσω τὴν Πασολίνα.

— Γιατί περιττό; Ξέρεις ποῦ κρύβεται. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μὲ ὀδηγήσῃς στὸ σπίτι της, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μοῦ ὑποδείξῃς τὸ σπίτι της. Πρέπει, νὰ τὴν δῶ, καὶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἴδια. Φέρσου λοιπὸν παλληκαρίσια, Φρέντ, καὶ ἔλα μαζὶ μου. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πιστεύεις πῶς ἡ Πασολίνα βρίσκεται ἀκόμα στὸ Λονδίνο. Κι' ἀφοῦ λὲς πῶς φοβάται, θὰ ζητᾷ ἀσφαλῶς μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ δραπετεύσῃ στὴν Ἡπειρωτικὴν Εὐρώπη.

— Γιὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, παρατήρησεν αὐτός. Μὴν λησμονεῖς, Τζώρτζ, ὅτι τὴν κυνηγοῦν ἀκόμα γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Φλωρεντίας. Τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ πατήσῃ τὸ πόδι στὴν Γαλλίαν, στὸ Βέλγιο, ἢ στὴν Γερμανίαν, θὰ συλληφθῇ!

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ διατρέξῃ ἕνα τέτοιο κίνδυνον! φώναξα. Θυμήσου πῶς εἶναι ἀθῶα τοῦ ἐγκλήματος τῆς Φλωρεντίας, γιὰ τὸ ὅποῖον ἔχει καταδικασθῇ.

— Ναί, εἶπεν αὐτός βαθεῖα συλλογισμένος, εἶναι ἀθῶα, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ μπορῶ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά της. Τὸ ξέρει αὐτὸ ἡ Πασολίνα. Μὲ νόμιζε γιὰ νεκρό,

νόμιζε πώς δὲν μπορούσα νὰ μαρτυρήσω ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ γι' αὐτὸ δραπέτευσε.

— Καὶ ὅμως, σκέπτεσαι νὰ τὴν ἀφήσης νὰ συλληφθῇ γιὰ ἓνα ἔγκλημα ποὺ δὲν τὸ διέπραξεν αὐτὴ! φώναξα. Μὴν λησμονῆς Φρέντ, πὼς ἡ Πασλίνα εἶναι δική μου, τὴν ἀγαπῶ! Σὲ ἱκετεύω νὰ τὴν λυπηθῇς, γιὰ τὸ δικό μου τὸ χατήρι!

Μὲ κύτταζε καλὰ—καλὰ γιὰ λίγα λεπτά, μὲ μὲ μιὰ τρομερὴ ἔκφραση πικρίας. Καὶ στὸ τέλος μοῦ ἀπάντησε:

— Πὼς μπορῶ νὰ ἐμφανισθῶ ὡς μάρτυς ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφοῦ γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ πρέπει νὰ ἀτιμασθῶ καὶ νὰ πεθάνω; "Ὁχι, Τζώρτζ, παληέ μου φίλε, μοῦ ζητᾶς νὰ κάνω κᾶτι ποὺ ξεπερνᾷ τίς δυνάμεις μου. Μοῦ ζητᾶς νὰ πάω μαζί σου, καὶ νὰ ἀντικρύσω τὴν Πασλίνα, καὶ νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν δολοφονία τῆς Μέυ. Μὰ βάλε, σὲ ἱκετεύω, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἑαυτό σου στὴν τρομερὴ καὶ ἀπαίσια μου θέση!

— Μὰ δὲν βλέπω τί κίνδυνο διατρέχει, ἀπάντησα.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, φώναξεν αὐτὸς νευριασμένος, πὼς ἂν παρουσιαζόμουν μπροστὰ τῆς, ἡ Πασλίνα θὰ ἐπίθετο πιά πλήρως γιὰ τὴ ταυτότητά μου καὶ θὰ μὲ κρατοῦσε πιά στὰ χέρια τῆς, ἀνῆμπορο νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν τιμὴ μου; Μὰ δὲν καταλαβαίνεις πὼς κι' ἂν ἀκόμα πεισθῶ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς στὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης μου Μέυ, δὲν θὰ τολμήσω νὰ τὴν καταγγείλω!

— Καὶ γιατί δὲν θὰ τολμήσης; ρώτησα ἐντελῶς ἀποβλακωμένος.

— Κινδυνεύει ἡ τιμὴ μου! ἀπάντησεν αὐτὸς ὀρθώνοντας τὸ ἀνάστημά του. Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἓνας ἄστεγος ἀλήτης, χωρὶς δεκάρα, χωρὶς ὄνομα, χωρὶς νομικὸ δικαίωμα στὴ ζωὴ, κι' ὅμως μπορῶ ἀκόμα νὰ ὑπερηφανεύωμαι πὼς εἶμαι ἀρχηγὸς μιᾶς οἰκογενείας ποὺ ἔζησε πάντα τιμημένη—μπορῶ ἀκόμα νὰ ὑπερηφανεύωμαι πὼς εἶμαι ἓνας τζέντλεμαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΑΙ

Σὰν ἔμεινα μόνος ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὴν κατάστασιν μὲ ψυχραιμία. Εἶχα κατορθώσει νὰ πείσω τὴ Ντόρα Χάλετ πὼς ὁ ἀσήμενος ἠθοποιὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ξεχωρίσει ἀγνοοῦσεν τὴν Πασλίνα. Ἀπὸ τίς ἐπισκέψεις ποὺ ἔκαμα κατόπιν, τόσο στὸ σπίτι τῶν Οὔέντονορθ ὅσο καὶ στὴν κυνηγετικὴ ἐπαυλὴ τοῦ Γουῶλτερ συναπεκόμισα διάφορα συμπεράσματα. Γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Μέυ ὁ ἀνακριτὴς εἶχεν καταλήξει στὸ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγνώστου δολοφόνου. "Ὅσο γιὰ τὸν Γουῶλτερ τὸν βρήκα κυριολεκτικῶς ἀπελπισμένο. Εἶχε πάει κι' αὐτὸς στὸ Λονδίνο ἀναζητώντας με, τοῦ ἐξήγησα δὲ ὅτι εἶχα πάει στὸ Μπάρνμαουθ, ἀγνοώντας ὅτι αὐτὸς μὲ ἀναζητοῦσε.

"Ἦξερα πὼς ἡ Πασλίνα βρισκόταν τώρα στὸ Λονδίνο, καὶ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς μου ἦταν νὰ τὴν ξαναβρῶ. "Ὁ Φρέντ φαίνονταν νὰ γνῶριζε τὸ κρησφύγετό τῆς, μὰ ἀπ' αὐτὸν δὲν μπορούσα νὰ περιμένω κανενὸς εἶδους βοήθεια. "Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐτρομοκρατεῖτο στὴ σκέψη μονάχα τῆς Πασλίνας. Παρ' ὅλες τίς προσπάθειές μου δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τί τὸν ἔκανε ἔτσι νὰ φοβᾶται, οὔτε μπορούσα νὰ φαντασθῶ ποίου εἶδους ἀτίμωση ἤθελε νὰ διαφύγῃ. Ἡ Πασλίνα μπορούσε νὰ κάνῃ μίαν ἀποκάλυψιν ποὺ αὐτὸς τὴν ἔτρεμε. Αὐτὸ μονάχα μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ Φρέντ, αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἐξήγησις ποὺ δέχθηκε νὰ μοῦ δώσῃ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας πῆγα σὲ μιὰ λέσχη ὅπου ἦξερα ὅτι σύχναζεν ὁ Μπόμπ "Αλντερσον καὶ πράγματι τὸν βρήκα ἐκεῖ πέρα.

Μόλις με είδε ο Μπόμπ σηκώθηκε για να με υποδεχθῇ.

— Ζήτησα παντοῦ, μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα ἐνῶ καθόμα-
σταν πλάι-πλάι σ' ἓνα καναπέ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατώρ-
θωσα νὰ βρῶ πουθενὰ τὴν Πασλίνα. Ἐσὺ ἔμαθες τίποτε;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου ἀρνητικὰ καὶ εἶπα:

— Φαίνεται πὼς ἡ ἀστυνομία ἐντείνει τίς προσπάθειές της
γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Κι' ἀφοῦ δὲν τὸ κατορθώνει αὐτὴ, πὼς
θέλεις νὰ τὸ κατορθώσουμε ἐμεῖς; Πές μου ὅμως, Μπόμπ, ἐξα-
κολούθησα σὲ πολὺ σοβαρὸ τόνο, ἀλήθεια δὲν τὴν ξαναεἶδες
ὕστερα ἀπὸ τὴν συνάντησή σας στὸ σταυροδρόμι τοῦ Κρῶφτον;

— Ὁχι, μοῦ ἀπάντησεν αὐτὸς με κάποιον δισταγμό.

— Παραδέχεσαι ὅτι εἶχες κάποιο μυστικὸ λόγο γιὰ νὰ τὴν
συναντήσῃς ἐκεῖ; ρώτησα.

— Φυσικά. Ἦθελα νὰ τὴν δῶ γιὰ νὰ τῆς πῶ κάτι.

— Νὰ τῆς πῆς τί πρᾶγμα; ρώτησα. Μὲ γνωρίζεις ἀρκετὰ
καλὰ γιὰ νὰ ξέρῃς πὼς δὲν θὰ ἀποκαλύψω σὲ κανένα τὰ ὅσα
θὰ μοῦ πῆς.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Μπόμπ κυττάζοντάς με
καλὰ-καλὰ, δὲν σοῦ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ πὼς τὸ μυστικὸ ποῦ
κατέχω ἀνήκει στὴν Πασλίνα, κι' ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀπο-
καλύψω σὲ κανένα χωρὶς τὴν ἄδειά της; Καὶ σοῦ ὁμολογῶ,
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γι'
αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Γιὰ νὰ ἀποδείξω εἴτε τὴν ἀθωότητά της εἴτε τὴν ἐνοχή
της, ἔκανα σηκωνόμενος.

— Γιατί δὲν ἀφήνεις αὐτὴ τὴν φροντίδα στὴν ἀστυνομία;
Αὐτὴν ἀφορὰ ἡ ὑπόθεσις, αὐτὴν καθὼς καὶ τὸν Γκουϊλφορντ,
ὅχι ὅμως καὶ σένα.

Τὰ λόγια του αὐτὰ με βάλαν σὲ ὑποψία. Γιατί προσπαθοῦ-
σεν ὁ Μπόμπ νὰ με πείσῃ νὰ ἐγκαταλείψω τίς ἔρευνες μου;
Νὰ γνώριζε τάχα τὸ κρησφύγετον τῆς ἀγαπημένης μου; Τί φο-
βῶταν τάχα;

Σὰν τὸν ἀποχαιρέτησα, τράβηξα ἀσκόπως μέσα στὴν πό-
λη, συλλογιζόμενος. Καὶ κάκιζα τὸν ἑαυτό μου, γιατί εἶχα ὑ-

ποπτευθῇ τὴν Πασλίνα ὡς ἐνοχο τοῦ ἐγκλήματος τῆς Πιάτζα
Βιττόριο, κι' ἀκόμα περισσότερο γιατί ἄφησα τὸν Γουῶλτερ
νὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς μέλλουσα γυναῖκα του. Νὰ τὸν εἶχε τάχα
ἀγαπήσῃ τὸν Γουῶλτερ ἢ Πασλίνα; Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση δὲν
εὑρίσκα καμμίαν ἀπάντησιν. Ὁ Γουῶλτερ τῆς εἶχε προτείνει νὰ
τὴν κάμῃ μιὰ μέρα κόμησσα. Ἐρημη, φτωχή, κυνηγημένη, εἶ-
ναι δυνατόν ἢ Πασλίνα νὰ ἀρνηθῇ τὴν πρότασιν αὐτὴ; Ὁχι.

Σιγὰ-σιγὰ περνοῦσαν οἱ μαῦρες, σκοτεινὲς μέρες. Ἐφθα-
σεν ὁ Δεκέμβριος, κρύος, βροχερὸς καὶ θλιμμένος, καὶ παρ'
ὅλες μου τίς προσπάθειες δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ ἀνακαλύψω
τὸ κρησφύγετο τῆς ἀγαπημένης μου. Πιστεύοντας πὼς ὁ Ἰτα-
λὸς ἰδιοκτήτης τοῦ μυστηριώδους σπιτιοῦ τοῦ Μάρτον Κρέ-
σεντ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξέρῃ πῆγα καὶ νοίκιασα ἓνα δωμά-
τιο ἐκεῖ. Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πείσθηκα πὼς ὁ γέρο Σι-
κελὸς ἐκεῖνος, δὲν γνώριζε τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπόθεση.

Ἀπὸ τῆς Ντόρα εἶχα πάρει μιὰ περιγραφή τῶν δύο πλανω-
δίων ὀργανοπαικτῶν, μὰ ἡ περιγραφή αὐτὴ ἦταν τόσον ἐλ-
λειπὴς ποῦ δὲν μοῦ χρησίμευσε σὲ τίποτα. Πολλὲς φορές πάλι
εἶχα ἱκετεύσει τὸν Φρέντ Ἴγκραμ νὰ μου φανερῶσιν τὸ μέρος
ὅπου κρυβόταν ἡ Πασλίνα. Τὸν εἶχα παρακολουθήσει σὲ πολ-
λὰ ταξείδια με τὸν θιάσο του καὶ εἶχα δεῖ τὴν ἀθλία ζωὴ ποῦ
περνοῦσε. Ἀλλὰ κι' ἡ προσπάθειά μου αὐτὴ ἦταν χαμένη. Ὁ
Φρέντ ἀρνιόταν συστηματικὰ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰν ὁποιαδήποτε
πληροφορίαν γιὰ τὴν Πασλίνα, γιατί φοβῶταν τίς ἀποκαλύψεις
ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ αὐτὴ εἰς βάρος του.

— Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ με συναντήσῃ ἡ Πασλίνα ἔλεγεν ὁ
Φρέντ, θὰ αὐτοκτονήσω. Κι' ὁ τόνος του ἔδειχνε πὼς δὲν ἐπρό-
κειτο γιὰ μιὰν ἀπλὴ φοβέρα. «Κι' ἂν θέλῃς, Τζῶρτζ, ἐξακο-
λουθοῦσε, νὰ μὴν εἶσαι ὁ δόλοφόνος μου, νὰ ἀφήσῃς τὰ
πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τους.

— Μὰ σκέψου λοιπὸν πὼς τὴν ἀγαπῶ! Φώναξα. Σκέψου
τὴν ἀγωνία μου!

— Καὶ σὺ σκέψου τί σημασία ἔχει γιὰ μένα ἡ ζωὴ μου!
μοῦ ἀπαντοῦσεν αὐτός. Ναι, ξέρω πὼς ἡ ζωὴ μου τώρα δὲν

ἀξίζει πολύ, καὶ ὅμως τὴν θέλω. Γιατί ἐλπίζω πῶς μιὰ μέρα θὰ κατορθώσω νὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος!

Κι' ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ἀπελπισμένος. Ὁ καλύτερός μου φίλος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν θεωροῦσα σὰν ἀδελφόν μου, δὲν μοῦ εἶχεν ἐμπιστοσύνην καὶ φοβῶταν μήπως ἀποκαλύψω πῶς δὲν ἦταν νεκρός, ὅπως νόμιζαν ὅλοι.

Ἀπὸ τὸν Μπόμπ Ἀλντερσον, τὸν Γουῶλτερ Γκουῖλφορντ καὶ τοὺς Οὐέντονορθ δὲν μποροῦσα νὰ μάθω ἀπολύτως τίποτε. Πῆγα νὰ δῶ κι' αὐτὸν τὸν ἀστυνόμο Μπλάκμαν, ποὺ κυττάζοντάς με παράξενα, μοῦ εἶπε:

— Μεταξύ μας, κ. Μάρκχαμ, νομίζω πῶς δὲν θὰ κατορθώσουμε ποτέ νὰ βροῦμε αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ἀσφαλῶς θὰ πέρασε στὴν Ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη προτοῦ ἐμεῖς προφθάσουμε νὰ εἰδοποιήσουμε τίς ἀστυνομίες τῶν διαφόρων λιμανιῶν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον πιστεύω πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ βρεῖται τώρα στὴν πατρίδα της.

— Ὡστε δὲν θὰ τὴν βροῦμε; ρώτησα ἐξαιρετικὰ στενοχωρημένος.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι! ἔκανε ὁ ἀστυνόμος. Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ ὑποπεύεται ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀναζητεῖται γιὰ κάποιο ἔγκλημα στὴν Ἰταλία, δὲν γνωρίζει ὅμως πραγματικῶς λεπτομέρειες. Φαίνεται ὅμως πῶς τὴν κυνηγᾷ καὶ ἡ Ἰταλικὴ ἀστυνομία.

— Θὰ ξέρετε βέβαια πῶς λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, παρουσιάσθηκαν στὴν περιφέρεια δυὸ Ἰταλοὶ ὀργανοπαῖκται. Καὶ φαίνεται πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ κουβέντιασε μὲ τοὺς συμπατριῶτες της.

— Ναί, ἔτσι εἶναι, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Δὲν ἀποδίδω ὅμως σημασίαν σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Τέτοιοι πλανόδιοι ὀργανοπαῖκται ὑπάρχουν πολλοί.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχη τρόπος νὰ μάθουμε τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων; ρώτησα.

— Νὰ σὰς πῶ. Περιέργως πῶς, κατὰ τὴν ἀνάκρισίν μου ἀνεκάλυψα πῶς τὴ παραμονὴ τῆς τραγωδίας, οἱ δυὸ αὐτοὶ ὀ-

γανοπαῖκται εἶχαν ἀφήσει τὸ ὄργανό τους στὸ δρόμο, καὶ κάποιος ἀστυφύλαξ πῆρε τὰ ὀνόματά τους καὶ τίς διευθύνσεις τους γιὰ νὰ τοὺς μνηύσῃ. Ἡ μήνυσις ἐγινε ἀλλὰ οἱ ὀργανοπαῖκται δὲν βρέθηκαν στὴ διεύθυνση ποὺ εἶχαν δώσει.

— Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὰ ὀνόματά τους, ἔκανα.

— Εὐχαρίστως, ἂν θέλετε νὰ περιμένετε μιὰ στιγμὴ...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μπλάκμαν πέρασε στὸ πλατὺνὸ γραφεῖο, ἀπ' ὅπου γύρισε ὕστερα ἀπὸ λίγο κρατῶντας ἓνα χαρτί στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ γεροντότερος ὀργανοπαῖκτης λεγόταν Ντομένικο Βάλιο, καὶ ὁ ἄλλος Ἰγκνάτσιο Περέλλι. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἦσαν γραμμένα στὶς αὐτότητές τους. Ἡ διεύθυνσις ποὺ ἔδωκεν ἀπεδείχθη ψευδής».

— Καὶ πιστεύεται πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἔγκλημα; ρώτησα τὸν ἀστυνόμο, ἐνθουσιώμενος ὅτι ἡ Ντόρα δὲν τοῦ εἶχε δείξει τὸ περίεργο ἐκεῖνο χαρτάκι ποὺ εἶχε βρῇ στὸ δωμάτιο τῆς Μέυ.

— Δὲν φαντάζομαι. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι οἱ ὀργανοπαῖκται αὐτοὶ ἐξαφανίσθηκαν γιατί, φοβήθηκαν τὴν μήνυση τοῦ ἀστυφύλακος.

Σὰν γύρισα στὸ Λονδίνο, ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω. Ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τῶν φτωχῶν Ἰταλῶν ποὺ ζοῦν στὴν Ἀγγλία, ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνω ἔρευνες. Θυμήθηκα ὅμως ὅτι ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις παρακολουθεῖ ὅλους τοὺς νεαροὺς μετανάστες της. Σὰν ἔφθαναν στὴν ἡλικία τῆς στρατιωτικῆς τους θητείας, οἱ νεαροὶ αὐτοὶ μετανάστες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐμφανίζωνται στὸ Ἰταλικὸ Γενικὸ Προξενεῖο καὶ νὰ ὑφίστανται μιὰ ἱατρικὴ ἐξέταση. Οἱ ἄρρωστοι καὶ οἱ ἀνίκανοι ἔπαιρναν τὴν ἀπαλλαγὴ τους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουν μιὰ μόνιμη διεύθυνση, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς βροῦν σὲ περίπτωξη ξαφνικῆς ἐπιστρατεύσεως. Ἄν δὲν ὑπακούσουν δὲ θεωροῦνται ὡς λιποτάκται, ὁπότε καὶ συλλαμβάνονται ἀμέσως.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ πῆγα καὶ βρήκα τὸν παλιό μου φίλο

Πιέτρο Ρίγκι, τὸν Ἰταλὸ ὑποπρόξενο τοῦ Λονδίνου. Ἀφοῦ κουβεντιάσαμε λιγάκι γιὰ διάφορα ζητήματα, τοῦ εἶπα ἐπὶ τέλους τί ἀκριβῶς περίμενα ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ ὑποπρόξενος κάλεσε ἀμέσως τὸν ὑπάλληλο ποὺ τηροῦσε τὸν κατάλογο τῶν στρατευομένων Ἰταλῶν ὑπηκόων, ποὺ ζοῦσαν στὴν Ἀγγλία καὶ τὸν διέταξε νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὰ ράφια τὰ τεράστια Μητρώα.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἔρευνές μας δὲν ἀπέδωσαν τίποτε, μὰ ὕστερα ἀπὸ ἀναζητήσεις μιᾶς ὥρας, ὁ φίλος μου ὑποπρόξενος φώναξε μὲ χαρὰ :

— Κυττάξετε! Νὰ αὐτὸς ποὺ ζητοῦμε: «Περέλλι, Ἰγκνάτσιο τοῦ Τζιοβάνι. Γεννηθεὶς εἰς τὸ Οὔτσιάνο, τῆς ἐπαρχίας Σιένας. Ἐξετασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ».

Κατόπιν ἀνοίγοντας ἓνα εὐρετήριο, ὁ ὑποπρόξενος πρόσθεσε:

— Ἡ διεύθυνσις τοῦ στὴν Ἰταλία εἶναι: Πιάτσα Τολομέυ, 44, Σιένα. Ἀναφέρεται ὅμως ἀκόμα ἐδῶ ὅτι ὁ Περέλλι εἶπε πὼς σκόπευε νὰ πάῃ νὰ πιάσῃ δουλειὰ στὶς Βρυξέλλες, ὅπου ἔδωσε ὡς διεύθυνσή του: Ru Μαντάμ, 38.

— Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι γνωστό; ρώτησα.

— Ὅχι, αὐτὰ μονάχα ἀναγράφουν τὰ βιβλία μας, ἀπάντησεν ὁ ὑποπρόξενος.

Στὶς Βρυξέλλες! Θυμήθηκα τὸ ξαφνικὸ ταξεῖδι ποὺ εἶχεν κάνει ὁ Μπόμπ Ἀλντερσον στὴ Βελγικὴ πρωτεύουσα, τὴ μέρα ἀκριβῶς τῆς δολοφονίας τῆς Μεύ. Κι' ἀπεφάσισα νὰ πάω κι' ἐγὼ στὶς Βρυξέλλες, σὲ ἀναζήτησιν τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ ποὺ εἶχε δώσει μυστικὰ τὸ ἀλλόκοτὸ ἐκεῖνο σημεῖωμα στὴν Πασλίνα.

Εὐχαρίστησα θερμὰ τὸν ὑποπρόξενο καὶ ἔφυγα. Τὸ ἴδιο βράδυ βρισκόμουν στὸ Ντόβερ, ὅπου ἐπιβιβάσθηκα ἐπὶ βαποριοῦ γιὰ τὴν Ὀστάνδη. Καὶ τὴν ἐπομένην τὸ πρωῒ βρισκόμουν στὴ Βελγικὴ πρωτεύουσα.

Πολυταξειδεμένος ὅπως ἦμουν, γνῶριζα τίς Βρυξέλλες σὰν τὴ τσέπη μου. Στὴν πόλιν αὐτὴ εἶχα πάει καμμιά δωδεκαριά φορές. Κι' ἔτσι μόλις πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο μου καὶ σιγυρίσθηκα

λιγάκι, τράβηξα ἀμέσως γιὰ τὴ Ρὺ Μαντάμ, ἓνα στενὸ, ἀκάθαρτο δρομάκο ποὺ ἔβγαине ἀκριβῶς στὸ μεγάλο κανάλι.

Τρεῖς ἐβδομάδες ὁλόκληρες γυρνοῦσα ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ὅμως ἴσαμε τώρα δὲν εἶχα βρῆ κανένα ἵχνος ποὺ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἴσαμε τὸ κρησφύγετο τῆς ἀγαπημένης μου.

Τώρα ὅμως ἀκολουθοῦσα κάποιο ἵχνος, ποὺ ὅσον ἀβέβαιο καὶ ἂν ἦταν, ἤλπιζα πὼς θὰ μὲ ὠδηγοῦσε στὴν ἀνακάλυψη τῆς ἀγάπης μου. Μὰ πάλι ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται πὼς τὴν διεύθυνσή του ἐκεῖνη ὁ Περέλλι τὴν εἶχε δώσει στὸ προξενεῖο τοῦ πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ἀφοῦ προχώρησα ἀρκετὰ βρέθηκα ἐπὶ τέλους μπροστὰ στὸ σπίτι ποὺ ζητοῦσα. Στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας κάθονταν δυὸ γυναῖκες ποὺ κουβέντιαζαν μεταξύ τους.

— Συγγνώμην, κυρίες μου, ρώτησα μὲ εὐγένεια μιλῶντας Γαλλικά, μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μένει κανένας Ἰταλός;

Ἡ πιὸ γρηῃ ἀπὸ τίς δυὸ ἐκεῖνες γυναῖκες, μὲ κύτταξε καλὰ—καλὰ καὶ ὕστερα μοῦ ἀπάντησε στὴν Βελγικὴν τῆς διαλέκτου:

— Εἶσαι Ἰταλός; Καὶ βέβαια! Ὑπάρχει ἓνα τσοῦρμο ἀπὸ αὐτούς, στὸ τρίτο πάτωμα. Καὶ τί κουμάσια, κύριέ μου! Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάῃ ἀπ' αὐτούς! Μὰ οἱ Μακαρονάδες αὐτοὶ πληρώνουν τὸ νοῖκι τους, κι' ἔτσι ὁ γερο—Τουρούσης δὲν τοὺς διώχνει. Μὰ ἂν δὲν φύγουν αὐτοί, θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ φύγουμε ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι!

Διακόπτοντας τὴν φλυαρίαν τῆς γρηῃς, ρώτησα.

— Μήπως γνωρίζετε τὰ ὀνόματά τους, κυρία μου;

— Τὰ ὀνόματά τους; Μὰ ποῦ νὰ τὰ ξέρω, καλὲ μου κύριε, ποὺ ὅλα τελειώνουν μὲ «ι» ἢ μὲ «ο» οἱ ἄθλιοι! αὐτοὶ κοροϊδεύουν τὴν κοινωνία, βγάζουν λεφτὰ δείχνοντας μαῖμοσδες καὶ παίζοντας ὀργανέτο. Ὁ κόσμος λέει πὼς ξεδεύουν μονάχα τέσσαρα σόλδια τὴν ἡμέρα καὶ κρύβουν τὰ ἄλλα τους χρήματα.

— Πόσοι εἶναι ἐν ὅλῳ; ξαναρώτησα.

— ὦ, ἔξ ἢ ἐπτὰ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἐχουν ἓνα ἀφεν-

τικό που τους τρέφει και που τους νοικιάζει οργανέτα. Λένε ακόμα πώς αυτό το άφεντικό έχει πολλά λεφτά.

Ρώτησα τότε τα δύο εκείνα λαδικά αν είχαν ακούση τα όνόματα Περέλλι και Βάλιο, αυτά όμως μου απάντησαν πώς τους ήταν αδύνατον να συγκρατήσουν στην μνήμην τους τέτοια όνόματα· ενώ όμως εγώ κουβέντιαζα με τις δυο γρηές είδα να κατεβαίνει τις σκάλες ένας άνθρωπος που τραγουδοῦσε μίαν Ίταλιάνικη καντσονέττα.

Ήταν ένας μελαχρινός, γεροδεμένος, μεσόκοπος άνδρας, μ' ένα κόκκινο μαντήλι γύρω στο λαιμό του και με μιά μικρή μαίμου πάνω στον ώμο του. Σάν πέρασεν από κοντά μου με κύτταξε καλά-καλά. Τα βλέμματά μας δεν αντικρύσθηκαν παρά μιά μονάχα στιγμή, μα άμέσως το τραγουδι έσβυσε από τα χείλη του. Ύστερα ο άνθρωπος αυτός εξαφανίσθηκε ως διά μαγείας, αφήνοντάς με αποσβολωμένο.

Δέν ήταν ο νεαρός Ίταλιάνος τόν όποϊον άναζητούσα, αλλά ένας άνθρωπος που δέν φανταζόμουν ότι θα τόν ξανασυναντούσα, κάποιος Έρρίκο Γκαλότι, γκαρσόνι στην Φλωρεντία, που όταν βρισκόμουν στην Ίταλία συχνά με σέρβιρε στο κέντρο όπου ύπηρετούσε. Ο άνθρωπος αυτός είχε ξαφνικά εξαφανισθῆ από την πατρίδα του, γιατί τόν έγκατέλειψε ή γυναϊκά του που άκολουθήσε κάποιον έραστή. Λέγαν πώς είχε πάει στο έξωτερικό. Είχε φαίνεται ξεπέσει, και για να κερδίση το ψωμί του, αναγκάστηκε να γίνη πλανώδιος τραγουδιστής.

Το περίεργο σημείωμα που είχε βρεῖ ή Ντόρα Χάλετ με ώδηγοῦσε τώρα σέ μίαν άλήθεια που ήταν πολύ καταπληκτικώτερη άπ' όσο μπορούσα να φαντασθῶ.

Ήμουν προετοιμασμένος ν' αντικρύσω τα πιο καταπληκτικά πράγματα, μα όμολογῶ πώς ποτέ μου δέν φανταζόμουν να κάνω μιά τέτοια άποκάλυψη, μιά άποκάλυψη που άνέτρεπε όλες τις θεωρίες που είχα δημιουργήσει για να εξηγήσω το τρομερό μυστήριο της άλλόκοτης αυτής υποθέσεως.

Χωρίς να χάσω στιγμή ώρμησα πίσω από τόν άνθρωπο που μόλις είχε φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Η ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΟΛΙΝΑΣ

Τρέχοντας πλησίασα τόν Ίταλό που είχε προχωρήσει αρκετά, και τόν φώναξα με το όνομά του. Αυτός σταμάτησε, με κύτταξε και στο τέλος φάνηκε να με άναγνωρίζει.

— Πώς, έσεις, κύριε; φώναξε. Συγχωρέστε με, δέν σάς άνεγνώρισα άμέσως!

— Έγώ όμως σέ γνώρισα Έρρίκο! είπα. Ώστε έγκατέλειψες το παληό σου επάγγελμα, και διάλεξες ένα καινούργιο τώρα;

— Α, ναι, κύριε, έκανε αυτός μελαγχολικά. Υπάρχουν πολλοί Ίταλοί που κάνουν το γκαρσόνι στο Έξωτερικό. Έδω στο Βέλγιο και στη Γαλλία προτιμούν τους Γάλλους. Μονάχα στην Άγγλία ύπάρχει δουλειά για μās, δυστυχώς όμως εγώ δέν μιλῶ έγγλέζικα και αναγκάζομαι να βγάξω το ψωμί μου με ένα οργανέτο. Είναι βαρεία δουλειά, αλλά στο κάτω-κάτω έχει κανέναν έλευθερία και καθαρόν άέρα. Τι άλλο μπορεί να ζητήση κανείς σ' αυτό τόν κόσμο.

Καθώς μιλούσαμε για τα περασμένα ο Έρρίκος φαινόταν πολύ θλιμμένος, κι ενώ περπατούσα πλάι του, παρατήρησα τα παληωμένα του ρούχα και τα τρύπια του παπούτσια.

Ύστερα μου διηγήθηκε πώς είχε πάει στο Παρίσι. Είχε κάνει δλον τόν δρόμο από την Λυών στο Παρίσι με τα πόδια, και πάλι με τα πόδια είχε έλθῆ στην Λιέγη. Δούλεψε στην Όλλανδία και το Βέλγιο, πηγαίνοντας από χωριό σέ χωριό, από πόλη σέ πόλη, σύμφωνα με το κέφι που είχε. Σάν έφθασε στην Άμβέρσα, κατάρθωσε, να πουλήση το οργανέτο του.

Τὰ 250 φράγκα πού εἰσέπραξε τὰ ἔστειλε στὴν Ἰταλία, στὸ ταμειυτήριο καὶ τώρα δούλευε ὄχι γιὰ λογαριασμό του, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμό τοῦ ἀφεντικοῦ του, ἐλπίζοντας νὰ βγάλῃ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα καινούργιο ὄργανέτο.

Τὸν ρώτησα τότε γιατί πούλησε τὸ πρῶτο του ὄργανέτο, κι' αὐτὸς μοῦ ἐξήγησε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν νεαρὸ οὐντροφό του τὸν Ἰγκνάσιο.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰγκνάσιο; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Εἶναι ἓνα παλληκάρι ἀπὸ τὴν Σιένα, ἀπάντησεν ὁ Ἑρρίκο. Λέγεται Περέλλι. Τὸν γνῶριζα ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, καὶ γενήκαμε συνεταῖροι στὴ Λυών. Τοὺς ξέρετε ὅμως τοὺς Σιενέζους τί τρελλοὶ πού εἶναι!

— Καὶ βρίσκεται ἐδῶ στίς Βρυξέλλες αὐτὸ τὸ παλληκάρι; ρώτησα.

— Δούλευε ἐδῶ ἴσαμε πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Εἶχε κάνει ἡλεκτρολόγος στὴν πατρίδα του, καὶ ὅταν χωριστήκαμε στὴν Ἀμβέρσα, ἔγινε ὁδηγὸς στὰ τράμ. Ὑστέρᾳ ἀπὸ λίγο πῆγε στὴν Ἀγγλία μ' ἓνα συμπατριώτη μας πού λεγόταν Βάλιο κι' ἔμεινε ἐκεῖ κάπου ἕξι μῆνες. Πρὸ ὀλίγων ὅμως ἑβδομάδων, ἐνῶ ἔπαιζα τὸ ὄργανέτο μου στὴν μεγάλη λεωφόρο τὸν εἶδα τὸν Ἰγκνάσιο καλοντυμένο, καὶ νὰ περπατᾷ μαζί μ' ἓναν κύριο καὶ μιὰ κυρία, πού μοῦ φάνηκαν σὰν Ἑγγλέζοι.

— Αὐτὸς ὁ Περέλλι εἶναι ξανθὸς ἢ μελαχροινός; Περιγράψε μου τον.

— Γιατί τὸ θέλετε αὐτό; ρώτησεν ὁ συνομιλητής μου. Γιατί ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ Ἰγκνάσιο; Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε, πὼς τὸ παλιόπαιδο αὐτὸ εἶναι μέλος τῆς Καμόρρας, καὶ δὲν ἀρμόζει σ' ἓναν κύριο σὰν καὶ σὰς νὰ τὸν συναναστρέφεστε.

— Δὲν εἶμαι φίλος του Ἑρρίκο, ἐξήγησα. Οὔτε καὶ ἔχω δεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στὴν ζωὴ μου. Ἐμένα μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ φίλοι του. Σὰν τί ἔμοιαζε ὁ Ἑγγλέζος, πού τὸν συνώδευε;

— Ἦταν ὄχι καὶ πολὺ ψηλὸς, ξανθὸς μὲ γαλανὰ μάτια, ξανθὸ μουστάκι, καὶ μᾶλλον παχύς. Φοροῦσε ἓνα μπλὲ φόρεμα.

Ἡ περιγραφή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου συνέπιπτε μὲ τὴν περι-

γραφή τοῦ Μπόμπ Ἀλντερσον. Αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης Ἑγγλέζος, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

— Καὶ ἡ γυναῖκα; ρώτησα.

— Ἦταν ἡψηλὴ καὶ μελαχροινὴ, μιὰ ἀληθινὴ κυρία. Φοροῦσε ὅμως ἓνα πυκνὸ βέλο ἔτσι πού δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τὰ χαρακτηριστικά της.

— Λὲς νὰ βρίσκωνται ἀκόμα στίς Βρυξέλλες οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ρώτησα.

— Ὁ Ἰγκνάσιο δὲν εἶναι ἐδῶ, γιατί τρεῖς μέρες μετὰ τὴν συνάντησή μας αὐτὴ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία μέσῳ Βασιλείας καὶ Μιλάνου. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ οἱ δυὸ ἄγγλοι φύγαν μὲ τὸ τραῖνο.

— Γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ αὐτοί;

— Ἄν, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ. Ἡ κυρία ἔμενε στὸ Ξενοδοχεῖο Μπέλ-Βὺ ἀπὸ ὅπου τὴν εἶδα νὰ βγαίνει ἓνα πρωτὶ. Ὅσο γιὰ τὸν Ἑγγλέζο τὸν εἶδα κι' αὐτὸν ἓνα πρωτὶ στὰ Βουλβάρτα.

Νὰ ἦταν τάχα ἡ Πασολίνα ἡ γυναῖκα αὐτῆς; Τὸ ξενοδοχεῖο Μπέλ-Βὺ τὸ ἤξερα καλά, γιατί εἶχα μείνει ἐκεῖ ἀρκετὲς φορές, κι' ὁ θυρωρὸς μοῦ εἶχε πάρει ἀρκετὰ πουρμπουάρ. Ἔτσι, ὅταν ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ ἐκεῖ ἔμαθα χωρὶς καμμιά δυσκολία ὅτι ἡ Πασολίνα εἶχε μείνει ἐκεῖ μὲ τὸ ὄνομα Μπέρτα Μπαρμπένσι. Ὁ θυρωρὸς μοῦ εἶπεν ἀκόμα πὼς κάποιος Ἀγγλος εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν δῇ μιὰ-δυὸ φορές, κι' εἶχαν κουβεντιάσει ἀρκετὴ ὥρα στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου.

Ὅταν ἡ Πασολίνα ἔφυγε, παρήγγειλε νὰ τῆς στείλουν τὰ πράγματα στὴν ἀκόλουθη διεύθυνση: Δεσποινίδα Μπαρμπένσι, παρὰ τῇ κυρίᾳ Περέλλι, Πιάττσα Τολομέϋ, 14, Σιένα, Ἰταλίας. Ἀπεφάσισε νὰ πάω στὴν Σιένα γιατί καταλάβαινα πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν ἀγαπημένη μου.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἔφθασα στὴν Σιένα καὶ ἀμέσως διευθύνθηκα στὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἄλλοτε εἶχα μείνει ἀρκετὸ καιρὸ μαζί μὲ τὸν πατέρα μου.

Σὰν μπῆκα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἄρχισα νὰ ἀνεβαίνω τὴν σκάλα εἶδα ἓναν ἄνθρωπο νὰ στέκεται στὸ κεφαλόσκαλο, μὲ

τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὰ μάτια στυλωμένα ἐπάνω μου. Φοροῦσε χρυσὰ γυαλιὰ καὶ ἔμοιαζε σὰν Γερμανὸς περιηγητής.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος ἀστυνομικὸς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ ὄνομά του τὸ τρέμαν ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τοῦ Ἰταλικοῦ Βασιλείου, ὁ Πιέτρο Τζόλι!

Ἀμέσως ἀναρωτήθηκα γιατί ὁ Τζόλι βρισκόταν στὴ Σιένα.

— Ἀ, σινιὸρ Μάρχαμ! φώναξεν αὐτὸς γελῶντας. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς βρίσκεσθε στὸ ἐξωτερικόν. Τί σὰς φέρει στὴν Σιένα;

— Κάποια δουλειά, ἀπάντησα λιγόλογα γιατί δὲν εἶχα ἀκόμα συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξή μου.

— Ἀ! ἔκανε αὐτὸς χαμηλώνοντας τὴν φωνή του σ' ἓνα ψίθυρο, καὶ κυττάζοντάς με παράξενα, ἡ ἴδια πιθανῶς δουλειὰ μὲ ἔφερε καὶ μένα ἐδῶ; Ἐλάτε στὸ δωμάτιό μου. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω.

— Λοιπὸν φώναξεν ὁ Τζόλι, σὰν ἔκλεισε προσεκτικὰ πίσω μας τὴν πόρτα τοῦωματίου του, εἶστε ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ποὺ φανταζόμουν νὰ συναντήσω ἐδῶ πέρα. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς βρίσκεσθε ἐδῶ γιὰ τὸν ἴδιο μὲ μένα σκοπὸ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε κάποια κυρία. Θυμᾶσθε, φίλε μου, τί σὰς εἶπα τὴν ἡμέρα ποὺ δείπνησα μαζί σας στὴν ἑπαυλή σας; Μοῦ ἐθέσατε μιὰν ἐρώτησιν, κι' ἐγὼ ἀπάντησα σ' αὐτή.

— Μοῦ εἶπατε ὅτι ἡ Πασλίνα εἶναι ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος τῆς Πιάτζα Βιττόριο. Ἐγὼ ὅμως ἀνεκάλυψα ὅτι εἶναι ἀθώα.

— ὦ, ἔκανε αὐτὸς χαμογελῶντας, αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα! Μὰ λησμονησα πὼς εἴσασταν κάποτε ἐρωτευμένους μαζί της!

— Ναί, καὶ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐρωτευμένος καὶ τώρα! ὡμολόγησα. Καὶ θὰ ἐξακολουθήσω ν' ἀγαπῶ τὴν Πασλίνα ἕως ὅτου ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχή της.

— Πράγμα ποὺ τώρα δὲν φαντάζομαι πιά ν' ἀργήσῃ πολὺ! ἔκανε ὁ Ἰταλὸς ἀστυνομικὸς.

— Ὡστε βρίσκεσθε ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν συλλάβετε! φώναξα κυττάζοντάς τον κατάματα.

— Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ κάνω μιὰν ἔρευνα, κι' ἂν παρα-

στὴν ἀνάγκη νὰ προβῶ στὴ σύλληψή της, ἀπάντησεν ὁ Τζόλι.

— Καὶ τί ἀνακαλύψατε; ρώτησα μὲ ἀγωνία, γιατί ἔβλεπα τί κίνδυνο διέτρεχεν ἡ ἀγαπημένη μου.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ προσποιεῖται τὴν ἀθώα, ὅπως συνήθως! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Τζόλι. Ἐργάζεται βοηθώντας τὴν κυρία Περέλλι καὶ ἀγνοεῖ φυσικὰ ἐντελῶς τὴν ἐδῶ παρουσίᾳ μου.

Ὁ φίλος μου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν γνώρισα ἀπὸ τὰ νειάτα μου, ἐτοιμαζόταν τώρα νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ μου, νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ μου!

Ξαφνικὰ μοῦ ἦλθε μιὰ ἔμπνευσις:

— Ἀκοῦστε με, Τζόλι, εἶπα μὲ ὅσο μποροῦσα πιὸ σταθερῇ φωνῇ, εἴμαστε παλιοὶ φίλοι, ὑπῆρξατε φίλος τοῦ πατέρᾳ μου. Ξέρω πὼς βρίσκεσθε ἐδῶ γιὰ νὰ κάνετε τὸ καθήκον σας, ὅσο σκληρὸ κι' ἂν εἶναι. Σὰς εἶπα καὶ σὰς ξαναλέω πὼς ἡ Πασλίνα εἶναι ἀθώα τοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὁποῖο τὴν κατηγορήσεν ὁ Γάλλος Βερνέ. Μιὰ μέρα, τώρα στὰ κοντὰ θὰ σὰς ἀποδείξω αὐτὰ ποὺ σὰς λέω, καὶ θὰ μείνετε κατάπληκτος. Τώρα ὅμως δὲν ἔχω τὴν ἄδεια νὰ τὸ κάνω. Γι' αὐτὸ τώρα μὲ ἐνδιαφέρει μονάχα τὸ ἐγκλημα ποὺ διεπράχθη στὴν Ἀγγλία. Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ τὴν συναντήσω ἰδιαιτέρως καὶ νὰ τῆς μιλήσω; Σὲ μένα ἀσφαλῶς θὰ πῇ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ πῇ σὲ σὰς.

Ὁ Τζόλι κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε:

— ὦ, εἶναι πάρα πολὺ ἔξυπνη ἡ γυναῖκα αὐτὴ γιὰ νὰ σὰς τὰ φανερώσῃ ὅλα. Τὴν ἀγαπᾶτε, σινιὸρ Μάρχαμ. Τὸ ξέρετε αὐτό, καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς ξεγελάσῃ μὲ μεγάλην εὐκολία.

— Μὰ δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσα ἂν δὲν ἤμουν βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά της! φώναξα. Θέλω νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω.

Ὁ Πιέτρο Τζόλι ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ πολλὴ ὥρα. Φαίνεται πὼς φοβόταν μήπως ἡ Πασλίνα δραπετεῦσῃ καὶ πάλι μόλις θὰ μὲ ἔβλεπε. Ἀπὸ μέσα του ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴν της καὶ μὲ συμπονοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπην μου πρὸς μιὰ φόνισσα.

— Ξέρω! ξέρω! εἶπε ξαφνικὰ μὲ ἀλλαγμένην φωνήν. Ξέ-

ρω, σίνιουρ Μάρχαμ, πόσο θά υποφέρατε. Τὴν ἀγαπᾶτε καὶ ἐπομένως τὴ νομίζεται ἀθώα. Τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικό, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι τυφλή. Εἶναι μοιραῖο, φαίνεται, νὰ πέφτετε πάντα θύμα αὐτῆς τῆς γυναίκας...

— Μὰ σὰς ἰκετεύω νὰ μὲ βοηθήσετε! φώναξα διακόπτοντάς τον. Χωρὶς τὴν βοήθεια σας δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε. Εἶναι στὸ χέρι σας νὰ μὲ χωρίσετε ἀπ' αὐτὴν γιὰ πάντα.

— Μὰ τὸ καθήκον μου εἶναι νὰ τὴν συλλάβω, εἶπεν ὁ Τζόλι κυττάζοντάς με παράξενα. Μὰ πάλι ἔχω μίαν ὑποχρέωσιν, καὶ σὲ σὰς ποὺ εἴσθε φίλος μου. Ἐὰν μοῦ δώσετε τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν θά δραπετεύσῃ, θά σὰς ἐπιτρέψω νὰ τὴν συναντήσετε γιὰ μίαν μόνον φορά.

— Δὲν θά δραπετεύσῃ! εἶπα σταθερά. Ἐὰν θέλετε, μπορεῖτε νὰ βάλετε πράκτορες σας νὰ μᾶς παρακολουθοῦν.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Τζόλι, ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν του. Ὑστερα ἔφυγε καὶ σὰν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ μοῦ εἶπε:

— Καλύτερα νὰ πᾶτε κατὰ τὴ νύκτα στὴν πλατεῖα καὶ νὰ φροντίσετε νὰ τὴν συναντήσετε. Συνήθως κάνει ἕναν περίπατο μόνη τῆς σὲ ἐρημικὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ κανένας.

Ἦταν ἡ ὥρα ὀκτώμισι. Βγῆκα τότε ἀμέσως ἔξω καὶ τράβηξα πρὸς τὴν πλατεῖα ἀπὸ ὅπου θά περνοῦσεν ἡ ἀγαπημένη μου γιὰ τὸ μοναχικό της περίπατο.

Ἡ πλατεῖα ἦταν ἐντελῶς ἔρημη ἐκείνην τὴν ὥρα· ἄρχισα νὰ κόβω βόλτες περιμένοντας. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζωμαι, ὅταν ξαφνικὰ ἀπὸ μιᾶ γωνία πρόβαλε μιὰ ὑψηλὴ γυναικεῖα σιλουέττα. Αὐτὴ ἦταν. Τὴν ἀκολούθησα βιαστικά στὸ στενοσόκακο ποὺ πήρε, ἀλλὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἀκούγεται ὁ θόρυβος τῶν βημάτων μου.

Μὰ ξαφνικὰ, σὰν ἡ Παιλὶνα ἔφθασε σὲ μιὰ λεωφόρο, ὥρμησα ἀπὸ πίσω τῆς τὴν πλησίασα καὶ πρόφερα τὸ ὄνομά της:

— Παιλὶνα!

Ἀφῆνοντάς μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἡ ἀγαπημένη μου ὀπισθοχώρησε καὶ φώναξε:

— Ἐσὺ... Τζώρτζ! Ἐσὺ!... Ἐσὺ!

— Ναί, εἶπα χαμηλόφωνα καὶ μὲ σοβαρὸ τόνο. Βρίσκομαι ἐδῶ, Παιλὶνα, γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ σὲ βοηθήσω! Δὲν ξέρεις τί θανάσιμο κίνδυνο διατρέχεις! Ἡ ἀστυνομία σὲ παρακολουθεῖ!

— Ἡ ἀστυνομία! φώναξεν αὐτὴ μὲ ἀπελπισία, καὶ μέσα στὸ σκοτάδι εἶδα τὸ πρόσωπό της νὰ γίνῃ κατάσπρον σὰν τὸ πανί. Ὡστε μὲ ἀνακάλυψαν! Τότε... τότε αὐτὸ σημαίνει πῶς κάποιος μὲ πρόδωσε!

Καὶ λέγοντάς αὐτὰ τὰ λόγια ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά μου. Ἐὰν δὲν πρόφθαινα νὰ τὴν ἀρπάξω, θά σωριαζόταν στὸ λιθόστρωτο!

— Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, μοῦ μурμουρίσε, εἶναι ὅτι ὁ κ. Ἀλντερσον ἐνήργησεν ὡς φίλος μου καὶ εὐεργέτης μου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Γουὼλτερ μ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν καταστροφὴ. Ἀφῆσέ τους νὰ μὲ συλλάβουν. Ἐχω πιά χάσει κάθε ἐλπίδα.

— Μὰ γιατί αὐτό; τὴ ρώτησα. Ἀφοῦ μπορεῖς ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου!

— Νόμιζα, Τζώρτζ, μοῦ εἶπε πῶς δὲν θά ξανασυναντιώμασταν στὸ μέλλον, γιατί ἤξερα πόσο θλιβερὴ θά ἦταν αὐτὴ μας ἡ συνάντησις! Τώρα πρέπει νὰ χωρισθοῦμε! Ἀφῆσέ με νὰ ὑποστῶ τὴ τιμωρία ποὺ μοῦ ἀξίζει. Φίλησέ με, Τζώρτζ, ἂν θέλῃς γιὰ μιὰ τελευταία φορά.

— Παιλὶνα, σὲ ἀγαπῶ, καὶ θά σὲ σώσω, μурμουρίσα. Πρέπει νὰ δραπετεύσῃς. Πάρε χρήματα. Τράβα πρὸς αὐτὸ τὸ δάσος καὶ προσπάθησε νὰ κρυφθῇς πουθενά. Ὁ Τζόλι πιστεύει πῶς ἐσὺ σκότωσες τὸν Φρέντ Ἰγκραμ, ἀλλὰ ἐγὼ ξέρω πῶς ὁ Ἰγκραμ εἶναι ζωντανός!

— Κι' ἐγὼ τὸ ξέρω αὐτό! ἔκανε μὲ ἀλλόκοτό τόνο ἡ Παιλὶνα. Τὸν εἶδα στὸ Λονδίνο. Ἀλλὰ ἄς μὴ χάνω καιρό, ἄς προσπαθῇσω νὰ δραπετεύσω. Ἐὰν τὸ κατορθώσω σὲ ἰκετεύω νὰ λησμονήσῃς τὰ ὅσα σοῦ εἶπα. Ἀντίο, ἀγαπημένε μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εἶναι περιττὸ νὰ διηγηθῶ τὴν βίαιη σκηνὴ ποῦ μοῦ ἔκανε ὁ Πιέτρο Τζόλι σὰν πληροφορήθηκε τὴν καινούργια δραπετεύση τῆς Παολίνας. Δὲν μοῦ ἔμενε πιά παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ γρηγορώτερον τὴν Σιένα. Ἔτσι πέρασε ἕνας ὁλόκληρος μῆνας ὅταν ξαφνικὰ μιὰ μέρα ποῦ βρισκόμουν στὴ Νεάπολη ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ κάτι στὸ αὐτί. Γύρισα κατὰπληκτος κι' ἀνεγνώρισα τὴν Παολίνα, ἡ ὁποία ἀφοῦ μοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ κρυφθῇ σ' ἓνα φιλικό της σπίτι, μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Τζώρτζ, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα τὴν φοβερὴ ἐκείνη νύχτα γιὰ τὴν δολοφονίαν τῆς Μέυ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἀνεκάλυψα κάποιον σπουδαιότατον γεγονός. Θέλω λοιπὸν νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ πᾶς στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ δῇς ἐκ μέρους μου τὸν Φρέντ Ἰγκραμ, γιὰ νὰ σοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Πιάτζα Βιτόριο ἢ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ καὶ νὰ μὲ δῇ. Πές του ἀκόμα, νὰ μὴ μὲ φοβᾶται γιὰτὶ δὲν θὰ ἀποκαλύψω σὲ κανένα τὸ μυστικόν του. Γιὰτὶ μονάχα ὁ Φρέντ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ.

— Καλὰ, μὰ ἂν ἀρνηθῇ νὰ ἔλθῃ; εἶπα.

— Τότε, ἔκανε μὲ ἀλλαγμένη φωνὴ ἡ ἀγαπημένη μου, δώσετέ του αὐτὸ καὶ πέστε, πῶς ἡ Παολίνα Ντιμαρία ἀντὶ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ, εἶναι ἔτοιμη νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἂν κι' αὐτὸς φανερώσῃ ὅσα ξέρει.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Παολίνα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος της ἕνα μπλὲ σφραγισμένον φάκελλον, πάνω στὸν ὁποῖον ἦταν γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ Φρέντ.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα βρισκόμουν στὸ φτωχικὸ δωμάτιον

τοῦ Φρέντ, στὸ Λονδίνο. Μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξήγησα τὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας μου, καὶ ὕστερα βγάζοντας τὸ φάκελλον ἀπὸ τὴν τσέπη μου, τοῦ εἶπα :

— Ἡ Παολίνα σοῦ τὸ στέλνει αὐτό, ἱκετεύοντάς σε νὰ πᾶς νὰ τὴν δῇς ἀμέσως. Θὰ ἐρχόταν ἡ ἴδια της νὰ σὲ ἰδῇ, ἂν δὲν φοβῶταν μήπως συλληφθῇ.

Ὁ Φρέντ πῆρε μὲ τρεμάμενα χέρια τὸν φάκελλον καὶ πέρασε στὸ πλαῖνὸν δωμάτιον νὰ τὸ διαβάσῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν τοῦ. Ὅταν ἐπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἄστραφτε ἀπὸ χαρὰ.

— Πᾶμε στὴν Ἰταλία! μοῦ εἶπε. Ἡ Παολίνα εἶναι μιὰ ἀγία. Δὲν μπορεῖς ἐσύ νὰ ξέρῃς τί σημασία ἔχει γιὰ μένα ὁ φάκελλος τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπέστρεψε.

Πῆγε κατόπιν στὸ τζάκι καὶ ἔρριξε τὸν φάκελλον στὴν φωτιά.

— Τώρα πιά δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τὴν ἀτίμωσιν. Τώρα πιά μπορῶ νὰ ξαναγίνω ἄνθρωπος.

Τὸ ἴδιον βράδυ πήραμε τὸ τραῖνον γιὰ τὴν Ἰταλία, κατευθυνόμενοι στὸ χωριὸν πλησίον τοῦ ὁποῖου βρισκόταν ἡ ἔπαυλός μου κι' ὅπου εἶχαμε συμφωνήσει νὰ μὲ περιμένῃ ἡ Παολίνα. Ἐνῶ περνούσαμε τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, εἶδα ξαφνικὰ τὸν Τζιοβανίνι, νὰ ὁρμᾷ καὶ νὰ μοῦ φωνάζῃ :

— Ἀ, σινιόρ! σινιόρ! τί τρομερό! Ἡ φτωχή μου σινιορίνα! Ὁ ἄτιμος τὴν σκότωσε σχεδόν!

— Ποιὰ σινιορίνα; ρώτησα μὲ φρίκην.

— Ἡ σινιορίνα Παολίνα! Ἐνῶ χθὲς τὸ βράδυ ἔκανε ἕνα περίπατον, κάποιος ἄτιμος τὴν χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἡ φτωχή μου σινιορίνα! Ὁ γιατρός εἶπε πῶς δὲν θὰ ζήσῃ.

Ὁρμησα τότε μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη στὸ δωμάτιον ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὴν ἀγαπημένη μου κι' ὅπου τὴ φύλαγε μιὰ καλόγρυς. Ἔσκυψα καὶ φίλησα τὰ παγωμένα της χεῖλη, ἐνῶ ὁ Φρέντ στεκόταν πλάι μου ἀμίλητος καὶ δακρυσμένος. Ἡ ἀγαπημένη μου πέθαινε! Ὁ γιατρός εἶχεν ἀπελπισθῇ, τὴν εἶχαν μεταλάβει. Ξαφνικὰ, ἐνῶ ἤμουν γονατισμένος κοντὰ της, ἡ Παολίνα ἄνοιξε τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ στύλωσε πάνω μου κι'

Ύστερα αναστέναξε. Κατόπιν ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη της που μουρμούρισαν :

— Τζώρτζ !

Πλησίαζεν ή άνοιξις. Σήν μεγάλη ταρατσα της επαύλεώς μου, κοιτόταν σέ μιá σαιξ—λόγκ ή αγάπη μου, μέ τó όμορφο πρόσωπο της στραμμένο πρós τó υπέροχο τοπίο που άπλωνόταν μπροστά της. Ένα όλόκληρο μήνα είχε παλέψει μέ τó θάνατο, αλλά είχε κατορθώσει νά νικήση. Τó τραύμα της είχεν έπουλωθή και τώρα ή Παολίνα βρισκόταν στό στάδιο της άναρρώσεως.

Ένώ καθόμουν κοντά της και της κουβέντιαζα τρυφερά, άκούσθηκαν πίσω μας βήματα και σέ λίγο φάνηκαν ό Φρέντ και ό Μπόμπ Άλντερσον, τούς όποιους συνόδευεν ό Πιέτρο Τζόλι. Ό άστυνομικός που μέ τέτοια μανία είχε καταδιώξει την αγαπημένη μου έσκυψε και την χαιρέτησε μέ σεβασμό ένώ ό Φρέντ μου έξηγοϋσε :

— Φέραμε έδω τόν κ. Τζόλι κατά έπιθυμία της Παολίνας. Πρέπει, κι' αυτός, όπως και έσύ, νά μάθη όλη την αλήθεια. Τώρα που συναντηθήκαμε έγώ και ή Παολίνα, κατορθώσαμε νά ξεκαθαρίσουμε όλη την αλήθεια.

Κι' άφοϋ όλη ή παρέα έγκαταστάθηκε σέ άναπαυτικές πολυθρόνες, ό Ίγκραμ άρχισε την καταπληκτική του διήγηση.

— Όσον άφορα έμένα, ή τρομερή αυτή υπόθεση άρχίζει από την Λυκέρνη όπου γνώρισα τόν Γάλλο υποκόμητα Βερνέ, που παρουσιαζόταν ως άριστοκράτης, μά που στην πραγματικότητα ήταν άρχηγός μιáς συμμορίας που λεγόταν «Οί Άράχνες». Μιά μέρα που έγώ δέν βρισκόμουν στό δωμάτιο μου, ό Βερνέ αυτός, «τό Μάτι της Άράχνης» μπήκε στό δωμάτιο όπου βρήκε σεβαστό ποσόν και μετοχές. Φοβούμενος μήπως άνακαλυφθή άν τά έκλεβε άμέσως, άρκέσθηκε νά πάρη μέ κερί τó άποτύπωμα του κλειδιού του σπιτιού μου της Φλωρεντίας και άπεφάσισε νά περιμένη μιá καταλληλότερη εύκαιρία. Ύστερα συνεννοήθηκε μέ τούς άνθρώπους του, τόν Γάλλο Μαρ-

τέν και τόν Ίταλό Βάλιο και άπεφάσισαν νά μέ ακολουθήσουν στην Φλωρεντία, όπου θά έκαμναν μιαν διάρρηξη στό σπίτι μου και θά έρριχναν την ένοχή στην Παολίνα, που ήξεραν πώς την γνώριζα. Τó κόλπο τους ήταν πολύ έξυπνο, μά συνέβηκε κάτι που αυτοί δέν τó περίμεναν.

«Λοιπόν, έξακολούθησεν άναστενάζοντας ό Φρέντ, οί κακοποιοί έπωφελήθηκαν του ταξιδιού μου στη Βενετία για νά κάνουν τή διάρρηξή τους. Μέ ένα άντικλειδί ό Βερνέ και ό Μαρτέν μπήκαν στό διαμέρισμά μου, ένώ ό Βάλιο φύλαγεν άπ' έξω· μόλις όμως άναψαν τó φώς μέ φρίκην είδαν νά κείται στό πάτωμα ένα πτώμα. Αυτό όμως δέν τούς έμπόδισεν από τó έργο τους. Άνοιξαν ένα μικρό χρηματοκιβώτιό μου και πήραν όλες τίς μετοχές και όλα τά έγγραφα που υπήρχαν εκεί μέσα. Ύστερα μέ διάφορες φοβέρες άνάγκασαν τó σύντροφό τους Ίγκνάτσιο Περέλλι νά πάη στό σπίτι της Παολίνας κατά την άπουσία της και ν' αφήση στό δωμάτιό της μερικά άπό τά έγγραφα που είχαν κλέψει γιατί ήθελαν νά την έκδικηθούν.

— Μά πιανού ήταν τó πτώμα που βρέθηκε στό δωμάτιό σου ; ρώτησα περίεργα τó Φρέντ.

— Θα σάς τó πώ, έκανε ό Φρέντ μέ πνιγμένη φωνή. Είμαι όμως βέβαιος πώς όσα σάς πώ θα τά κρατήσετε μυστικά. Μήπως θυμάσαι, Τζώρτζ, κάποιον άνθρωπο που λεγόταν Ήγκιν Τιού και που έμενε μαζί μου ;

— Ναί, τόν θυμάμαι πάρα πολύ καλά, άπάντησα. Κάποτε φάγαμε και μαζί.

— Λοιπόν, έκανε ό Φρέντ, ό άνθρωπος αυτός στην πραγματικότητα ήταν ό αδελφός μου Χάρρυ, που δυστυχώς είχε άποταχθή από τó Πολεμικό Ναυτικό για κακή διαγωγή. Είχε φθάσει μάλιστα σέ τέτοιο σημείο πορώσεως ώστε είχε αντιγράψει σχεδιαγράμματα άπό τά άπόρρητα του Ύπουργείου των Ναυτικών μέ τόν σκοπό νά τά πουλήση σέ κάποια ξένη δύναμη. Ήξερα πώς ήταν άδέκαρος και ύποπτεύθηκα την άτιμή του πράξη. Τότε για νά σώσω την κατάσταση, του άγόρασα τά σχεδιαγράμματα αυτά, που τά έκρυψα στό χρηματοφυλάκιό μου.

«Πέρασαν μερικά χρόνια και φαίνεται πώς ο Χάρρυ, στενωχωρημένος από χρήματα, απεφάσισε να μπη στο διαμέρισμα μου της Φλωρεντίας και να ξαναπάρη τα σχεδιαγράμματα που μου είχε πουλήσει, για να τα ξαναπουλήσει στον Ναυτικό ακόλουθο της Γερμανικής Πρεσβείας στο Παρίσι, με τον όποτον είχε προέλθει σε μυστικές συνεννοήσεις. Ήρθε τότε μυστικά στην Φλωρεντία και πληροφορηθείς ότι εγώ βρισκόμουν στην Βενετία κι' ότι επομένως το σπίτι ήταν άδειο, πήγε εκεί αποφασισμένος ν' ανοίξει το χρηματοκιβώτιό μου.

«Μα συνέβηκε να μην λείπει από σπίτι μου ο υπηρέτης μου, που τον είχα προσλάβει κάπου ένα μήνα πριν. Ο άνθρωπος αυτός άκουσε θόρυβο στο γραφείο μου, και πήγε να δει τι συνέβαινε. Και σαν αντίκρυσε τον άθλιον αδελφό μου, ανεγνώρισε στο πρόσωπό του τον άνθρωπο που είχε απαγάγει την νεαρή γυναίκα του—τον άνθρωπο που ήταν ο χειρότερος έχθρός του. Έπακολούθησε τρομερή πάλη μεταξύ των δύο ανδρών ώσπου ο υπηρέτης μου έβγαλε το στιλέτο του και το κάρφωσε στην πλάτη του Χάρρυ.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε το κουδοῦνι της εξώπορτας και ο δολοφόνος, μη ξέροντας τί άλλο να κάνει πήγε ν' ανοίξει. Ήταν μία Έγγλέζα κοπέλλα ή οποία με ζήτησε και φυσικά δεν με βρήκε. Η κοπέλλα αυτή που δεν ήταν άλλη από την Μέυ Ούντονορθ την άρραβωνιαστικά μου, έφυγε. Και τότε μόνον ο δολοφόνος κατάλαβε πώς ή νεαρή αυτή Έγγλέζα θα μπορούσε να βεβαιώσει στην ανάκριση πώς τον είχε δει στο σπίτι μου, πράγμα που μπορούσε να τον ένοχοποιήσει. Τότε χωρίς να χάνει στιγμή και παίρνοντας ότι πολύτιμο βρήκε στο σπίτι ο υπηρέτης μου αυτός εγκατέλειψε το σπίτι, αφήνοντας τον νεκρό αδελφό μου, του οποίου το πτώμα βρήκαν μετά τέσσαρες ώρες ο Βερνέ και ο Μαρτέν σαν ήλθαν να διαρρήξουν το χρηματοκιβώτιό μου.

— Τζώρτζ, είπε η αγαπημένη μου σφίγγοντας το χέρι μου όταν ο παληός μας φίλος τελείωσε τη διήγησή του, θα σου πω και εγώ την αλήθεια, τώρα που ο Φρέντ δεν με φοβάται πιά!

— Λοιπόν, έκανεν ή Παολίνα, τα πράγματα συνέβησαν ως έξης: Τον Ίγκαντσιο Περέλλι τον πρωτογνώρισα όταν άρραβωνιάστηκε μίαν από τις υπηρέτριές μου. Όταν αργότερα έμαθα ότι ανήκε στη συμμορία του Βερνέ, του άπηγόρευσα να έρχεται στο σπίτι, και τον υποπεύθηκα έξαιρετικά, τη μοιραία εκείνη νύχτα, που ήρθα σπίτι μου και μου είπαν πώς ο Περέλλι είχε καθήσει και με είχε περιμένει. Από την ημέρα που δραπέτευσα στην Αμερική, κυνηγημένη από τους έχθρούς μου, που τόσο σατανικά με είχαν ένοχοποιήσει σ' ένα ξένο εγκλημα, δεν είχα ξαναδη τον Περέλλι ίσαμε την ημέρα που πρόβαλε ξαφνικά μπροστά μου στο δρόμο του Μπέντφορντ. Έμεινα κατάπληκτη βλέποντάς τον μαζί με τον Ντομένικο Βάλιο να εμφανίζονται σαν όργανοπαίκτη.

Και νόμιζα πώς ο Βάλιο είχε έλθει στην Αγγλία για να με εκδικηθή και έτρεμα μήπως τον συναντήσω. Μερικές μέρες αργότερα, ενώ έκανα ένα περίπατο κοντά στο σπίτι των Ούντονορθ, τους ξανα συνάντησα. Έκανα να προχωρήσω, ελπίζοντας πώς δεν θα με γνώριζαν, όταν και οι δύο τους με πλησίασαν, μου ζήτησαν συγγνώμη, γιατί πήγαν και βάλαν τα ένοχοποιητικά πειστήρια στο δωμάτιό μου και μου απέκάλυψαν ότι ή ζωή μου πραγματικά εκινδύνευε, εκ μέρους όμως ενός τρίτου. Το πώς και το γιατί άρνήθηκαν να μου εξηγήσουν. Ο Βάλιο όμως μου απέκάλυψε ότι ο Βερνέ και ο Μαρτέν είχαν ανακαλύψει έναν άνθρωπο που νόμιζαν πώς ήταν ο Φρέντ Ίγκραμ νεκρός μέσα στο δωμάτιο και τότε για πρώτη φορά κατάλαβα ότι ο Βερνέ δεν ήταν ο δολοφόνος.

«Εγώ εν τω μεταξύ είχα δει τον Φρέντ μιά μέρα στους δρόμους του Λονδίνου. Ήξερα πώς δεν ήταν νεκρός, όπως πίστευεν όλος ο κόσμος, και κάθε μέρα φοβόμουν όλο και περισσότερο. Φοβόμουν μήπως αν τον συναντήσης, Τζώρτζ, σου πη για την γνωριμία μου με το Βερνέ και με θεωρήσης για συνένοχο του «Ματιού της άραχνης». Γι' αυτό απέκάλυψα ένα μέρος της αλήθειας στον φίλο σου τον Μπόμπ Άλντερσον, ο όποιος με μεγάλη γενναιοψυχία προσεφέρθη να με βοηθήσει.

Μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἀνεκάλυψε τὸ κρησφύγετο τοῦ Φρέντ καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ καὶ τὴν πραγματικὴν του ταυτότητα.

«Μιά μέρα, συνέχισεν ἡ Παολίνα, ἐνῶ ἔκαμνα ἕνα περίπατο μὲ τὸ ποδήλατο, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ κάθεται σ' ἕνα ζυθοπωλεῖο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀμέσως τὸν ἀνεγνώρισα γιὰ Ἱταλό, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Βάλιο καὶ ὁ Περέλλι ἦλθαν μὲ τὸ ὄργανέτο τους στὸ σπίτι τοῦ Οὐέντονορθ γιὰ νὰ μοῦ δώσουν μυστικὰ κάποιο σημεῖωμα. "Ἐτσι καὶ ἔκαναν μοῦ ὥρισαν μάλιστα καὶ ἕνα ραντεβοῦ γιὰ νὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖνη τῇ νύχτα στὸ σταυροδρόμι τοῦ Κρῶφτον. Τότε τηλεγράφησα στὸν Μπόμπ ποὺ βρισκόταν στὸ Λονδίνο καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ βρίσκεται καὶ αὐτὸς στὸ ραντεβοῦ, γιατί δὲν εἶχα ἀπόλυτην ἀκόμα ἐμπιστοσύνην στοὺς δύο συμπατριῶτας μου. Τὴν μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα βγῆκα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας καὶ πῆγα στὸ σταυροδρόμι. Οἱ δύο πλανόδιοι ὀγανοπαῖκται μᾶς εἶπαν ἐμένα καὶ τοῦ Μπόμπ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶχα δεῖ τὸ ἴδιο πρωῒ στὸ ζυθοπωλεῖο εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἱταλία μὲ κακοὺς σκοπούς. Ἀπεφασίσσαμε τότε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία μόλις θὰ ξημέρωνε. Ὅταν ἐπέστρεψα στὸ σπίτι τοῦ Οὐέντονορθ κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωῒ, παρετήρησα ὅτι ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Μέϋ ἦταν ἀνοικτὴ, καὶ ρίχνοντας μέσα ἕνα βλέμμα εἶδα ὅτι εἶχε διαπραχθῇ ἕνα ἐγκλημα. Ὁ δολοφόνος ἦταν φαίνεται κρυμμένος μέσα στὸ σπίτι.

Χωρὶς νὰ ξυπνήσω κανένα, γλύστρησα καὶ πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, πέρασα ἀπὸ τὸν νεροχύτη καὶ ἔτρεξα στὸ σταυροδρόμι κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸν δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε πάρει ὁ Μπόμπ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν τὸν πρόφθασα. Πῆρα τότε τὸ πρωτο τραῖνο καὶ πῆγα στὸ Λονδίνο, καὶ μόνο σὰν εἶδα τὸν Μπόμπ κατάλαβα τὴν δύσκολη θέση στὴν ὁποία εἶχα περιέλθῃ μὲ τὴν ἀνόητη φυγὴ μου. Ἐνας τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ σωθῶ, νὰ προλάβω τὸν δολοφόνου. Ἐπειδὴ ἀδυνατοῦσα νὰ διαλύσω τοὺς ἀρραβῶνες μου μὲ τὸν Γουῶλτερ, ἡ φυγὴ μοῦ εἶχε φανῇ προτιμώτερη. Μὲ τὴν ἀνοησία μου ὅμως κατάρθωσα νὰ μὲ βάρουν ὅλες οἱ ὑποψίες. Τότε μόνο κατάλαβα πῶς ἀκόμα καὶ

ἐσὺ, Τζῳρτζ, θὰ πιστεύεις πῶς ζήλευσα τὴν Μέϋ, καὶ νόμιζες πῶς ἀγαποῦσα τὸν Φρέντ. Ἐτσι πῆγα στὶς Βρυξέλλες, ὅπου ἦλθαν καὶ μὲ βρῆκαν ὁ Μπόμπ καὶ ὁ Περέλλι. Κι' ἐκεῖ ὁ Περέλλι μοῦ ἀποκάλυψε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν καταπληκτικὴ ἀλήθεια. Στὶς Βρυξέλλες μιὰ μέρα συνάντησα τὸν ἀληθινὸ δολοφόνου, τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε τὸν Χάρρυ Ἰγκραμ, καὶ ὕστερα βρῆκε καὶ στραγγάλισε τὴν φτωχὴ Μέϋ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη μάρτυς τοῦ ἐγκλήματός της.

«Μόλις τὸν εἶδα, ἐξακολούθησε ἡ Παολίνα, ἐτοιμάσθηκα νὰ τὸν καταγγείλω, μὰ αὐτὸς ὥρμησε ἐναντίον μου καὶ μὲ φοβέρισε πῶς θὰ μὲ συκοφαντοῦσε σὲ σένα, Τζῳρτζ, καὶ τὸν φοβήθηκα. Καὶ ξαναβρέθηκα ἀνήμεπορη, κυνηγημένη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ ἕνα ἐγκλημα ποὺ δὲν μπορούσα ν' ἀποδείξω ὅτι δὲν ἤμουν ἐγὼ ἡ φόνισσα. Ἀναγκάστηκα τότε νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὴν Σιένα καὶ νὰ δεχτῶ τὴν φιλοξενία τῆς μητέρας τοῦ Ἰγκνάτσιο, ἐνῶ αὐτὸς καὶ ὁ Μπόμπ προσπαθοῦσαν νὰ συγκεντρώσουν τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα καὶ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴ καὶ στὰ δύο ἐγκλήματα τοῦ πραγματικοῦ δολοφόνου.

— Μὰ ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Ὁ ἴδιος ποὺ βγῆκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ μὲ μαχαίρωσε, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ σφραγίσῃ καὶ τὰ δικά μου χεῖλη ὅπως σφράγισε τὰ χεῖλη τῆς δυστυχισμένης τῆς Μέϋ.

— Ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ παλιός μου ὑπηρέτης, εἶπε ὁ Φρέντ ὅσο μπορούσε πιὸ ἥρεμα. Μοῦ φαίνεται, Τζῳρτζ, πῶς τὸν συνάντησες στὶς Βρυξέλλες: εἶναι ὁ Ἑρρίκο Γκαλότι.

— Ὁ Γκαλότι! φώναξα. Μὰ ὅταν τὸν εἶδα στὶς Βρυξέλλες, αὐτὸς μοῦ ἔλεγε πῶς ποτέ του δὲν εἶχε πάει στὴν Ἀγγλία.

— Ναί, ἐπενέβη ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ καὶ ὁ Τζῳλι. Ὁ Ἑρρίκος Γκαλότι εἶναι ὁ δολοφόνος, ὁ Ἑρρίκο Γκαλότι ποὺ χθές, τῇ στιγμῇ τῆς συλλήψεώς του στὴ Βολωνία, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι καὶ ἄρχισε νὰ κτυπιέται μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς τόσο ἄγρια, ποὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν σκοτώσῃ σὰν τὸ σκυλί. Ἐλαβα πρὸ ὀλίγων ὥρων μιὰ πλήρη ἐκθεσι σχετικῶς μὲ τὸ θάνατο τοῦ Ἑρρίκου Γκαλότι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οι μακρυές καλοκαιρινές μέρες είναι γεμάτες αγάπη και εὐτυχία τώρα για μᾶς, ὅπως ἦταν τῇ καλῇ παλαιᾷ ἐποχῇ, ὅταν ἐγὼ ἤμουν ἓνας τρελλὸς νέος καὶ αὐτὴ ἡ μικρούλα κόρη τοῦ γέρου καθηγητοῦ. Κι' ἀκόμα τώρα ποὺ ἡ Παολίνα εἶναι γυναῖκα μου, καὶ ποὺ περνοῦμε τὸ καλοκαίρι μας στὴ παλαιὰ Ἰταλιάνικη ἔπαυλη, συχνὰ κατεβαίνουμε στ' ἀμπέλια ὅπου περιπλανιώμασταν ἄλλοτε κι' ὅπου τῆς εἶχα ἐκμυστερευθῇ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔρωτά μου.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ἥρωες αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα νὰ λεχθοῦν. Ὁ Μπόμπ Ἀλντερσον ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἓνας ἀμετανόητος ἐργένης, κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Ὁ γέρο κόμης τοῦ Τόσσου πέρασε καὶ ὁ Γουόλτερ ποὺ τὸν διεδέχθη στὸν τίτλο του καὶ στὴν περιουσία του, πρόκειται σὲ λίγο νὰ παντρευθῇ μιὰ κοσμικὴ δεσπινίδα τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας. Ὁ Φρέντ Ἰγκραμ, ἀπ' ἐναντίας ὑπῆρξε πολὺ πιὸ ἔξυπνος καὶ πιὸ εὐτυχισμένος, γιατί μόλις φανέρωσε τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν ζωντανός, ὁ ἀδελφός του τοῦ ἐπέστρεψε τὴν περιουσία ποὺ εἶχε κληρονομήσει. Πρὸ ἕξι μηνῶν ὁ Φρέντ παντρεύθηκε τὴν Ντόρα Χάλετ.

Ἡ «Ἀράχνη» Μαρτὲν βρίσκεται στὸ κάτεργο τῆς Ἑλβας γιὰ δέκα χρόνια. Ὁ Ἰγκνάτιο ὅμως, στὸν ὁποῖο ὅλοι μας χρεωστοῦμε τόσο πολλὰ, προσελήφθη ἀπὸ μένα ὡς ἐπιστάτης, καὶ μᾶς εἶναι πολὺ ἀφωσιωμένος, τόσο σὲ μένα ὅσο καὶ στὴν γυναῖκα μου. Ὁ Πιέτρο Τζόλι, ὅταν τοῦ μένει μιὰ στιγμή ἐλεύθερη ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει καὶ κουβεντιάζομε γιὰ τὸ ἀπαίσιο παρελθόν. Ὁ Τζόλι προσέλαβε τὸν Ντομένικο Βάλιο στὴν μουσικὴ ἀστυνομία.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ
κ. Α. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

Τὸ ἐξώφυλλο ὀφείλεται στὸν
κ. Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ..

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ
ΠΡΩΤΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1935

ΤΕΥΧΟΣ
ΟΓΔΩΟΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Τὸ Μάτι τῆς Ἀράχνης» ποὺ δημοσιεύουμε στὸν τόμον αὐτὸν τῶν «Τυχερῶν Βιβλίων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Οὐίλλιαμ Λέ Καί, τοῦ συγγραφέως ποὺ δίκαια κατέκτησε τὸν τίτλον τοῦ «Βασιλέως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Μυθιστορήματος». Κι' ὁ τίτλος αὐτὸς κάθε ἄλλο παρὰ ἀσημαντὸς εἶναι, ἂν ἀναλογισθοῦμε ὅτι τὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ὅταν εἶναι ἀντάξιο τοῦ ὀνόματός του, ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς λογοτεχνικὸ εἶδος μὲ τὴν παράδοσίν του καὶ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνατρεξοῦμε στὴν ἀρχαιότητα γιὰ νὰ ἀναζητήσουμε τὴν πηγὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος. Στὸ εἶδος αὐτὸ ξεχωρίζει κατὰ τρόπον ἐντελῶς ξεχωριστὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑντγκαρ-Άλλαν Πόε, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τέσσαρες - πέντε μεγαλειτέρους συγγραφεῖς ποὺ ἀνεφάνησαν στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ τεράστιος αὐτὸς ποιητής, δημιουργὸς τῆς καθαρῆς ποιήσεως ἔθεσε ταυτοχρόνως καὶ τὴν βάσιν τῆς ἐπιστημονικῆς, ἂν μπορούμε νὰ ποῦμε τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος. Ἡ φαντασία του ἐδημιούργησε τὸ πρότυπον τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν σκέψιν του γιὰ τὴν ἐπιλύσιν τῶν πιὸ πολυπλόκων ἀστυνομικῶν προβλημάτων. Οἱ τέσσαρες νουβέλλες τοῦ ποὺ περιλαμβάνονται στὴν συλλογὴ «Παράξενες Ἱστορίαι» μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν ὁ πρόδρομος ὁλόκληρος τῆς ἀστυνομικῆς φιλολογίας ποὺ μᾶς κατέκλυσε σήμερον.

Τὸ ἄλλο ὄνομα ποὺ προβάλλει ἀμέσως στὴν πινακοθήκην τῶν συγγραφέων ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Κόναν Ντόυλ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν ἀθάνατον τύπον τοῦ Σέρ-

λοκ Χόλμς, ποὺ φλόγισε τόσες καὶ τόσες νεαρὰς φαντασίας. Ὁ Κόναν Ντόυλ ἀκόμη ὑπῆρξε ὁ πραγματικὸς δημιουργὸς τῆς δημοτικότητος ἀπολαμβάνει σήμερον ἡ ἀστυνομικὴ φιλολογία.

Ἀλλὰ ἂν ὁ Ἑντγκαρ-Άλλαν Πόε, μπορεῖ κάλλιστα νὰ λεχθῇ ὁ πατέρας τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ὁ ἄγγλος Κόναν Ντόυλ, εἶναι ὁ πραγματικὸς αὐτοῦ δημιουργός.

Στὰ τόσα τοῦ μυθιστορήματα ποὺ ὅλα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἔχουν γίνῃ τὸ πιὸ λαϊκὸ ἀνάγνωσμα, καλλιέργησε τὸ νέο αὐτὸ εἶδος τοῦ λόγου καὶ τοῦ ἔθεσε νέες ἀκλόνητες βάσεις, ὥστε νὰ ἀποβῇ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα λογοτεχνικὰ εἶδη. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κόναν Ντόυλ ἀρχίζει καὶ ἡ ἀληθινὴ του πρόοδος καὶ ἡ μεσουράνησίς του.

Κοντὰ στὰ δυὸ αὐτὰ μεγάλα ὀνόματα πρέπει νὰ ἀναφερθοῦν καὶ ἄλλα πολλὰ, Ἀγγλῶν κυρίως συγγραφέων, ποὺ ἐδημιούργησαν τύπους σπαρταριστοῦ ἀστυνομικῶν καὶ ἐμελέτησαν χίλιες δυὸ ἐγκληματολογικὰς ἀπόψεις, ποὺ ὅσο παράξενες καὶ ἂν φαίνονται, δὲν μποροῦν νὰ φθάσουν τὴν μεγάλη παραξενιὰ τῆς ζωῆς. Βέβαια, καὶ ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἐξεφυλίσθη κάπως μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐντελῶς λαϊκοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, μὲ ἥρωας τοὺς Νάτ Πίγκερτον, Νικ Κάρτερ κτλ. Ἀλλὰ συγγραφεῖς σὰν τὸν Λέ Καί, σὰν τὸν Ἀγάθα Κρίστι, τὸν Φίλιπς Ὁπενχαϊμ ἐπανῆλθαν στὶς ὕμνους παραδόσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ὅπου κοντὰ στὴν ἐξιστόρησιν τῶν πιὸ καταπληκτικῶν περιπετειῶν, ἔχει πάντοτε τὴν θέσιν τῆς ἡ πραγματικῆς, ἡ ἀληθινῆς τέχνης.

V. V.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΤΑ

Γινόταν κάποτε λόγος σ' ένα παρισινό σαλόνι για την κλοπή του περιδεραιού μιας γνωστής ηθοποιού, κι' όλοι θαύμαζαν την τύχη του κλέφτη. Μόνον ένας έμπορος μαργαριταριών φαινόταν να έχη αντίρρησης.

— Βρίσκετε, τόν ερώτησε κάποιος, πώς ο κλέφτης δεν είναι σπουδαίος τεχνίτης;

— Πολύ σπουδαίος, αν θέλετε, απάντησε ο έμπορος, έχω όμως γνώω- ρισα έναν πολύ ανώτερο.

Και διηγήθηκε

την ακόλουθη ιστο-

ρία: Ένας όπως

πρέπει και πολύ πα-

ραλής τζέντλεμαν

μου παρουσιάστηκε

μια μέρα και μου

ζήτησε να του προ-

μηθώ ένα χον-

τρό και πολύ σπά-

νιο μαργαριτάρι. Για

την τιμήν, όπως εί-

πε, δεν τόν έμελε

τό σπουδαίο ήταν να

βρεθώ το μαργαριτάρι.

Κουράστηκα

πολύ γυρεύοντάς το, επί τέλους όμως

τό ηύρα και είδοποίησα τόν 'Αμερικανό.

Έκείνος ήρθε, ευχαριστήθηκε και,

χωρίς να παζαρεύη, έβγαλε και μου

μέτρησε 150 χιλιάδικα: όσο του ζήτη-

σα.

Ύστερα από έξι μήνες, ο τζέντλε-

μαν μου έγραψε ένα γράμμα, που ή

ουσία του ήταν η εξής: «Θέλω να χα-

ρίσω στη γυναίκα μου ένα ζευγάρι

σκουλαρίκια, μοναδικά στον κόσμο.

Ψάξτε να μου βρείτε ένα άλλο μαργα-

ριτάρι άκριβώς σαν το πρώτο και θα

σας το πληρώσω όσα μου ζητήσετε».

Μήνες προσπάθησα, μά δεν κατώρ-

θωσα να επιτύχω. Είχα βρή βέβαια

πολλά σπάνια μαργαριτάρια, κανένα ό-

μως δεν ήταν όμοιο με το πρώτο. Εί-

χα χάσει πιά κάθε έλπίδα, όταν μια

μέρα έμαθα πως μια γρηά, που περ-

νούσε τις τελευταίες μέρες της ζωής

της αποτραβηγμένη σε μιάν έπαρχια- κή πόλη, είχε ένα μοναδικό μαργαρι- τάρι. Χωρίς να χάσω καιρό πήγα και την ηύρα και πραγματικώς έμεινα έκ- στατικός: Το μαργαριτάρι της νόμιζες πώς ήταν πιστή αντιγραφή του άλλου.

Μά η κυρία δεν ήθελε ν' άκούση για πούλημα. Το μαργαριτάρι εκείνο της έφερε τόσο ευχάριστες αναμνή- σεις, ώστε δεν ήθελε να τό στερηθώ. Έπέμεινα όμως πολύ, τόσο που στο τέλος, για μέ ξεφορτωθώ, όπως υπέθε-

σα, μου ζήτησε μια τρομαχτική τιμή: πεντακόσιες χιλιά- δες φράγκα.

— Μισό εκατομ- μύριο, είπε ούτε φράγκο λιγώτερο.

Έφυγα απογοη- τευμένος. Τηλεγρά- φησα όμως στη Νέα Υόρκη, στη διεύ- θυνση του πελάτη μου. Η απάντηση ήρθε άμέσως: Προ- σφέρω 400 χιλιάδες. Έμβάζω σήμε-

ρα».

Τό διάβολό μου τράβηξα να κατα- φέρω τη γρηά να δεχτώ την τιμή αυ- τή, κι' από φόβο να μη μετανοιώσω, έβγαλα την ίδια στιγμή και της έδωσα ένα τσέκ για 400 χιλιάδες και πήρα τό πολύτιμο μαργαριτάρι.

Και ο έμπορος έτελείωσε την ιστο- ρία του:

— Ακόμα περιμένω τόν 'Αμερικά- νο. Όταν πέρασαν κάμποσες μέρες και ούτε αυτός φάνηκε ούτε τόχημα, μπήκαν ψύλλοι στ' αυτιά μου. Έτρεξα στης γρηάς. Αυτή όμως είχε φύγει μό- λης την είχα αφήσει. Μ' άλλα λόγια, τό μαργαριτάρι που έμεινε στά χέρια μου ήταν άκριβώς τό πρώτο που εί- χα πουλήσει για 150 χιλιάδες, ώστε ο δέηθεν εκατομμυριούχος μου είχε τσιμ- πήσει 250 χιλιαδοῦλες.

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Παίζει άπόψε τό φεγγάρι
Μέσα στην κληματαρία,
Ποῦνε νά τό πιjs, αλήθεια,
Στό ποτήρι.

Κι' όχι τόσο γιατί παίζει
Στην κληματαρία,
Όσο γιατί φέγγει δίπλα
Σ' ένα παραθύρι...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οι μεγαλύτεροι ωκεανοί και τὰ μεγαλύτερα βάθη.—Ο Ειρηνι- κός Ωκεανός έχει επιφάνεια 165 εκα- τομμύρια τετραγωνικών χιλιομέτρων και μέγιστον βάθος 10.430. Ο Ατλαν- τικός επιφάνεια 85 εκ. τετ. χλμ. και βάθος 8530 μ. Ο Ινδικός 75 εκ. τετ. χλμ. και βάθος 6250. Ο Βόρειος Παγωμένος 12 εκ. τετ. χλμ. και βάθος 4845 μ. και ο Νότιος Παγωμένος 23 εκ. τετ. χλμ. και βάθος 3612 μ.

Θρησκείες και γλώσσες στην Ελλάδα. Κατά την τελευταίαν απο- γραφή υπάρχουν στην Ελλάδα: Ορθόδοξοι 5.961.529 Μουσουλμάνοι 126.017 Εβραίοι 72.791 Καθολικοί 35.182 Προτεστάνται 9.003 Άλλα θρησκείματα 162

Κατά γλώσσες δέ ο ελληνικός πλη- θυσμός διαιρείται ως εξής: Ελληνικά 5.759.523 Τουρκικά 191.254 Ισπανικά 63.200 Σλαβικά 81.984 Αρμενικά 33.634 Κουτσοβλαχικά 19.703 Αλβανικά 18.773 Βουλγαρικά 16.775 Διάφορα 19.838

Τὰ μοναστήρια του αγίου Ό- ρους.—Η πολιτεία του Άθω αποτε- λείται εκ των ακόλουθων 20 μονών, αι οποῖαι λέγονται Σταυροπηγίαι και πατριαρχικαί:

1) Μεγίστης Λαύρας, 2) Βατοπε- δίου, 3) Ίβήρων, 4) Χιλανδαρίου, 5) Διονυσίου, 6) Παντοκράτορος, 7) Εη- ροπολίτου, 8) Ζωγράφου, 9) Κουτλου- μουσίου, 10) Δοχειαρίου, 11) Καρακά- λου, 12) Φιλοθέου, 13) Σίμωνος Πέ- τρας, 14) Σταυρονικήτα, 15) Αγίου Παύλου, 16) Ξενοφώντος, 17) Γρηγο-

ρίου, 18) Εσφιγμένου, 10) Παντελεή- μονος (Ρωσική), 20) Κασταμονίου.

Τί χρεωστεί η Έλλάς στον Γε- ώργιον Αβέρωφ.—Ο Αβέρωφ, ο μέγιστος των Έθνικών ευεργετών τ- δρυσε τόσο στο Μέτσοβο όπου γεννή- θηκε όσον και στην Αλεξάνδρεια ο- που πλούτισε σχολεία, νοσοκομεία, όρφανοτροφεία. Οι άνδριάντες του Πατριάρχου Γρηγορίου και του Ρήγα Φερραίου που βρίσκονται μπροστά στο Πανεπιστήμιο εστήθηκαν με έξο- δά του. Το 1892 άνήγειρε το Έφη- βείον διά τους άνηλικούς φυλακισμέ- νους και έπειτα την στρατιωτικήν σχολήν των Ευελπίδων. Χάρis εις τας ήγεμονικάς δωρεάς του προς τό Έ- θνος, ήδυνήθη τό Κράτος νά διαθέση 40.000 άγγλικών λιρών (1 εκατομ. χρυ- σών φράγκων) διά την άνοικοδόμησιν του Παναθηναϊκού Σταδίου, νά ενισχύ- ση τόν πολεμικόν στόλον διά του «Α- βέρωφ», του θρυλικού σκάφους που συνέτριψε τόν τουρκικόν στόλον κατά τόν πρώτον βαλκανικόν πόλεμον και έξησφάλισε με την κυριαρχίαν των θαλασσών τό αίσιον διά τους συμμά- χους τέλος του πολέμου. Διά χρημά- των του Αβέρωφ ιδρύθη εις την Λά- ρισαν η Αβερωφείος Γεωργική Σχολή, και κατέστη δυνατή η άνέγερσις του Ωδείου Αθηνών. Διά την αποπερά- τωσιν του Πολυτεχνείου ήλθεν επίκου- ρος με ήμισυ εκατομμύριον χρυσών δραχμών (20 χιλιάδων άγγλικών λι- ρών) εις δύο άλλους συμπατριώτας του, τόν Στουρνάραν και τόν Τσιτσάν. Αποθανών τό 1899 αφήσε διά δια- θήκης 900.000 φράγκων εις την πα- τρίδα του Μέτσοβον, 2½ εκατομμύ- ρια εις τό Ναυτικόν Πολεμικόν Τα- μείον, 1½ εκατομμύριον εις την κοι- νότητα Αλεξανδρείας, ανά ½ εκατομ- μύριον εις την Γεωργικήν Σχολήν Λα- ρίσσης και τό Ωδείον Αθηνών και 1 εκατομμύριον προς αποπεράτωσιν του Σταδίου.

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ,,
ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΝΙΚ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΝΕΟΝ ΦΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ : ΝΙΚ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΣΤΕΦΑΝΟΣ Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΝΑΣΥΝΔΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΙΔΑΝΙΚΩΝ
ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ - ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΚΑΘΗΚΟΝ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ - ΚΡΑΤΙΚΗ
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΗΣΙΣ - ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τὰ ἀριστουργηματικώτερα μυθιστορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, εἰκο-
γραφημένα καὶ εἰς πρωτοφανῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκδοσιν.
Τὸ ἐκδοτέον ἡριθμημένον βιβλίον συμμετέχει διὰ λαχνοῦ εἰς δεκαπενθήμερον ἀπὸ
τῆς κυκλοφορίας τοῦ κλήρωσιν μὲ κέρδη 400.000 Δρχ. ἑτησίως.
Τὸ ἐκδοτέον βιβλίον θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου
ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ΜΑΘΙΑΣ ΠΑΣΚΑΛ

ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΜΕ

1

ΜΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΗΝ

Α' ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ **ΑΘΗΝΑΙ**
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΙΣΜΕ-
ΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ—ΘΑΥΜΑ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ—

Β' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟ-
ΣΜΟΥ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ

Γ' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ
ΚΕΡΑΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ 300.000
ΕΝΝΕΑ ΕΙΔΙΚΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ—

Δ' ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΚΕΡΑΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΔΡΧ. 300.000

Ε' ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΙΚΟ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΛΗΡΩ-
ΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ